ZONA

CĂLIN N. TURCU

DOSAR OZN ROMANIA

Călin N. Turcu
Dosar OZN România

ZONA

colecţia fenomenelor stranii

colecţia întâmplărilor enigmatice

colecţia realului îngemănat cu fantasticul

colecţia frontierelor cunoaşterii

CĂLIN N. TURCU

DOSAR OZN ROMÂNIA

ROMA

DOSAR OZN ROMÂNIA

de Călin N. Turcu

Editor **ALDO PRESS *s.r.l.,*** 1996, Bucureşti
© 1996. Toate drepturile aparţin societăţii **ALDO PRESS s.*r.l.***
Reproducerea sau transmiterea, chiar şi fragmentară sub orice formă sau prin orice mijloace cunoscute sau viitoare, sunt permise numai cu acordul scris al editorului

Grafică
Sorin Ştefănescu

Procesare computerizată
Marius Pescaru

Informaţii şi comenzi:
c.p. 76-161, Bucureşti 77450

Culegere şi paginare
Paul Zamfir

ISBN 973-97298-6-X

Tipărit la Infopress S.A. Odorheiu Secuiesc

Pentru Cătălina şi Andrei

Totul pare a fi un vis ciudat şi ireal, în care fantasticul se îngemănează subtil cu posibile adevăruri. Poate că nu-i este dat încă civilizaţiei acestui sfârşit de veac şi de mileniu să se apropie de unele adevăruri. Sau poate că nu suntem *programaţi* încă, pentru a putea păşi pe o nouă treaptă evolutivă: aceea a bunei înţelegeri, a iubirii pentru aproapele tău şi a altruismului universal. Un licăr de lumină într-o încâlceală de fapte, evenimente şi întâmplări ce pot fi reale sau ireale, în funcţie de felul cum *vrem* să le înţelegem. Dacă această înţelegere nu o dorim, sau nu ne este accesibilă, totul nu-i decât o suită de povestiri ştiinţifico-fantastice...

PREAMBUL

Faptul că există pe plan mondial o cenzură asupra observaţiilor OZN nu mai este de mult, pentru nimeni, un secret. Organismele guvernamentale oficiale din principalele state dezvoltate ale lumii au instituit, încă de prin anii ‘50 ai acestui secol, o drastică interdicţie, deopotrivă pentru martori, cât şi pentru relatarea evenimentelor stranii şi neînţelese ce au însoţit manifestările atât de multiple ale fenomenologiei OZN. Motivaţia pentru această atitudine obstrucţionistă este cât se poate de simplă şi la îndemâna oricui: fiecare organism militar, din oricare stat al acestei planete, speră să fie PRIMUL care să intre în posesia „marilor secrete” ale OZN-urilor. Şi speranţa aceasta este legată, în primul rând, de dorinţa de dominaţie. Cei care vor deţine „formidabilele secrete”, cei care vor avea în posesie OZN-uri şi vor putea să le folosească vor stăpâni lumea, teritorial, politic, militar...

Aceasta este, din nefericire, mentalitatea unei omeniri îmbolnăvite de racilele propriei sale infatuări şi dominată de tendinţa păgubitoare de a cuceri şi subjuga. Mentalitate bolnăvicioasă şi dăunătoare, ce nu ne poate duce, în niciun caz, spre progres ori dezvoltare. Până când nu vom reuşi să ne-o schimbăm, până când nu ne vom obişnui — noi, oamenii acestui prezent incert — să gândim constructiv şi nu distructiv, nu vom putea ridica pretenţia de a intra — sau reintra — în comunitatea civilizaţiilor intergalactice. Vom rămâne, acum la sfârşit de veac şi mileniu, sclavii propriilor noastre prejudecăţi şi dogmatişme, oferind un motiv în plus generaţiilor ce ne vor urma de a ne judeca cu asprime şi chiar de a ne condamna.

Să fie oare acesta ţelul real şi singurul orizont spre care tinde civilizaţia actuală a planetei Terra?

În acest eventual context, pot face excepţie *anumite organisme* — mai mult sau mai puţin oficiale — din România? S-au interesat şi se interesează militarii români de unele evenimente OZN importante ce s-au derulat pe teritoriul acestei ţări, atât în decursul ultimelor decenii, cât şi în prezent? Există oare şi aici dosare secrete la care au acces numai câteva persoane şi care nu trebuie cunoscute, în niciun caz, de publicul larg? În spatele zidului de tăcere impusă pe care serie cu litere de-o şchioapă „STRICT SECRET”, se află un grup de patricieni moderni, înarmaţi până în dinţi? Şi privesc ei, într-adevăr, cu superioritate şi condescendenţă la restul turmei, la plebeii ce-şi storc minţile punându-şi întrebări aparent ridicole? Ce *trebuie* să ştim şi ce *nu avem voie* să aflăm despre atât de controversatul fenomen OZN, manifestat în România ultimelor decenii cu o intensitate şi o frecvenţă

uluitoare? E bine să rămânem în necunoaştere şi ignoranţă? Chiar dacă — aşa cum am mai afirmat-o şi cu alte prilejuri — „ignoranţa nu este un argument”?

Întrebările acestea, pur speculative deocamdată, nu-şi vor găsi chiar atât de curând răspunsuri rezonabile şi logice. Trebuie răsturnate obiceiuri învechite, schimbate mentalităţi păgubitoare. Trebuie distrusă secretomania acestui veac pervers pe care ne pregătim să-l încheiem victorioşi şi atât de mândri în propria noastră ignoranţă!

În ceea ce mă priveşte, mă abţin în a da vreun verdict, pro sau contra, întrebărilor puse mai sus. Sunt mult prea mic pentru o problemă atât de complicată. Dar voi încerca în paginile ce urmează să abordez acest subiect atât de delicat, despre care se discută destul de intens în ultima vreme la noi, atât în particular, cât şi în mass media: implicarea armatei în investigaţii de tip OZN pe teritoriul României.

Cartea aceasta se bazează, în cea mai mare parte, pe experienţe proprii, pe evenimente ce le-am parcurs eu însumi în lungul anilor şi care mi-au pus numeroase semne de întrebare. La cele mai multe dintre ele nu am găsit răspuns niciodată. De fapt, se ştie că nici nu există răspunsuri rezonabile în problema OZN, privită în ansamblul ei.

Voi face deci o trecere în revistă a unor întâmplări reale, în măsura în care realul poate fi perceput de noi în prezent. Las cititorului libertatea deplină de a judeca singur asupra celor ce vor urma, îi solicit puterea de discernământ şi mai ales îl rog să facă abstracţie de adnotările, reflecţiile sau consideraţiile proprii, pe care le voi face, în mod inevitabil, pe marginea celor ce voi povesti.

Autorul

1
ÎNTÂMPLĂRI STRANII ÎN MUNŢII FĂGĂRAŞULUI

În a doua jumătate a lunii decembrie 1986, în timp ce lucram la manuscrisul cărţii „Cazuri OZN în România. S-a întâmplat mâine!“, am dat un telefon la Sibiu economistului Gavril Pal, prieten efemer, alături de care participasem, pe parcursul mai multor ani, la diverse simpozioane (cu public) pe teme de exobiologie, parapsihologie sau paleoastronautică. Îi solicitam acestuia câteva amănunte suplimentare legate de evenimentele petrecute în zona Lacului Bâlea din Munţii Făgăraş în toamna anului 1978. La vremea respectivă, discutasem cu câţiva dintre prietenii şi colaboratorii apropiaţi despre acele întâmplări şi, evident, îmi făcusem o serie de adnotări într-unul din caietele mele de însemnări. Dar nu aveam niciun fel de detalii care să justifice oarecum includerea lor — a acelor evenimente — în cartea pe care o pregătisem. Gavril Pal mi-a promis expedierea rapidă prin poştă a întregului material documentar acumulat în cursul anchetelor de atunci, dar... acestea nu aveau să sosească atât de curând.

Între timp mi-am terminat cartea, pe care în luna februarie a anului următor, 1987, am şi depus-o la o editură din Bucureşti. Din nefericire, în memoria diriguitorilor de atunci ai destinelor culturii noastre era mult prea proaspătă vâlva şi interesul pe care le stârniseră apariţia, în octombrie 1986, a celebrei cărţi „Lumi Galactice” semnată de regretatul Doru Davidovici. Din acest motiv, ca şi din altele, cartea mea nu avea să apară nici la Bucureşti şi nici în anul 1987, ci câţiva ani mai târziu. În 1992, la o editură particulară din Cluj-Napoca. Dar aceste amănunte par a nu mai avea acum prea mare importanţă; fac parte din preţul pe care a trebuit să-l plătim cu toţii prostiei generalizate şi ignoranţei ajunse în funcţii de decizie.

Deoarece nu avusesem la dispoziţie materialul cu pricina, în cartea pe care tocmai o terminasem, am inclus doar un scurt pasaj referitor la evenimentele de la Bâlea-Lac. Îl redau în continuare:

„Un eveniment curios şi extrem de interesant pare să se fi petrecut în ziua de 23 septembrie 1978, în jurul orei 21:00, în apropierea cabanei turistice Bâlea-Lac din Făgăraş. E foarte posibil ca acest eveniment să poată fi încadrat în categoria „întâlnirilor de gradul 3”. Pe data de 5 noiembrie 1978 discutam la Bucureşti despre acest eveniment cu inginerii Justin Capră, Gabriel Constantinescu şi Octav Mişorin. Iar în zilele de 2-3 decembrie, avea loc la Casa de Cultură a

Sindicatelor din Sibiu o sesiune de comunicări ştiinţifice, la care de asemenea s-a discutat despre întâmplare. Nu sunt în posesia unor date concrete şi precise, de aceea nu mă voi hazarda să dau amănunte despre acest caz...".

Câteva luni mai târziu, într-una din ultimele zile ale lui martie 1987, aveam să primesc din partea lui Gavril Pal din Sibiu un plic gros, cuprinzând o serie de pagini manuscrise şi dactilografiate, plus câteva schiţe. În acel moment nu aveam de unde să ştiu că plicul fusese lăsat unei rude care trebuia să mi-l expedieze după ajungerea şi stabilirea sa, cu familia, în Germania. În plicul cu pricina se mai afla şi următoarea notă: „Am cam întârziat cu materialul solicitat, dar am avut foarte mult de lucru. Poate o să-ţi mai fie de folos. De nu, arde-l! Anexez totodată şi manuscrisul. Cu salutări, Gabi".

Evident, nu am distrus materialul acela, pe care însă nu-l mai puteam folosi pentru cartea mea. Dar citindu-l cu atenţie, începea să mă intereseze din ce în ce mai mult. Următoarele pagini îşi au sorgintea, de fapt, în acea documentaţie originară — manuscrisă şi dactilografiată — care, la vremea respectivă, părea a fi rodul unor investigaţii destul de amănunţite ale echipei de cercetători sibieni condusă de economistul Gavril Pal şi de profesorul Gheorghe Buţiu (pe atunci directorul Casei de Cultură a Sindicatelor din Sibiu, în prezent decedat).

***

„Cabana Bâlea-Lac (alt. 2027 m) se află în preajma km 117 pe D.N. 7C (35 km distanţă de D.N. 1 şi 79 km de la Curtea de Argeş). Cabana este aşezată în căldarea glaciară, pe o peninsulă ce pătrunde până în mijlocul celui mai mare lac din Munţii Făgăraşului. Accesul se face cu telecabina în tot timpul anului, iar cu automobilul sau alte mijloace de transport vara". (Bălăceanu Valentin, Cristea Iledda, „Munţii Făgăraşului, Ghid turistic", colecţia „Munţii Noştri", Ed. Sport-Turism, Bucureşti 1984, p.54).

„Această cabană se bucură de faima celei mai frumos aşezate baze turisice din ţara noastră. Într-adevăr, oglinda celui mai mare iezer din Făgăraş, înconjurată de crestele stâncoase, semeţe, ale Piscului Bâlei şi vârfurilor Paltinul, Capra, Văiuga şi Netedul, formează un cadru de basm, pe care terasele în trepte ale văii, cu torentul care porneşte din lac şi cu întinsele păşuni alpine îl completează minunat". (Epuran Gheorghe, „Ghidul cabanelor. Călăuza turistului", ediţia a 2-a Ed. Uniunii de Cultură Fizică şi Sport, Bucureşti 1964, p. 167).

În imediata apropiere a cabanei turistice însă, se afla o a doua cabană mai modestă (P41) unde erau încartiruiţi militarii în termen care — la data desfăşurării evenimentelor — lucrau la construcţia

unui nou hotel turistic în zonă. Spun „se afla“, întrucât se pare că în prezent (1987) această cabană sau baracă militară nu mai există, ea fiind între timp demolată.

În acest „cadru de basm“ se desfăşoară evenimentele atât de misterioase pe care voi încerca să le descriu în continuare. Eroii principali ai acestora au fost următorii:

1. Radu Ion — sergent, conducătorul grupului de militari.
2. Vinţan Ioan — caporal.
3. Roth Martin — lăcătuş mecanic la telecabină.
4. Cheţa Victor — mecanic telecabină.
5. Turcitu Dumitru — fruntaş, 21 ani.
6. Dorr Ioan — fruntaş.
7. Stan Gheorghe — soldat în termen.
8. Sibu Dumitru — soldat în termen.
9. Katona Andrei — soldat în termen, 21 ani.
10. Thut Gerhard — soldat în termen, 20 ani.
11. Vulpe (?) — soldat în termen.
12. Tischler Rudolf — şef şantier I.C.M.J.
13. Guţu (?) — locotenent-major la „Glăjerie“, comandantul grupului de militari de la punctul Bâlea-Lac.

***

Evenimentele au debutat în seara zilei de sâmbătă, 23 septembrie 1978, când, în jurul orei 24:00, Roth Martin, în vârstă de 24 de ani, este trezit din somn de colegul său Cheţa Victor, care era destul de agitat şi susţinea, nici mai mult. nici mai puţin, că „arde cabana Bâlea-Lac“. Uitându-se pe fereastra clădirii unde dormea (este vorba de clădirea staţiei terminus de telecabină), Roth Martin a văzut prin ceaţa foarte deasă o luminozitate roşcată la circa 5-10 m de el. Aceasta cuprindea tot câmpul vizual, părea a avea forma unui semicerc, dar lumina era relativ slabă, probabil datorită cetii, care era atât de deasă, încât nu se putea distinge solul, pietrele de pe jos sau configuraţia terenului. Această lumină pierdea şi creştea în intensitate, ca şi cum ar fi oscilat sau ar fi fost produsul unei surse mişcătoare. Roth Martin afirmă că nu a perceput niciun fel de zgomot. Fiind întuneric în cameră şi dorind să observe fenomenul mai bine, ci a deschis geamul şi a scos capul afară, dar nu a putut vedea mai mult. Nu şi-a putut da scama dacă sursa de lumină se afla pe sol sau deasupra capului şi nici din ce direcţie venea. Nu s-a gândit să se ducă în spate, pe platforma telefericului, de unde avea o vedere de ansamblu către partea opusă geamului de la care-şi făcuse iniţial observaţia. Deci, nu ştie dacă în partea aceea — adică spre Valea Bâlii — exista aceeaşi luminozitate. Deşi lumina persista încă, după circa zece minute Roth Martin s-a

culcat din nou. La rândul lui, Cheţa Victor avea să-i declare mai târziu lui Tischler Rudolf că, deşi el a ieşit pe platformă (a telefericului), nu a văzut nimic în plus, nu i s-a părut nimic suspect.

S-a luat în discuţie ipoteza că lumina observată ar fi putut proveni de la o lanternă de mână, aflată în posesia unui turist întârziat, care căuta cabana prin ceaţa deasă. Dar, atât Roth Martin cât şi Cheta Victor nu se aflau de numai câteva zile pe munte — ei lucrau la Bâlea-Lac de mai bine de doi ani. Deci, ar fi putut lesne face deosebirea între lumina unei lanterne puternice şi o alta care ar fi provenit de la eventuala incendiere a cabanei. (Să nu uităm că fusese observată, încă de la început, „o luminozitate roşcată" care „cuprindea lot câmpul vizual".) Pe de altă parte, e puţin probabil că un singur turist putea fi la acea oră târzie pe drum. Iar dacă ar fi fost doi sau mai mulţi turişti, aceştia ar fi făcut ceva gălăgie sau măcar ar fi vorbit între ei. Or, era o linişte deplină în împrejurimi... Iar poteca turistică nu se afla în direcţia telecabinei. În fine, dacă ar fi fost un automobil care s-ar fi deplasat pe drumul auto din imediata apropiere, zgomotul acestuia s-ar fi auzit în liniştea nopţii.

Legat de întâmplările aceleiaşi seri, iată ce declară fruntaşul Dorr loan, din grupul de constructori ai noului hotel:

„În ziua de 23 septembrie 1978, în jurul orei 24:00. am ieşit din dormitor, care se afla înspre lac, ca să merg să beau apă. Robinetul, mai precis spălătorul cu robinet, se afla la capătul opus al cabanei, în direcţia cabanei (turistice) Bâlea-Lac, la circa 8-10 m distanţă de uşa dormitorului meu. Alt drum spre apa de băut nu există, în afara trotuarului din faţa cabanei. (Fig. 1-2) Rra întuneric şi ceaţă, dar becul de deasupra uşii dormitorului meu ardea. Când am ieşit din cameră, am observat la o distanţă de circa 6-8 m de mine, în dreptul geamului de la camera gradaţilor, pe trotuar, la circa 1-1,5 m depărtare de zid (sau poate chiar pe scările de acces pe trotuar), o siluetă întunecată, neagră, care se distingea clar de împrejurimi. (Vezi schiţa de la Fig. 3, poziţia 1). Avea înălţimea de circa 1,90-2,00 m. Silueta stătea nemişcată şi aproape că se contopea cu întunericul, aşa că nu am putut distinge niciun fel de detaliu (mâini, picioare sau cap). Distanţa de la care am văzut silueta era de circa 7-8 m. Când l-am zărit, am strigat: „Care eşti mă, acolo?!", sau cam aşa ceva. Dar nu am primit niciun fel de răspuns şi, de frică, m-am întors în dormitor. Peste vreo cinci minute, am ieşit din nou, pentru că îmi era sete. Am observat din nou silueta, dar de această dată era lipită lângă geam (poziţia 2). Trebuie menţionat că geamurile au obloane, care peste noapte se închid. Nici de astă dată nu am putut distinge detalii; am văzut numai că silueta era groasă, înaltă şi mai întunecată decât împrejurimea. M-am întors din nou în dormitor, de unde am ieşit abia peste zece minute, pentru a vedea dacă mai este acolo. Şi cum nu am mai văzut

nimic, m-am dus, în sfârşit, să beau apă. Când m-am întors, am intrat în camera gradaţilor, i-am trezit şi le-am relatat despre ceea ce am văzut. Aceştia au râs de mine, ca de altfel şi colegii de cameră, pe care de asemenea i-am trezit. Nu am auzit niciun fel de zgomot, nu am observat nicio lumină care să se asemene celor de la telecabină".

(Fruntaşul Dorr Ioan are ca studii patru clase primare, plus alte trei completare la fără frecvenţă. El a mai auzit despre OZN-uri, dar nu a citit nimic, niciodată, despre acest subiect.)

În linii mari, cam acestea ar fi faptele petrecute în acea sâmbătă seară de sfârşit de septembrie.

***

În seara zilei următoare, duminică, 24 septembrie 1978, în jurul orei 21:45, acelaşi Dorr loan, împreună cu colegul lui, soldatul Vulpe, ies din dormitorul lor pentru a verifica dacă în capcana pusă în apropierea uşii s-a prins vreo... vulpe! (Soldaţii de la cabană obişnuiau din când în când să-şi mai treacă timpul practicând această formă aproape nevinovată de braconaj: un fel de laţ de sârmă aşezat direct pe pământ. Ei sperau astfel să prindă vulpi, dar se pare că nu au avut niciodată succes în încercările lor.) În momentul când se aflau în faţa uşii, venind dinspre dormitorul gradaţilor, apare sergentul Radu Ion, care dorea să verifice dacă întregul efectiv al soldaţilor se afla la acea oră în cabană. Deodată, el a exclamat: „Ia uitaţi-vă ce vine-n jos!". Cei trei au văzut că pe ridicătura de pământ din faţa scărilor ce urcă spre etajul cabanei, în direcţia staţiei de telecabină, chiar lângă cisterna de motorină, se afla o siluetă întunecată cu o înălţime de circa 2,5 m (poziţia 3). Au putut aprecia aproape corect această dimensiune, deoarece cisterna în cauză are o înălţime de 2 m de la sol. Pe de altă parte, în această seară, spre deosebire de precedenta, vremea era senină, fără ceaţă sau negură. În această fază a observaţiei, Dorr Ioan susţine că a văzut cum silueta îşi mişca „picioarele", fără însă a le putea distinge clar, mişcarea aceasta fiind lentă, greoaie. El crede că a mai putut vedea şi un fel de „mâini" care atârnau pe lângă corp, ca două mari semicercuri sau paranteze. A comparat mişcarea siluetei cu aceea a cosmonauţilor pe Lună, aşa cum văzuse el la televizor.

Fără să mai comenteze, au intrat toţi trei în dormitor, anunţându-i şi pe ceilalţi despre cele observate afară. Dar în acelaşi moment, cei aflaţi în dormitorul învecinat au început să strige la ei, prin peretele despărţitor de scânduri, că cineva le-a deschis obloanele.

În dormitorul vecin, soldaţii îşi omorau timpul jucând remy. Turcitu Dumitru stătea pe scaun cu spatele către geam, când ccilalţi au exclamat că cineva a deschis obloanele. S-a întors şi el şi a văzut că, într-adevăr, obloanele fuseseră deschise. S-a mirat, cu atât mai mult

cu cât el însuşi fusese acela care, înainte de a intra în dormitor, închisese obloanele de la camera lor. Le legase cu o sârmă pe care o răsucise cu patentul şi le întărise cu un laţ transversal pe din afară, ca să nu se deschidă dacă ar fi început să bată vântul în timpul nopţii. Contrariat, Turcitu Dumitru a ieşit din cameră şi s-a dus afară ca să vadă cine ar fi putut deschide obloanele de la camera lor. Nu a observat nimic deosebit şi, prinzând puţin curaj, s-a îndepărtat de cabană urcându-se pe ridicătura de pământ aflată în direcţia telecabinei. În acel moment, a văzut că în apropierea motoarelor Diesel, la circa 10-15 m de acestea, se afla o siluetă mare, întunecată (poziţia 4). Deşi din cauza întunericului nu a putut distinge prea bine, el a văzut totuşi că era vorba de o siluetă cu contur umanoid, având pe cap două „coarne" îndoite spre spate, picioare butucănoase şi două mâini prevăzute cu „gheare" lungi. S-a speriat rău şi s-a întors rapid în dormitor. Colegii l-au întrebat dacă a văzut pe cineva (ei referindu-se, desigur, la „cineva" care ar fi putut să le deschidă obloanele), dar Turcitu Dumitru le-a răspuns negativ, nedorind să-i sperie şi pe ei.

Din dormitorul alăturat — unde intraseră cu puţin timp înainte Dorr loan. Vulpe şi Radu Ion, povestind despre cele văzute — a ieşit soldatul Katona Andrei care, urcând în urma lui Turcitu Dumitru, a văzut la rându-i silueta, dincolo de cisternă, spre locul unde se aflau motoarele Diesel. S-a aplecat, a luat de jos două pietre pe care apoi le-a aruncat în direcţia aceea. Din cauza întunericului, nu şi-a putut da scama dacă şi-a atins sau nu ţinta. Dar a auzit clar venind de acolo un fel de „pufăit". După care s-a întors şi el tot atât de rapid în propriul dormitor, punându-i în temă pe ceilalţi asupra celor observate.

Thut Cherhard (20 de ani, 8 clase plus un curs de calificare de tâmplar), care se afla în acelaşi dormitor cu Dorr Ioan, Vulpe, Radu Ion şi Katona Andrei, a reuşit între timp să se îmbrace şi a ieşit la rândul lui afară ca să-l vadă pe acel „drac", cum fusese botezată silueta de către Radu Ion. (Acesta din urmă a ieşit şi el, o dată cu Thut Gerhard, cu intenţia de a merge în celălalt dormitor ca să verifice povestea cu obloanele deschise.) Mişcându-se mai greu, Thut Cherhard nu a mai apucat să vadă cine ştie ce... El a observat totuşi, chiar de lângă uşă, cum o umbră mare „fuge" cu paşi greoi, „de parcă era scafandru", pe creasta ridicăturii de pământ, spre stânga, din direcţia cisternei înspre Valea Bâlii. Or, în partea aceea era prăpastia!

Între timp, sergentul Radu Ion ajunge în dormitorul vecin, constată adevărul în legătură cu obloanele deschise în mod misterios şi iese din nou afară cu intenţia de a merge la W.C.-ul aflat la o oarecare distanţă în spatele cabanei lor. Dar nu avea să mai ajungă acolo. El vede din nou „umbra", dar de această dată la circa 15-20 m în lateral faţă de cisternă, pe ridicătura de pământ (poziţia 5). Deoarece aceasta era nemişcată, şi-a luat deodată inima-n dinţi, a apucat de undeva un băţ,

spunând: „Veniţi doi inşi după mine” şi a început să urce pe dâmb spre siluetă. Sibu Dumitru şi Stan Gheorghe l-au urmat la circa 3-4 m distanţă. Ei l-au văzut pe sergentul Radu Ion ajungând la circa 1-1,5 m de „umbră” şi cum ridică băţul pentru a o lovi. Au avut impresia că în acel moment sergentul ţinea capul aplecat spre pământ. Au auzit deodată un „suflu ca de tigru” venind dinspre „umbră” şi imediat sergentul a căzut pe spate cu braţele desfăcute în lateral şi cu capul spre vale. A căzut de parcă fusese trăznit, ca un mort. Sibu Dumitru şi Stan Gheorghe nu s-au mai putut mişca; ei au încremenit pe loc. Mai târziu aveau să declare că nu datorită fricii (ei ar fi dorit să fugă de acolo cât mai repede), ci din cauza acelui „suflu ca de tigru“. O putere necunoscută, mai presus de propria lor voinţă, i-a paralizat locului. (Evident, s-ar putea ridica întrebarea: de câte ori până atunci auziseră cei doi cum „suflă un tigru“? Mă abţin să fac alt comentariu pe marginea acestui aspect şi mă limitez în a consemna cu exactitate care a fost formularea celor doi eroi înspăimântaţi ai episodului discutat. În legătură cu acest moment, iată ce declară Sibu Dumitru:

„Când a căzut sergentul, eu şi cu Stan am vrut să mergem la el să-l ridicăm, dar nu puteam face nimic, nicio mişcare, eram ca ţeapăn şi eu şi Stan, parcă nici nu mai puteam gândi. Am văzut umbra îndreptându-se din mijloc şi dispărând parcă plutind în salturi laterale şi abia după aceea am putut fugi înapoi spre dormitor şi i-am chemat pe ceilalţi să-l luăm pe sergent, dar n-au venit toţi că le era frică. Când am mers (din nou) după sergent, eu aveam în mână cuţitul lui Turcitu, că ziceam că dacă e om îl omor”.

Astfel, cei doi au putut asista la următoarele secvenţe ale acestei scene desprinse parcă dintr-un film de groază: ei au observat cum „umbra” se apleacă asupra lui Radu, „să vadă dacă mai trăieşte”, având „braţele” larg desfăcute, la care au putut distinge „gheare” lungi. S-a aplecat încet, îndoindu-se din mijloc, iar după ce l-a „verificat” pe Radu, s-a îndreptat şi a dispărut îndepărtându-se. Abia după aceasta au putut cei doi să se mişte şi au rupt-o la fugă spre cabană, abandonându-l pe Radu Ion căzut în zăpadă.

În ciuda întunericului, dar mai ales din cauza faptului că pe ici pe colo mai persistau pete albe de zăpadă, nespulberată de vânt, scena descrisă mai sus a putut fi urmărită destul de bine şi de Katona Andrei şi Thut Gerhard. care încremeniseră în faţa uşii dormitorului lor.

Thut Gerhard afirma că, după ce „umbra” l-a „verificat” pe sergentul căzut, s-a îndreptat şi a făcut doi-trei „paşi“ greoi în lateral, „ca un cosmonaut pe Lună“, după care a dispărut.

Iar Katona Andrei afirma: „Nu semăna nici a om, nici a animal... Am văzut umbra dispărând, ca un om când fuge prin apă, aplecându-se mult într-o parte şi în alta, dar nu ca un urs sau alt animal, că am văzut urşi destui. Parcă plutea, când pe un picior când pe celălalt...”

Ei (Katona Andrei şi Thut Gerhard) i-au văzut pe Sibu Dumitru şi Stan Gheorghe alergând spre cabană şi strigând înspăimântaţi: „Săriţi, a murit sergentul!”. Strigătele acestea au fost auzite şi de către Dorr Ioan care se afla în interiorul cabanei.

Ajunşi lângă cabană şi dându-şi seama că „umbra” a dispărut, Stan Gheorghe şi Sibu Dumitru s-au reîntors pe colină, l-au apucat pe sergent de braţe şi au început să-l târască spre dormitorul lor. De la jumătatea distanţei le-au venit în ajutor Katona Andrei şi Thut Gerhard. Astfel, toţi patru au reuşit să-l ducă pe sergent în dormitor şi l-au aşezat pe un scaun. Deşi acesta avea picioarele ţepene, de la brâu în sus era moale, şira spinării se arcuia cu uşurinţă, umerii şi capul erau căzuţi înainte. Avea ochii deschişi şi privirea fixă. Au încercat cu toţii să-l readucă la viaţă. În tot acest timp, sergentul nu a dat drumul băţului din mână, degetele fiindu-i atât de încleştate, încât nu i le-au putut desface. Deşi era numai în chilot şi bluză, nu avea nicio rană vizibilă, dar celorlalţi militari fi s-a părut că pielea picioarelor, a mâinilor şi a feţei (deci a suprafeţelor expuse) era mai roşie la culoare. Dar aceasta ar fi putut fi efectul firesc al temperaturii destul de scăzute pentru acea altitudine (peste 2000 de metri) şi acel anotimp (sfârşit de septembrie). Oricum, în urma acestei „aventuri”, se pare că sergentul nu a avut de suferit niciun fel de traumă fizică sau psihică cu efect imediat.

Eforturile de reanimare au durat aproximativ zece minute. La vreo patru minute după ce sergentul a fost adus în cabană şi aşezat pe scaun, Turcitu Dumitru s-a dus din nou la uşă, a întredeschis-o puţin şi a privit afară, înspre colina pe care se atla cisterna de motorină, acolo unde se derulaseră înspăimântătoarele întâmplări ale acelei seri. El a observat chiar lângă locul unde fusese văzută „umbra”, la nivelul solului, o „coroniţă de lumini” cu un diametru de circa o jumătate de metru (poziţia 5). Deşi erau mai multe luminiţe, Turcitu Dumitru a putut observa că patru dintre ele păreau a fi mai mari, cam de mărimea unui ou de găină şi dădeau impresia că „dansau în cerc”, sau că „săreau dintr-o parte într-alta”. Această „coroniţă de lumini” a fost văzută şi de alţi patru militari aflaţi în cameră: Stan Gheorghe, Sibu Dumitru, Thut Gerhard şi Katona Andrei. Ei nu au observat însă cum a dispărut „coroniţa”; pur şi simplu *a dispărut*!

Deci, după circa zece minute, sergentul Radu Ion a început să-şi revină. Şi-a descleştat mâna, băţul a căzut pe podea şi a murmurat: „Lăsaţi-mă, lăsaţi-mă... nu am nimica...”. Când a fost din nou perfect lucid şi-a dat seama că nu-şi mai amintea nimic din cele petrecute cu el. Îşi reamintea clipa când a ridicat mâna să lovească cu băţul şi... atât! În continuare nu mai ştia ce se petrecuse cu el.

Se pare că a existat atunci un moment în care s-a iscat o oarecare panică. Grupul acela de militari, de tineri bărbaţi, au mărturisit fără

reţineri că le-a fost teribil de frică. Ei s-au strâns cu toţii în dormitorul de sub scară, au baricadat uşa cu paturile lor metalice şi grele şi au început să comenteze evenimentul în fel şi chip. Nu au mai putut dormi; în noaptea aceea nu mai putea fi vorba de odihnă.

(Din documentaţia pe care am avut-o la îndemână — şi pe care am menţionat-o deja — nu reiese dacă pe parcursul acestor întâmplări, înaintea lor sau după, a fost stinsă lumina, pe vreo perioadă oarecare de timp. Neexistând deci niciun fel de mărturie în acest sens, nu mă pot pronunţa aici referitor la acest aspect al problemei. Fac această afirmaţie, tocmai pentru că este cunoscut faptul că trecerea sau staţionarea OZN-urilor în anumite zone este asociată adeseori cu întreruperea totală ori parţială a curentului electric în zonele respective. De fapt, nici măcar nu pot afirma că în atât de complicata „Afacere Bâlea-Lac" a fost vorba de OZN-uri sau de anumite manifestări de tip paranormal.)

După ce s-a mai scurs un interval de timp, apreciat între o oră şi o oră şi jumătate, militarii baricadaţi în dormitor au auzit clar cum cineva le zgârâie obloanele pe din afară (obloanele cu pricina fuseseră din nou închise). Zgârâieturile acelea s-au auzit în repetate rânduri. Atât Sibu Dumitru, cât şi Dorr Ioan declară că au auzit o voce groasă şi joasă care, în două rânduri, a pronunţat parcă cuvintele „SERGEND... SERGEND...". Ei s-au întrebat unul pe altul: „Ai auzit?!" şi şi-au confirmat aceasta. Dar numai ei doi au auzit acea voce ce părea ireală; ceilalţi soldaţi nu au auzit nimic... Sibu Dumitru afirma de zor că a văzut urşi de nenumărate ori, dar „asta" nu semăna nici pe departe cu un urs.

***

Au făcut cu toţii o noapte albă...

A doua zi dimineaţă, cum au dat zorile, au ieşit afară şi au observat că obloanele, care fuseseră vopsite proaspăt cu numai două-trei zile în urmă, prezentau mai multe zgârâieturi. Acestea parcă ar fi fost făcute de o mână uriaşă cu unghii foarte ascuţite: patru linii drepte în diagonală, intersectate perpendicular de o a cincea. Pe obloane se aflau trei astfel de urme. Interesant era însă că scândura oblonului nu fusese atinsă, nu era zgâriată, singură vopseaua prezentând urmele acelea.

După verificarea obloanelor, soldaţii au mers şi în locul unde căzuse sergentul. Trebuie precizat că, deşi în jurul cisternei zăpada era bătătorită, în zona cu pricina ea nu fusese atinsă. Se cunoştea clar urma unde sergentul căzuse întins pe spate în zăpadă, dar *niciun fel de altă urmă nu era vizibilă* în acel loc. (Nici ale „umbrei" şi nici ale „coroniţei de lumini" observate în noaptea precedentă.)

Nedorind să mai petreacă acolo încă o noapte de groază, zece din cei doisprezece oameni au plecat încă în acea dimineaţă de luni, 25 septembrie 1978, spre „Glăjerie”, lângă Cabana Bâlea-Cascadă (altitudine 1234 m). Singuri sergentul Radu Ion şi caporalul Vinţan aveau să rămână la cabana lor de lângă Lacul Bâlea. Ceilalţi au plecat la vale pe scurtătură, tăind serpentinele drumului naţional Transfăgărăşan. Era din nou o ceaţă foarte densă, dar cunoşteau bine traseul.

Pe parcurs, la un moment dat, de pe panta abruptă a muntelui aflată în stânga lor, au început să „curgă“ la vale pietre şi bolovani. Katona Andrei declară că un bolovan de circa 40-50 kg a căzut chiar în faţa lui. Şi au auzit din nou, foarte clar, acel „suflu ca de tigru“. De văzut însă, nu au văzul nimic din cauza ceţii, dar susţineau cu toţii că „acel ceva” arunca după ei cu pietre.

Ajunşi la „Glăjerie” cei zece oameni au fost întâmpinaţi de locotenentul-major Guţu, care confirmă faptul că aceştia erau atât de înspăimântaţi, încât refuzau cu înverşunare să urce înapoi la Lac. În noaptea aceea au dormit cu toţii la „Glăjerie”, iar în ziua următoare nu s-au urnit decât după ce locotenentul-major Guţu le-a promis că îi va însoţi.

În fine, în dimineaţa zilei de marţi, 26 septembrie 1978, întregul grup a fost urcat într-o maşină şi readus la cabana de lângă Lacul Bâlea.

***

Un grup mixt de cercetători particulari din oraşele Sibiu şi Bucureşti s-au deplasat la Bâlea-Lac cu maşinile, de patru ori, în luna imediat următoare. Ei au desfăşurat o investigaţie preliminară destul de amănunţită, interogându-i pe martorii care au avut tangenţă directă cu acele evenimente, luându-le declaraţii, punându-i să facă schiţe care să reprezinte ceea ce au văzut atunci. Câteva din aceste schiţe însoţesc şi textul de faţă (Fig. 4), ele sunt destul de naive şi nu revelatoare, dar trebuie să ţinem seamă că observaţiile au fost făcute în timpul nopţii (deci pe întuneric aproape complet) şi că totuşi militarii aceia erau nişte oameni simpli.

Aşadar, cercetătorii sibieni şi bucureşteni au discutat cu martorii acelor evenimente... Cu o singură excepţie! Pe un singur om nu l-au putut găsi niciodată: pe sergentul Radu Ion, protagonistul principal al evenimentelor de atunci! Prima oară se afla în permisie; a doua oară era tot în permisie; a treia oară era plecat în sat să ridice un colet de la oficiul poştal; iar a patra oară... fiind deja lăsat la vatră!

Economistul Gavril Pal, profesorul Gheorghe Buţiu şi grupul pe care îl conduceau au urcat la Bâlea-Lac, pentru ultima oară, la 22

octombrie 1978, dată la care şi-au întocmit raportul final.

Pe baza acestui raport a fost elaborată, de fapt, şi prezentarea evenimentelor pe care le-am descris mai sus.

***

În cursul investigaţiilor desfăşurate, sibienii mai aveau să afle încă un lucru interesant. Roth Martin, lăcătuşul mecanic de la Bâlea-Lac — referindu-se la fenomenul luminos observat de el în seara zilei de 23 septembrie 1978 — declara următoarele:

„De patru ani de când sunt aici, am zărit de trei ori acest fenomen — o dată toamna; o dată iarna; o dată primăvara. Nu ştiu ce poate fi, dar am încercat să-mi explic ca un fenomen electric deosebit de ionizare. Lumina era însă peste tot, nu era o fâşie sau un fascicul, ci o lumină totală".

„La vreo două săptămâni după cutremur (cel din martie 1977) colegii de la telecabină au văzut o lumină între Turnurile Doamnei, o lumină foarte puternică de culoare portocalie-roşcată, de formă circulară, care s-a văzut staţionând câteva secunde, apoi s-a stins, făcându-se mai mică într-o secundă. Probabil a dispărut cu o viteză foarte mare. Nu au rămas urme vizibile la Turnurile Doamnei, deoarece elevii şcolii de alpinişti au trecut pe acolo şi n-au sesizat nimic".

Singurul comentariu pe care-l pot face deocamdată pe marginea acestui aspect al anchetei este acela că, după părerea mea, sibienii ar fi trebuit să insiste mai mult pentru aflarea unor indicii suplimentare referitoare la fenomenele luminoase ce se manifestaseră în perioada aceea — după cât se pare, din plin — în zona cabanei Bâlea-Lac din Munţii Făgăraşului.

***

Şi acum, un alt aspect curios legat de evenimentele petrecute la Bâlea-Lac.

„Faima" celor întâmplate sus în munţi, se întinsese deja în ţară. Se vorbise despre evenimente în public, la Sibiu, cu prilejul unor simpozioane ştiinţifice. Aşa se face că cei interesaţi de problema OZN-urilor, aflaseră amănunte „calde", la prima mână, de la chiar cei care desfăşuraseră anchetele în teren.

Astfel, incitat de o întreagă suită de aspecte care rămâneau totuşi sub semnul întrebării, un alt cercetător particular bucureştean, inginerul M.T., avea să întreprindă o anchetă pe cont propriu, independent de aceea desfăşurată de grupul anterior. El a dorit cu

orice preţ să-l găsească pe misteriosul sergent Radu Ion şi să stea de vorbă cu el, cu atât mai mult, cu cât — după cum afirmam mai sus — nimeni din cei care investigaseră cazul respectiv nu-l văzuse la faţă, nu discutase cu el!

În acest sens, M.T. s-a dus în satul de baştină al sergentului: comuna Catane din judeţul Dolj (pe lângă Dunăre, dincolo de Segarcea). Nu l-a găsit acasă, dar a stat de vorbă cu tatăl sergentului — acesta purta numele de Capră — care i-a spus că fiul său se mutase în... Craiova. A plecat apoi după el şi la Craiova, dar... nu a reuşit să dea de urma lui nici aici!

Mă abţin în a face vreun comentariu asupra acestui aspect. Atât doar că nimeni nu a reuşit încă — sunt nevoit să tot repet acest amănunt, deloc nesemnificativ — să-l găsească şi să stea de vorbă cu fostul sergent Radu Ion, cu cetăţeanul Radu Ion, care a fost principalul „erou” al evenimentelor desfăşurate în septembrie 1978 la Bâlea-Lac.

***

Ce s-ar mai putea spune despre cele petrecute atunci? Sper ca acest material să se îmbogăţească şi cu documentele pe care ing. M.T. din Bucureşti mi-a promis că mi le va pune la dispoziţie, documente pe care le-a acumulat — aşa cum afirmam mai sus — în urma unei anchete desfăşurate pe cont propriu.

Ar fi posibil oare ca evenimentele descrise aici să se încadreze în rândul întâlnirilor de gradul 3, conform clasificării lui J. Allen Hynek? Nu ştiu, nu mă pot pronunţa, cel puţin deocamdată. Fără îndoială, lipsesc multe elemente care să poată duce la formarea unei imagini complete şi definitive a „Afacerii Bâlea-Lac”. Multe aspecte au rămas nelămurite şi vor rămâne — probabil — şi în continuare. Dar toată povestea aceasta, aşa cum am încercat să o prezint aici cu ajutorul materialului documentar ce mi s-a pus la dispoziţie, prezintă un anume interes. Şi aceasta, atât pentru studiul fenomenologiei OZN româneşti, cât şi internaţionale.

Deocamdată, în stadiul actual al documentaţiei şi cunoştinţelor acumulate, nu pot rămâne decât cu speranţa că atât de interesantul şi de neobişnuitul „Caz Bâlea-Lac” îşi va putea găsi similitudini cu alte întâmplări de acelaşi gen de pe mapamond.

Cam aşa ar sta lucrurile acum, la mai bine de opt ani de la incredibila derulare a acelor întâmplări...

2
ACELEAŞI SEMNE DE ÎNTREBARE

Conform unei înţelegeri telefonice anterioare, în după- amiaza zilei de sâmbătă, 25 aprilie 1987, m-am întâlnit în Bucureşti cu inginerul M.T. (Ca de obicei în astfel de ocazii, respect solicitarea celor despre care scriu, păstrându-le anonimatul şi oferind cititorului numai iniţialele persoanelor implicate în evenimente.) Discuţia, desfăşurată pe parcursul a circa două ore, nu a schimbat, în linii mari, datele deja cunoscute despre „Cazul Bâlea-Lac". Au apărut, e drept, câteva elemente noi şi altele care necesită unele modificări faţă de cele anterioare. Voi încerca să le expun în continuare.

De asemenea, inginerul M.T. mi-a oferit un material dactilografiat pe trei pagini, fără un final încheiat, el motivând că a rătăcit pagina 4 pe care se mai aflau câteva rânduri care — după cum a afirmat — nu prezentau o importanţă prea mare. (L-am înţeles perfect: probabil că pagina 4 conţinea şi iscălitura sa, iar el s-a temut de eventualele „consecinţe" ale gestului său — acela de a fi scris despre evenimente şi de a-mi fi pus mie la dispoziţie materialul în cauză.)

Mă voi ocupa mai jos de cele câteva elemente noi ivite în contextul „Afacerii de la Bâlea-Lac", folosind ca sursă informativă atât textul celor trei pagini cât şi discuţia avută în particular eu inginerul M.T. din Bucureşti.

***

- Ing. M.T. optează pentru folosirea termenului de „lucrători" în locul celui de „militari". Ţinând cont de această opţiune, voi folosi cuvântul „lucrători" în cele ce urmează.
- Atât Roth Martin, cât şi Cheţa Victor, observatorii fenomenului din seara zilei de sâmbătă, 23 septembrie 1978, nu făceau parte din grupul celorlalţi care erau lucrători... În termen. Primii îşi aveau dormitorul în clădirea staţiei terminus de telecabină de la Bâlea-Lac. Observaţia lor este făcută cu totul independent de grupul celorlalţi.
- În perioada aceea, în apropierea cabanei turistice de la Bâlea-Lac se afla în construcţie, sau mai precis era proiectat să se construiască, un nou hotel. Proiectul era grandios şi începuseră deja lucrările de săpare a fundaţiilor. Lucrătorii în cauză erau cazaţi într-o baracă separată, având două nivele şi mai multe

camere.

- Aceştia din urmă erau oameni simpli, provenind din mediul rural, cu o pregătire şcolară foarte modestă. Aceasta explică oarecum şi desenele rudimentare pe care le-au făcut — la cererea anchetatorilor — asupra fenomenului observat. (Reamintesc faptul că patru din aceste desene însoţesc şi textul de faţă.)
- În pagina 2 a textului dactilografiat (primit de la ing. M.T.) apar trei nume noi faţă de cele din cuprinsul materialelor trimise de economistul sibian Gavril Pal: Toth Iohan, Cotună Dumitru şi Vlad (?). Este posibil ca acest Cotună (Dumitru) să fie una şi aceeaşi persoană cu Katona (Andrei). Mai precis: Gavril Pal (de naţionalitate maghiară) îl anchetează pe Katona, iar inginerul M.T. (român) îl anchetează pe Cotună. Deci, s-ar putea să fie vorba aici de o pronunţare diferită a unuia şi aceluiaşi nume de familie. Dar aceasta este valabil, evident, numai în ceea ce priveşte numele de familie.
- În două rânduri (8 şi 22 octombrie 1978), inginerul M.T. a participat alături de sibieni la investigaţia făcută sus în munţi. El a plecat de fiecare dată din Bucureşti împreună cu inginerul Iustin Virgilius Capră.
- Se pare că au existat totuşi destule greşeli în maniera de desfăşurare a anchetelor. De pildă, fiecare dintre anchetatori a luat separat „la întrebări" pe câte unul din martori.
- Nu a fost posibilă, în cursul acestor anchete, o reconstituire a evenimentelor, de fiecare dată lipsind câţiva martori.
- Lucrătorii în cauză, oameni simpli după cum am menţionat şi mai sus, s-au cam speriat — după cum se pare — de insistenţele anchetatorilor. În fond, aceştia nu erau decât nişte necunoscuţi, care le puneau întrebări asupra unor lucruri pe care ei înşişi nu şi le puteau lămuri.
- Este foarte posibil, de asemenea, ca lucrătorii respectivi să fi fost „sfătuiţi" să inducă în mod intenţionat în eroare pe anchetatori, dându-le răspunsuri contradictorii sau eronate. Deşi această afirmaţie s-ar putea corola uşor cu atitudinea sergentului, este puţin posibil totuşi că aceştia — lucrătorii — ar fi putut ajunge la o atare performanţă, care ar fi presupus o anume subtilitate intelectuală şi spirituală, mai greu de presupus în cazul lor. Şi legat de aceasta, o întrebare oarecum subiectivă: nu cumva şi-a spus cuvântul aici una din acele caracteristici atât de pregnante ale omului nostru de la ţară, vestita „şiretenie ţărănească"?
- Au existat multe neconcordanţe în declaraţiile martorilor. Părea a lăsa cu toţii impresia că ascund unele date care de fapt ar fi putut să fie în legătură cu anumite activităţi ilicite ale lor.

De exemplu, mult timp nu au vorbit nimic despre cursa de prins vulpi. Sau, nu au vrut să recunoască decât cu mare greutate că, de fapt, ei nu jucau în dormitor remy, ci pur şi simplu poker.

- Se pare că martorii şi-au însuşit sugestiile investigatorilor, în anumite privinţe. De pildă: toţi afirmau că silueta avea o formă cilindrică (unul dintre martori a spus iniţial că „era ca un butoi"); că ar fi emis sunete asemănătoare unui „suflu ca de tigru" (un martor a afirmat că acele sunete erau parcă scoase de un cal care fornăie); toţi au afirmat că mişcările „siluetei" erau greoaie, ca ale unui om care se deplasează prin apă (mişcare amplu sugestionată de investigatori) etc., etc.
- Nemulţumit de aspectul general al desfăşurării anchetelor, de faptul că sergentul Radu Ion nu a putut fi găsit pentru a se sta de vorbă cu el, ing. M.T. a hotărât să dea de urma acestuia cu orice preţ, căutându-l prin ţară.
- Într-adevăr, în ajunul Crăciunului 1978, ing. M.T. a plecat din Bucureşti cu automobilul propriu, având intenţia de a-l găsi pe fostul sergent de Ia Bâlea-Lac. L-a căutat la trei adrese.

Prima adresă: La tatăl acestuia din satul Catane, jud. Dolj. El purta supranumele de „Capră", sub care era cunoscut de consătenii săi.

A doua adresă: Pe strada Aurel Vlaicu nr. 5 din Craiova, jud.Dolj (telefon de atunci — 38.191), unde Radu Ion locuia în gazdă.

A treia adresă: La un văr al lui (sau cumnat), Stroescu Dumitru, cu domiciliul în Petroşani, jud. Hunedoara, str. Independenţei, bloc 35, sc. 2, ap.33.

La nici una dintre ele nu l-a găsit pe Radu Ion. Ing. M.T. a fost nevoit să renunţe din cauza ninsorilor abundente din acel început de iarnă şi a poleiului existent pe şosele.

- Conform afirmaţiilor lui M.T., Stroescu Dumitru ar fi afirmat că, într-o discuţie avută cu Radu Ion, a insistat ca acesta să-i povestească ce s-a întâmplat cu el „acolo" în armată. Iar Radu Ion i-ar fi răspuns: „De ce insişti? Nu ştii ce înseamnă secretul militar?".
- Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa, de aici ar putea rezulta că Radu Ion a fost interogat de superiorii săi, care, în lipsa unor explicaţii asupra celor petrecute la cabana Bâlea-Lac, i-au „recomandat" să păstreze secretul („secretul militar") în legătură cu acele evenimente. Aşa s-ar explica oarecum şi faptul că Radu Ion nu a putut fi contactat şi interogat de investigatorii acestui caz.
- La niciuna din adresele respective, ing. M.T. nu a dezvăluit motivul real al vizitei sale. El le-a spus tuturor că are un prieten care a făcut armata cu R.I. şi care l-a rugat, aflând că merge cu totul „întâmplător" prin zona aceea să treacă şi pe la el — pe la

Radu Ion — ca să-l mai... „întrebe de sănătate”.

Ce concluzii s-ar putea trage din cele descrise mai sus? Să încerc să le conturez, menţionându-le caracterul de provizorat:

1. Se pare că în zona cabanei Bâlea-Lac din Munţii Făgăraşului s-au petrecut evenimente deosebite în zilele de 23 şi 24 (eventual şi 25) septembrie 1978. Aceste evenimente par a se fi aflat cu totul în afara obişnuinţelor şi puterii de înţelegere a celor ce le-au trăit în mod direct şi dramatic.

2. Este probabil, dacă nu chiar posibil, că autorităţile militare au desfăşurat atunci o anchetă proprie asupra evenimentelor amintite, şi că au impus tăcerea sergentului Radu Ion. Întreaga afacere trebuia să poarte pecetea „secretului militar”.

3. Ca o urmare firească, în ciuda tuturor eforturilor. Radu Ion, „eroul principal” al întâmplărilor de la Bâlea-Lac, nu a putut fi interogat niciodată de către grupul mixt (Sibiu-Bucureşti) de investigatori particulari, sau de către inginerul M.T.

4. S-ar impune o discuţie asupra acelor evenimente şi cu inginerul Justin Virgilius Capră din Bucureşti, cel de-al treilea investigator în viaţă, din grupul constituit în toamna anului 1978. Concluziile eventuale ale acestei discuţii, vor completa — probabil — aceste rânduri.

Ce aş mai putea afirma aici? Decât că, se pare, în jurul afacerii Bâlea-Lac *trebuie* să planeze incertitudinea şi nesiguranţa. Nimic nu are voie să răzbată dincolo de ştampila secretului impus. Aşa stând lucrurile, s-ar mai putea afla oare vreodată adevărul despre întâmplările de atunci? Întrebarea aceasta ar putea părea retorică sau subiectivă, dar ea trebuie pusă măcar de dragul speranţei în aflarea unui adevăr iluzoriu.

***

Aşa cum arătam mai sus, am căutat cu insistenţă a-l întâlni pe ing. Justin Capră pentru a discuta cu el, „pe viu“ despre cele petrecute la Bâlea-Lac în toamna anului 1978. Aşa cum se ştie, Justin a fost unul dintre participanţii la anchetele desfăşurate în luna octombrie a acelui an în zona lacului Bâlea. Deşi am fost de mai multe ori în Bucureşti în lunile mai şi iunie 1987, nu am reuşit să-l contactez pe inginerul Justin Capră decât la sfârşitul lunii iunie, adică la mai bine de două luni de la discuţia avută, tot la Bucureşti, cu ing. M.T. Întâmplarea a făcut ca la această întâlnire să participe şi colonelul de aviaţie militară Doru Davidovici, prilej cu care cei doi s-au cunoscut, de fapt.

Aşadar, în după-amiaza zilei de sâmbătă, 27 iunie 1987, îi puneam lui Justin Capră o serie de întrebări referitoare la ceea ce îşi mai amintea el din evenimentele toamnei 1978. Am vrut să aflu impactul

pe care acele evenimente l-a avut asupra memoriei lui.

Justin Virgilius Capră ne-a confirmat (lui Doru Davidovici şi mie) că a fost la Bâlea-Lac, împreună cu grupul sibian, de două ori în luna octombrie a anului 1978. Şi-a reamintit, în linii mari, datele esenţiale ale cazului propriu-zis, cât şi amănuntele legate de anchetele desfăşurate atunci. Referitor la aceste anchete J.V.C. crede că ele „s-au desfăşurat corect", fără probleme prea importante. În rest, toate detaliile menţionate de J.V.C. În discuţia avută corespund întocmai celor deja cunoscute anterior despre „Cazul Bâlea-Lac". Nu s-au evidenţiat amănunte noi, inedite, necunoscute, care să merite să fie menţionate aici.

Tot atunci am aflat de la Justin că economistul Gavril Pal din Sibiu, împreună cu familia sa (soţie, fetiţă), nu se mai află în ţară. Ei se refugiaseră deja de câteva luni în Germania Federală. Aşadar, după moartea fulgerătoare (atac de cord) a lui Gheorghe Buţiu (fostul director al Casei de Cultură a Sindicatelor din Sibiu), încă unul din participanţii la anchetele declanşate în „Cazul Bâlea-Lac", dispărea, de pe lista celor ce ar putea fi eventual reinterogaţi asupra acelor întâmplări...

(Câteva cuvinte acum despre Gheorghe Buţiu, „Ghiţă" cum îi spuneam cu toţii. Ani în şir a fost cel care a organizat, la instituţia pe care o conducea, simpozioane publice, deosebit de reuşite, pe teme de „ştiinţe de frontieră": parapsihologie, ufologie, paleoastronautică, etc. Cei doi, Gheorghe Buţiu şi Gavril Pal, erau sufletul acelor reuniuni, care aveau loc primăvara şi toamna prin anii '70-'80. Dar primul adăuga acelor acţiuni şi autoritatea funcţiei pe care o deţinea. Era, ceea ce se poate numi în general, „un tip foarte destupat", deţinător a două licenţe universitare, un om comunicativ, de viaţă, direct şi deschis în relaţiile cu semenii săi. Aşa cum sunt toţi oamenii inteligenţi. Şi pentru că avea toate aceste calităţi, autorităţile vremii au socotit mai potrivit să-i ia funcţia şi să-l mute ca simplu profesor de matematică pe undeva pe lângă Sibiu. Urma să facă naveta, iar soţia lui rămăsese fără serviciu. Fiind îngrozitor de şicanat de autorităţile de atunci de la Sibiu, a ajuns probabil la limita răbdării oricărui om normal. A făcut un gest rămas — cred eu — unic în „epoca anilor lumină" (cel puţin personal, nu am mai cunoscut un alt caz asemănător): a solicitat azil politic, împreună cu soţia sa şi cei trei copii pe care-i aveau, în... Uniunea Sovietică!!! Într-o perioadă în care toţi fugeau ca iepurii spre Vest, Ghiţă Buţiu voia să meargă la prietenii noştri din Răsărit. În cererea sa înaintată autorităţilor, el a motivat că dacă la noi în ţară nu găseşte de lucru pentru soţia sa, atunci sovieticii îl vor ajuta în mod sigur. Evident, gestul său nu a trecut neobservat şi a iritat la culme pe cei ce diriguiau atunci „bunul mers" al lucrurilor. Şi ca să-i scoată din cap bazaconiile, au crezut probabil de cuviinţă că

e mai simplu să taie răul de la rădăcină. Astfel se face că Ghiţă Buţiu a murit brusc în urma unui infarct în care „i-a explodat” — pur şi simplu „i-a explodat” — inima! Nu ştiu ce au înţeles medicii şi cunoscuţii săi, familia şi prietenii, prin această expresie, dar exact acestea au fost cuvintele care s-au vehiculat atunci. Fără îndoială, anumite autorităţi ale vremii nu au fost chiar aşa de străine de cauzele reale ale morţii lui Ghiţă Buţiu. Ca un fapt cu totul nesemnificativ, tocmai se vorbea în perioada aceea la „Europa Liberă” de un soi de preparat secret pe care securitatea ceauşistă îl fabrica şi îl experimenta pe pielea unor persoane indezirabile. Acest preparat, strecurat discret într-o ceaşcă de cafea, avea ca urmare un sigur infarct *survenit câteva zile mai târziu*... Am fost la Sibiu la înmormântarea lui Ghiţă Buţiu şi am constatat că până şi Dumnezeu a deplâns această tragedie: în tot timpul ceremoniei de înmormântare deasupra cimitirului a plouat torenţial, în vreme ce în restul oraşului a fost soare şi senin. Păşind dincolo de aleile ude ale cimitirului, trotuarul străzii era complet uscat! Se poate găsi o explicaţie oarecare acestui fapt? Ce alt comentariu aş mai putea face aici? Decât să spun din nou: Dumnezeu să-l ierte pe Gheorghe Buţiu dacă a greşit cu ceva în viaţă).

***

Să mă reîntorc însă la Cazul Bâlea-Lac.

Singurul fapt pozitiv care *ar mai putea* aduce oarecare lumină în acele atât de enigmatice întâmplări ar fi o eventuală reîntâlnire cu unii din participanţii direcţi la evenimente. Deci, discuţii directe cu cei care, în septembrie 1978, se aflau, militari în termen, detaşaţi ca lucrători la noul hotel ce se construia în munţi. Probabil însă că toţi aceşti martori se află acum răspândiţi în întreaga ţară, iar o contactare a lor este mai mult decât iluzorie.

Tot iluzorie — dacă nu chiar imposibilă — mi se pare şi o eventuală contactare a fostului sergent Radu Ion, ca şi supunerea acestuia unei serii de şedinţe de regresie hipnotică, singurul procedeu menit, în situaţia dată, a aduce oarecari lămuriri în încâlceala unora din evenimentele şi faptele legate de „Cazul Bâlea-Lac“.

Aşadar, având în vedere că aceste eventualităţi par a nu se concretiza, am considerat necesar ca dosarul enigmaticului „Caz Bâlea-Lac“ să fie eventual completat cu o serie de noi file. În acest sens, am trimis unor cercetători din ţară copii ale paginilor dactilografiate din ceea ce am scris până acum despre acest caz. I-am rugat pe fiecare în parte să-şi spună părerea, eu cât mai multe amănunte despre acele întâmplări şi — dacă e posibil — cu menţionarea eventualelor similitudini pe care acest caz le-ar avea cu alte întâmplări de pe mapamond, Este exact ceea ce menţionam,

undeva, la începutul acestor descrieri. Răspunsurile au început să sosească, unele sunt foarte interesante şi atunci când voi avea la dosarul cazului părerile scrise ale tuturor celor solicitaţi, voi încerca să le redau şi în cuprinsul acestui material.

Deocamdată, mi-am propus o deplasare în Munţii Făgăraşului, în locul unde s-a desfăşurat povestea stranie de la Bâlea-Lac.

3

NOUĂ ANI MAI TÂRZIU

Paginile care urmează cuprind raportul unor investigaţii pe care le-am desfăşurat pe cont propriu, în vara şi toamna anului 1987, referitoare la „Cazul Bâlea-Lac“, petrecut în septembrie 1978.

1. Lacul Bâlea, Munţii Făgăraş, 23-26 iulie 1987.

În cele trei zile cât am stat la cabana Bâlea-Lac din Făgăraş, am desfăşurat o serie de cercetări referitoare la curioasa întâmplare pe care am descris-o deja în paginile anterioare.

1.1.L-am cunoscut pe Cornel C. Avram, inginer electronist din Sibiu, care lucrează (şi) ca salvamontist în Munţii Făgăraş încă din anul 1975. Este şi unul dintre instructorii Şcolii Alpine Române din acea zonă montană. L-am întrebat despre eventualele fenomene luminoase petrecute în zonă şi despre urme curioase pe zăpadă aflate împrejurul cabanei de la Lacul Bâlea în perioada anilor 1978-1979. Nu ştie nimic despre întâmplări de acest gen şi nici nu a auzit pe altcineva vorbind despre astfel de evenimente. Urmează să-l mai sun la telefon, în cazul când voi dori să mă pună în legătură cu Roth Martin — unul dintre mecanicii de la staţia telecabină Bâlea-Lac — care în prezent locuieşte şi lucrează în Sibiu. L-am rugat pe inginerul Avram să se intereseze printre ceilalţi colegi de la Salvamont dacă au cunoştinţă despre evenimentele discutate. Mi-a confirmat faptul că Tischler Rudolf (şef de şantier ICMJ în 1978, despre care amintesc în primele pagini ale acestui volum), locuieşte de asemenea în Sibiu, dar nu poate fi deocamdată contactat, din motive personale temeinice. De fapt, în perioada aceea, respectivul executa o scurtă pedeapsă pentru faptul că încercase să treacă fraudulos frontiera (nu spre Uniunea Sovietică, în niciun caz!).

1.2.A doua persoană pe care am contactat-o, în vederea discuţiilor despre evenimentele anului 1978, a fost Liviu Cânduleţ, 42 ani, meteorolog la cabana Bâlea-Lac. El se află în această funcţie încă din *anul 1979, anul înfiinţării acestei staţii meteorologice.* În perioada anilor 1975-1979, Liviu Cânduleţ a lucrat ca mecanic la staţia de telecabină Bâlea-Lac. Deşi în zilele de 23-25 septembrie 1978 nu era de serviciu (după afirmaţiile lui), el îşi aminteşte perfect de vâlva care s-a iscat atunci în jurul acelor întâmplări curioase. Liviu Cânduleţ a fost prima persoană din zona respectivă care mi-a confirmat în mod cert că *evenimentul a avut loc cu adevărat.* El specifică faptul că unul din zvonurile care au circulat atunci a fost şi acela că din Lac ar fi ieşit un

monstru care i-ar fi speriat pe oameni (!?!). Surprins şi timorat oarecum de întrebările mele foarte precise şi „la obiect", el a încercat să minimalizeze importanţa evenimentelor în cauză. Îşi dădea seama că ştiu foarte multe lucruri de amănunt, că întrebările mergeau exact la ţintă, dar nu a fost sigur niciun moment ce urmăresc de fapt... Părerea lui era că nu s-a întâmplat nimic deosebit, că ar fi fost vorba de un „câine căruia i-au sticlit ochii în întuneric". Referitor la prima seară (În care cei de la telecabină au avut impresia iniţială că „arde cabana"), Liviu Cânduleţ afirmă că a fost un simplu fenomen meteorologic cunoscut sub numele de „Focul Sf. Elm". În acest sens, mi-a pus la dispoziţie următorul text:

„Instrucţiuni pentru observarea, identificarea şi codificarea norilor şi fenomenelor meteorologice şi meteorii. Comitetul de Stat al Apelor, Bucureşti 1968. p. 189, *locul Sf Elm.* Acest fenomen se manifestă sub forma unui mănunchi luminos de raze, cu aspect de pensulă, pămătuf, snop etc. de culoare violetă ori verzuie, ce se observă foarte bine noaptea şi mai ales în regiunile muntoase sau pe mare. Focul Sf. Elm este o descărcare electrică luminoasă în atmosferă. Această descărcare, mai mult sau mai puţin continuă, emană din vârful obiectelor ascuţite (paratrăznete, giruete, acoperişuri ţuguiate, arbori, stâlpi, catarge etc.)".

Liviu Cânduleţ îşi aminteşte de asemenea că soldaţii au fugit de la cabană, dar crede că au făcut-o „pentru ca să-şi mai ia câteva zile libere" (!). El uită (şi nici nu am încercat să-i reamintesc) faptul că, aflându-se în serviciu militar activ, deci sub ordine, aceşti militari nu puteau pleca *in corpore* după capul lor, când le venea lor cheful, ca „să-şi ia câteva zile libere". Ar fi semănat cu o *dezertare,* care ar fi avut consecinţe foarte grave. Dar despre aceste eventuale consecinţe nu se vorbeşte nicăieri în materialele anterioare. Să nu uităm că investigatorii care s-au ocupat de acest caz i-au putut interoga pe militarii în cauză (cu excepţia sergentului Radu Ion, după cum am amintit deja) atunci când s-au deplasat la Bâlea-Lac, şi că nici unul dintre acei militari nu a pomenit nimic despre consecinţele unei eventuale dezertări. Şi apoi, ostaşii aceia şi-au mai luat „câteva zile libere" *după* o sâmbătă şi o duminică? De ce nu au plecat încă de sâmbătă după-amiaza, urmând să-şi prelungească luni şi marţi „concediul" pe care şi-l acordaseră singuri? Întrebat fiind, Liviu Cânduleţ afirmă că a auzit despre OZN-uri, dar nu crede în existenţa lor, că a văzut deseori „stele căzătoare" şi niciodată un OZN. Este cât se poate de sceptic pe această temă. Mi-a mai comunicat că Victor Gheţa (şi nu Cheţa cum apăruse menţionat anterior) locuieşte în aceeaşi comună cu el — Cârţişoara — şi mi-a reconfirmat că celălalt coleg al lui de la staţia telecabinei Bâlea-Hac, Roth Martin, locuieşte şi lucrează într-adevăr la Sibiu.

1.3.Fosta baracă militară de lângă cabana turistică Bâlea-Lac nu avea etaj, ei un fel de mansardă. Era acoperită cu tablă, iar terasa principală (dinspre S-SE, menţionată în Fig. 1 cu denumirea de „trotuar de beton din faţa cabanei"), lată de cca. 2 m, era mărginită de o balustradă, de la care în prezent se mai cunosc stâlpii de susţinere făeuţi din fier beton de 30 mm diametru şi cea 1.20 m înălţime (revezi fig. 2). Aleea dinspre V-NV era mult mai îngustă (cam jumătate din cea principală). Iar spre NE se afla de asemenea o bordură din beton lată de cca. 40 cm. Baraca în cauză a fost demolată încă din anul 1983, în prezent aflându-se acolo doar fundaţia de beton pe care a fost construită (Fig. 2). Nu se ştie la ce înălţime se aflau ferestrele camerelor de la parter faţă de fundaţie, dar spre NE, aceasta din urmă avea o înălţime de cca. 1.10 m faţă de nivelul solului aflat în pantă descendentă în acel loc. Să ne amintim că la una din ferestrele de pe acea latură, obloanele au fost deschise în mod inexplicabil în noaptea de 24 spre 25 septembrie 1978. Or, dacă se presupune că marginea de jos a ferestrelor se afla la 1 m deasupra fundaţiei, înseamnă că de la nivelul solului până la marginea inferioară a oblonului era o distanţă de aproximativ 2.10 m. Să mai presupunem că drugul (de fier sau de lemn) care bloca oblonul se afla cu încă 40 cm mai sus. În acest caz, de la sol până la acel drug se aflau cam 2.50 m. Dacă „persoana" care a deschis oblonul se afla pe sol, atunci ca era foarte înaltă, de peste 2 m.; dacă se afla pe bordura de beton din jurul cabanei, ea ar fi putut fi văzută mai uşor din interiorul barăcii. Evident, toate acestea nu sunt decât supoziţii şi speculaţii sugerate de topografia locului şi de derularea cunoscută a evenimentelor din toamna anului 1978.

1.4.Atât motoarele Diesel, cât şi staţia de telecabină se aflau mult mai spre sud faţă de felul cum sunt situate ele pe schiţa de la Fig. 3, pe drumul ce duce „spre Transfăgărăşană". Deci, distanţa reală dintre cele două locuri de observaţie (cea din 23 şi cea din 24 septembrie), este de fapt cu mult mai mare (cam 150-170 m în linie dreaptă) decât aşa cum sunt localizate în schiţa amintită. Aceasta ar explica oarecum faptul că militarii au fost „rupţi" de mecanicii de la telecabină în prima seară a observaţiei şi invers în cea de-a doua. Între oamenii celor două puncte fixe (telecabină şi baracă) nu exista o legătură şi comunicare directă, primii fiind mecanici angajaţi ca salariaţi cu loc de muncă precis şi autonomie proprie, ceilalţi fiind — aşa cum se ştie — militari în termen, cu alt regim de viaţă şi de muncă. Privind astfel lucrurile, este de înţeles de ce, la prima vedere, evenimentele celor două seri par a nu avea niciun fel de legătură între ele. Este foarte posibil ca să fie acelaşi fenomen (cu manifestări diverse în seri succesive) şi care a fost observat din locuri diferite de oameni foarte deosebiţi ca mentalitate şi pregătire intelectuală. Este, evident, şi aceasta, tot o supoziţie.

1.5.Cam în locul în care pe schiţă apare „Staţia terminus de telecabină”, se află în prezent şanţurile săpate în stânca dură ale unei fundaţii. Aceasta trebuia să fie a noului hotel, care însă nu s-a mai construit probabil din lipsă de fonduri sau de mână de lucru.

1.6.În general schiţa de la Fig. 3 care însoţeşte prezentele pagini prezintă destul de multe erori de cartografiere, care nu afectează însă în mod grav imaginea de ansamblu pe care o dă desfăşurarea evenimentelor acestui caz. Cel puţin în acest sens, am încercat să păstrez, în mare, forma şi conţinutul schiţei, aşa cum apare ea în documentaţia întocmită de investigatorii din toamna anului 1978.

1.7.Prima zi a investigaţiei, joi 23 iulie 1987, fiind o zi senină şi foarte călduroasă pentru altitudinea respectivă şi chiar pentru această perioadă a anului, am folosit-o pentru fotografierea zonei. Firește, m-au interesat în primul rând fotografiile de ansamblu. În acest sens, am făcut o „plimbare” pe crestele din jur folosind un aparat (tip „Zenit-E“) dotat atât cu obiectiv obişnuit (Pentaeon Auto 1,8/50-Multi Coating), cât şi cu teleobiectiv (Pentaeon Auto 4/200 M.C.). Una din imaginile obţinute în ziua aceea însoţeşte şi textul de faţă (Fig. 5). Principalele fotografii sunt luate din următoarele locuri: Şaua Doamnei, Vf. Paltinu, Vf. Iezerul Caprei, Şaua Caprei.

1.8.Concluzii provizorii. Am dorit să cunosc locurile evenimentelor din 1978. Am vrut să intru puţin în „atmosfera” locului, să văd cu propriii mei ochi care a fost cadrul geografic general şi caracteristicile geologice ale acestei zone. Am fost, am văzut şi... acum ştiu: în zona cabanei turistice de la Lacul Bâlea din Munţii Făgăraş, în zilele de 23 şi 24 septembrie 1978. *au avut loc în mod sigur evenimente deosebite,* care constituie esenţa acestor pagini. Această concluzie, mai mult intuitivă decât logică, nu are ce căuta desigur în cadrul unei investigaţii ştiinţifice. Dar materialul de faţă nu are pretenţia unui studiu riguros ştiinţific, ci mai degrabă aspectul unei curiozităţi sau nelinişti ce se cerea satisfăcută.

2. Slatina, jud.Olt — Craiova, jud.Dolj, 4-5 august 1987.

2.1.În seara zilei de marţi, 4 august, la ora 21:30, de la hotelul „Parc“ din Slatina, am dat un telefon la nr. 38191 din Craiova. Reamintesc faptul că acest număr aparţinea fostei gazde a sergentului Radu Ion şi corespundea adresei de pe str. Aurel Vlaicu nr.5. Mi-a răspuns un bărbat care afirma că are acest număr de numai două luni şi că nu ştie nimic de fostul proprietar.

2.2.A doua zi, miercuri, 5 august, m-am deplasat la Craiova, unde am început să caut strada Aurel Vlaicu. După numeroase încercări, am reuşit să aflu că strada respectivă *se găsea* în cartierul Valea Roşie, dar că acum nu mai există, imobilele fiind deja demolate, iar locul este un şantier unde se construiesc blocuri de locuit.

2.3.De la oficiul central PTTR din Craiova am mai notat următoarele informaţii:

- În cartea de telefon a oraşului Craiova (ediţie tipărită în 1979) există menţionate opt persoane cu numele Radu Ion, cu adresele şi numărul de telefon respectiv. Nici una dintre aceste persoane nu corespunde adresei şi telefonului cunoscute anterior. Mi-am notat totuşi datele respective, pentru un eventual uz într-o investigaţie ulterioară.
- În cartea de telefon a oraşului Petroşani (din anul 1984), jud. Hunedoara, nu este menţionată nicio persoană cu numele de familie Stroescu. Deci nu există deocamdată nicio posibilitate de contact indirect cu un eventual văr (sau cumnat) al lui Radu Ion care să poarte acest nume.

3. Vălenii de Munte, jud. Prahova, 8-9 august 1987.

3.1.În aceste zile de sâmbătă şi duminică a avut loc reuniunea prilejuită de împlinirea a zece ani de la înfiinţarea — tot la Vălenii de Munte — a publicaţiei RUFOR. (Despre această publicaţie, ca şi despre grupul RUFOR, am scris deja, cu lux de amănunte, în două din cărţile mele anterioare: „Cazuri OZN în România. S-a întâmplat mâine!“ şi „Enciclopedia observaţiilor OZN din România (1517-1994)“.)

Cu această ocazie, s-au întâlnit un număr de nouă cercetători amatori în domeniul ufologiei din ţara noastră. Majoritatea cunoşteau deja datele generale ale „Cazului Bâlea-Lac”, cuprinse şi aici, în paginile anterioare. De aceea, le-am cerut părerea despre acest eveniment. Din discuţii a reieşit că cel puţin trei dintre cei prezenţi (dr. chim. Adrian Pătruţ din Cluj-Napoca, prof. şi scriitorul Gyorgy Mandics din Timişoara şi ing. Octavian Mişorin din Bucureşti) îşi exprimă rezervele în legătură cu continuarea investigaţiilor legale de caz, dat fiind timpul destul de mare scurs de la derularea întâmplărilor respective. Mai mult chiar, ei consideră că evenimentele din septembrie 1978 nici nu meritau atâta osteneală, deoarece există posibilitatea ca să nu fi fost vorba decât de o farsă organizată de militarii care se plictiseau în baraca lor cu mansardă de la Bâlea-Lac...

3.2.În faţa celor prezenţi la această întâlnire, i-am solicitat din nou lui Justin Virgilius Capră, prezent şi el, să-şi depene amintirile despre cazul Bâlea-Lac. Răspunsurile lui ne-au dezamăgit pe toţi, dovedind plictiseală, nesiguranţă, oboseală, mari lacune în memorie, neseriozitate. De această dată, Justin a fost neconvingător şi chiar lipsit de interes.

3.3.La data acestei întâlniri RUFOR, numărul celor care mi-au pus la dispoziţie observaţiile lor sau materiale ajutătoare referitoare la „Cazul Bâlea-Lac“ a ajuns la şase. Aceştia sunt în ordinea promptitudinii răspunsurilor: Mihai Harry Danciu (Braşov); Adrian

Pătruţ (Cluj-Napoca); Gabriel Constantinescu (Bucureşti); Octavian Mişorin (Bucureşti); Florin Ghorghiţă (Iaşi); Gyorgy Mandics (Timişoara). Sinteza tuturor materialelor trimise de aceşti corespondenţi va intra în cuprinsul următorului capitol al acestei cărţi.

4. Corespondenţă

Vineri, 14 august 1987, am trimis o scrisoare recomandată prietenului meu ing. Aurel Dula din Petroşani, prin care îl rugam să dea de urma lui Stroescu Dumitru şi să încerce să afle eventuala adresă actuală a lui Radu Ion. O copie a acestei scrisori se află anexată la dosarul cazului, dosar care este unul dintre cele mai voluminoase pe care le-am întocmit în investigaţiile desfăşurate de-a lungul mai multor ani.

Exact o lună mai târziu, marţi, 14 septembrie 1987, aveam o convorbire telefonică cu ing. A. Dula. Aflam astfel că el nu a reuşit încă să-l depisteze pe Dumitru Stroescu din Petroşani.

În zilele de sâmbătă 17 şi duminică 18 octombrie, cu ocazia unei reuniuni numismatice, m-am întâlnit la Ploieşti cu ing. Aurel Dula din Petroşani. Aflam astfel următoarele amănunte: A reuşit să-l depisteze pe D. Stroescu, pe care l-a contactat telefonic. Acesta i-a confirmat că Radu Ion locuieşte în Craiova, la o adresă pe care nu i-o cunoaşte. Dar adresa lui poate fi aflată de la tatăl lui, care trăieşte încă în comuna Catanele din jud. Dolj. Mai mult nu a reuşit să afle.

(Îmi amintesc acum, cu oarecare amuzament, de reţinerea şi prudenţa exagerată pe care o arăta ing. Dula, atunci când discutam cu el la Ploieşti. M-a luat deoparte şi a trebuit să-l asigur de mai multe ori că toată povestea nu prezintă niciun fel de periculozitate pentru el şi că nu-l voi amesteca în nicio afacere necurată... de ordin politic, mai ales. Un gând bun şi pentru acest fost prieten al meu, care a murit cu câţiva ani în urmă, după un atac de cord.)

Aşadar, singurul element demn de luat în seamă este afirmaţia că Radu Ion locuieşte *sigur* în oraşul Craiova. În rest, nimic nou...

5. Căutări aproape sterile

Din momentul când Afacerea Bâlea-Lac a început să mă intrige şi să mă pasioneze, mi-am pus nenumărate întrebări despre o serie de aspecte ce rămâneau — în ciuda tuturor analizelor — fără răspunsuri.

Una din nelămuriri era legată de clădirea propriu-zisă unde avuseseră loc evenimentele din septembrie 1978. Cu alte cuvinte, de baraca militară de la Lacul Bâlea. Această construcţie avusese o existenţă destul de efemeră: cinci sau şase ani. Fusese construită, se pare destul de temeinic, folosită un timp, apoi demolată rapid. De ce? În zona aceea montană a fost şi este nevoie de locuri de cazare. Cabana turistică arăta — cel puţin când am vizitat-o eu în vara anului 1987 — destul de jalnic, neîncăpătoare şi neîngrijită. În zilele toride

ale acelei veri, turiştii numeroşi ce invadaseră zona nu puteau beneficia de găzduire acolo, din lipsă de locuri de cazare. La sfârşitul acelei săptămâni, eu însumi a trebuit să eliberez patul în care dormisem două nopţi, pentru că venea nu ştiu ce grup organizat de sindicatele lui Peşte-Prăjit. Ce anume determinase, cu câţiva ani înainte, demolarea micuţei barăci construite cu trudă şi sacrificii în imediata apropiere? Aşa cum era, ea putea totuşi oferi găzduire în caz de nevoie. Am tot scormonit în dreapta şi-n stânga, să aflu motivul acestei nechibzuinţe, dar nu am reuşit să-l aflu niciodată. Ştiu sigur că nu a fost vorba de vreun incendiu; de altfel, nici urmele de la fata locului nu conduc spre o astfel de concluzie.

Am încercat, de asemenea, să găsesc o fotografie a acestei barăci. Mi-am „întins antenele" printre toţi prietenii montaniarzi, care străbătuseră, în lungul anilor, Munţii Făgăraş. Nu se poate ca pe parcursul celor cinci-şase ani de existenţă a barăcii militare, nimeni să nu fi făcut niciodată o fotografie acolo. Practic, este imposibil! O fotografie în care să apară întâmplător sau accidental şi baraca în cauză. Dar mi-a fost cu totul imposibil, în lungul anilor, să găsesc o astfel de fotografie.

O colegă, Veronica Soare, profesoară de geografie, mi-a pus la dispoziţie un film fotografic alb-negru făcut în Munţii Făgăraş, în timpul studenţiei, pe la începutul anilor '80. Dar filmul era atât de neglijent şi de greşit developat, încât fusese ratat aproape în întregime. Cu toate acestea, am reuşit să găsesc un cadru în care apare şi baraca militară de la Lacul Bâlea (Fig. 6). Încerc să reproduc aici şi această imagine, dar şi ea este neconcludentă, foarte neclară.

Sunt convins că există în ţara aceasta persoane care au fotografiat întâmplător, în perioada aceea, clădirea în discuţie. Numai că, personal, nu am reuşit încă să întâlnesc o astfel de persoană...

4
PĂRERILE SPECIALIŞTILOR ROMÂNI

Aşadar, continuu investigaţia destul de tardiv făcută asupra Afacerii Bâlea-Lac cu un capitol de sinteză, ce se bazează în principal pe părerile scrise ale unor cercetători români la care am apelat anterior. Am solicitat deci părerile unui număr de şapte persoane, dintre care şase mi-au răspuns deja. Aceştia au făcut analize ale cazului cercctat, mai mult sau mai puţin detaliate, dar — ceea ce este mai important — au comparat „Cazul Bâlea-Lac“ cu evenimente similare petrecute pe mapamond. În continuare, voi analiza flecare răspuns, în ordinea primirii lui de la corespondenţii din ţară.

1. Mihai Harry Danciu (Braşov)

Din scrisoarea datată 11 mai 1987 şi expediată din Braşov, extrag câteva consideraţii pe care M.H.Danciu le face pe marginea cazului analizat:

- „... Mi-am dat seama că cei de la Sibiu au făcut o ‘anchetă’ f.f. slabă, urmare a fost că cele mai semnificative elemente au rămas ascunse, fapt pentru care ca ‘umplutură’ trebuie să recurgem la speculaţii şi diverse presupuneri a ceea ce s-a întâmplat în realitate!“;
- „Membrii clubului Univers din Sibiu care au anchetat cazul, în funcţie de unele relatări ale martorilor, nu au putut aduce elemente semnificative care pot da naştere la un ‘portret robot’ al entităţii”;
- „Faptul că principalul martor, serg. R. I., nu a putut fi găsit din motive rămase până în prezent neelueidate, creează un ‘gol’ în studiul acestui caz. De altfel, ‘ancheta’ nu s-a desfăşurat conf ‘normativelor’ stabilite în anchetarea unor astfel de cazuri; ceea ce denotă că membrii clubului erau neinformaţi asupra acestui mod de ‘lucru’ “;
- „‘Întâlnirea’ cu acea fiinţă mi s-a părut familiară în sensul că în urmă cu opt ani mai multe publicaţii OZN din străinătate aduceau din nou cazul Zanfretta la lumină!“;
- „Deşi anul 1978 nu a constituit un an al ‘valurilor’ de OZN-uri, o serie de evenimente petrecute în Europa (mai ales în Italia) au atras atenţia cercetătorilor OZN. S-au înregistrat o serie de cazuri în care au fost implicaţi entităţi cu aspect umanoid care au constituit o nouă pagină în clasificarea pe tipuri, considerate ‘cazuri de excepţie’, întrucât numărul lor este foarte redus.

Entităţi de genul celor observate în 1978 în România şi Italia au constituit subiectul unor relatări cu ani în urmă, relatări care proveneau din Brazilia, SUA şi Canada. Una din caracteristicile acestor întâlniri cu astfel de entităţi (cu talia peste 2,50 metri), este de multe ori lipsa observării în împrejurimi a unor vehicule (zburătoare) care ar justifica prezenţa acelor fiinţe în diverse locuri izolate".

Alăturat acestor consideraţii, M.H. Danciu trimite o copie dactilografiată pe zece pagini a traducerii articolului „Paznicul de noapte răpit de un OZN" de Luciano Boccone, articol apărut în FSR (Anglia), vol.26, nr. 1/1980. Este vorba, în acest articol, de celebrul „Caz Zanfretta" care are, într-adevăr, foarte multe asemănări cu întâmplarea de la Lacul Bâlea. Iată, expus pe scurt, ce s-a petrecut de fapt în Italia:

Episodul se desfăşoară în noaptea de 6 spre 7 decembrie 1978 (deci „numai după trecerea a două luni şi două săptămâni", cum bine remarcă M.H. Danciu în scrisoarea sa). Fortunato Zanfretta, 26 ani, căsătorit şi tată a doi copii, paznic de noapte, îşi făcea rondul obişnuit în jurul localităţii Marzano, aflată lângă Torriglia, în provincia Genova, Italia. Era aproape de miezul nopţii, ora 23:45, cer senin, vizibilitate perfectă, destul de frig. Apropiindu-se de una dintre cele mai izolate vile de vară, „Casa Nostra", Zanfretta observă patru lumini, „ca patru torţe" aranjate în triunghi, care se deplasau pe orizontală în lateral, la o înălţime de aproximativ un metru de la sol. Fiind convins că este vorba de una din spargerile atât de frecvente în zona aceea, el opreşte motorul maşinii şi încearcă să ia legătura prin radio cu şefii săi pentru a le raporta situaţia. Apucă să audă semnalul de recunoaştere al staţiei-bază, după care curentul i se întrerupe la bord. Îşi ia lanterna, care funcţiona normal şi se îndreaptă spre vilă. Ajuns în faţa porţii, înaltă de numai 80 cm, vede că luminile îşi continuau „jocul" lor la numai 15 cm de acestea. Poarta era pe jumătate deschisă, iar uşa vilei, aflată la circa zece metri depărtare, era larg deschisă. Fiind convins că are de-a face cu hoţi, Zanfretta stinge lanterna şi îşi scoate arma. Între timp, cele patru lumini trec pe lângă el şi dispar după latura nordică a vilei. Hotărât să le iasă înainte şi să le ia prin surprindere, el se îndreaptă spre colţul sudic al clădirii. Aşteptând aici cu lanterna în mâna stângă şi cu pistolul în dreapta, Zanfretta se pomeni împins brusc şi puternic din spate, după care căzu în iarbă. Scăpă lanterna din mână şi ea se aprinse singură când atinse pământul. Aflat la pământ, reuşi să apuce lanterna şi îndreptă fasciculul de lumină în sus. Văzu întâi „mai multe tuburi orizontale de culoare gri închis" şi undeva, deasupra lor, la circa 3 m de la sol. „faţa" entităţii: un cap imens, de culoare verde închis, cu lăţimea de

aproximativ 60 cm, cu doi ochi triunghiulari enormi, înspăimântători, luminoşi, cu colţurile exterioare înclinate în sus, iar în partea de jos a frunţii se vedea încă un ochi de culoare gălbuie luminoasă, deasupra căruia erau nişte încreţituri proeminente neregulate. Pe părţile laterale ale capului se aflau nişte „ţepi" mari şi ascuţiţi, care ţineau loc de păr, iar în faţa lor erau parcă nişte urechi verticale, ascuţite la vârfuri, ca nişte coarne. Această apariţie de coşmar dispăru brusc în câteva secunde, de parcă nici n-ar fi fost. Îngrozit la culme, Zanfretta ieşi din nou în drum cu intenţia de a merge spre maşina sa aflată la cca 100 m de vilă. El auzi deodată un sunet puternic, uniform, de nesuportat, ca sunetul unei centrifuge în continuă acceleraţie şi simţi un val de căldură extraordinară. Privind în urmă în direcţia vilei, de unde venea sunetul, el văzu deasupra acesteia, conturându-se foarte clar pe cerul întunecat, partea superioară a unui triunghi mare, aplatizat, ceva în genul unei „pălării" chinezeşti, a cărei bază părea să fie ascunsă de o lumină puternică, orbitoare. După ce această lumină se lăţi în spatele vilei pe latura N-S, ea ţâşni drept în sus, dispărând în cer ca o săgeată. După care, Zanfretta ajunge la maşina sa, care avea din nou farurile aprinse şi radioul în funcţiune. Reuşeşte să dea alarma la bază urlând îngrozit în microfon: „... sunt nişte brute, nu sunt oameni!...", apoi puterile îl părăsesc şi îşi pierde cunoştinţa. Era ora 0:16 minute. Se scurseseră 30 de minute de când începuse să se consume această dramă. A fost găsit cu faţa în jos în mijlocul câmpului, la 80 m depărtare de maşina sa, undeva la SE de vilă, la ora 1:06. Trecuseră încă 50 de minute care îi lipseau din viaţă şi pe care, de fapt, nu şi le putea explica. Era într-o stare de agitaţie nemaipomenită (se pregătea să se apere cu pistolul, crezând că „ei" vin să-l răpească), terorizat, tremurând, complet demoralizat.

Ulterior, în urma cercetărilor, s-au mai putut face o serie de constatări interesante. Astfel, atât poarta de la grădină, cât şi uşa de la intrarea principală în vilă au fost găsite închise şi încuiate, contrar declaraţiilor lui Zanfretta. Din casă nu lipsea nimic. În locul unde a fost găsit paznicul, s-a descoperit o amprentă pe sol în formă de potcoavă, cu un diametru minim de 2,5 m şi maxim de 8 m. La NV de vilă, pe un loc plan, a fost găsită încă o urmă în formă de potcoavă cu un diametru de aprox. 2 m, care nu se putea vedea la lumina zilei, ci numai noaptea datorită unei luminiscenţe proprii. La colţul de sud al vilei, unde Zanfretta a fost doborât în iarbă, a fost descoperită o movilă de pământ proaspăt scurmat. În spatele casei, în locul unde martorul afirmă că a văzut marele triunghi luminos, a fost găsit, a doua zi după întâmplare, un nivel destul de ridicat de radioactivitate. Făcându-se investigaţii ulterioare, s-a constatat că existau mai multe persoane care fuseseră martorele evoluţiilor unor lumini ciudate pe cer, în aceeaşi seară şi în aceeaşi zonă.

Supus unor şedinţe succesive de regresie hipnotică, Zanfretta a dezvăluit numeroaselor persoane participante la experienţe amănunte revelatoare la cele două perioade de timp în care nu-şi mai amintea ce făcuse. Aflat în stare de hipnoză, martorul nu numai că a confirmat în amănunţime cele mai mici detalii ale experienţei trăite de el şi descrise în stare de conştienţă, dar, în decursul povestirii, a mai introdus, fără să i se ceară, o experienţă suplimentară, de care el nu amintise în stare conştientă şi care vine să umple complet primul gol de timp — de l8 minute, atât cât îi trebuise să străbată distanţa de 100 m de la maşină la vilă şi înapoi. Expresia lui de la început, care dezvăluie teroarea de care a fost cuprins când a văzut acele fiinţe monstruoase, protestele lui puternice la început prin care arată că nu vrea să meargă împreună cu aceste fiinţe care s-au aplecat asupra lui pentru a-l ridica să-l ducă „în altă parte", împotriva voinţei lui, au fost urmate de alte expresii care arată faptul că acum voinţa lui este total dependentă de voinţa „răpitorilor". Din cele spuse de martor în stare de hipnoză şi în ciuda unor încercări timide de a opune rezistenţă, reiese evident starea de sugestibilitate şi captivitate în care s-a aflat Zanfretta pe tot parcursul experienţei sale, după cum evident este şi faptul că acele fiinţe folosiseră nişte metode necunoscute care l-au paralizat, neputând nici să se mişte, nici să privească în jur; de asemenea, acele fiinţe i-au transmis anumite concepte şi mesaje. Era evident pentru toţi cei prezenţi că el dorea să ştie „cine" sau „ce" îl atingea şi îl manipula, de asemenea, el înţelegea că este vorba de nişte fiinţe de natură extraterestră; de asemenea, se ruga să fie lăsat să meargă acasă, îi ruga să înceteze să-l tortureze, să-i ia acel „lucru" de pe cap, să nu-i mai orbească ochii cu lumina aceea puternică, să fie scos din căldura de nesuportat în care era ţinut. Era evidentă pentru toţi cei de faţă supunerea totală a martorului de către acei „monştri" — supunere pe care el n-o admite la nivelul conştientului. Această supunere a fost confirmată de mai multe ori în cursul retrăirii experienţei sale în stare de hipnoză.

***

Aşadar, acesta este, expus oarecum în rezumat, celebrul „Caz Zanfretta". Asemănările pe care Mihai Harry Danciu le găseşte între „Cazul Bâlea-Lac" şi „Cazul Zanfretta" sunt următoarele:

- Luminile care păreau că se deplasau singure — Zanfretta le descrie aşezate într-un triunghi, martorii de la B.L. le descriu ca o „coroniţă" de lumini;
- Entitatea de peste 2,50 metri;
- În „Cazul Zanfretta" sunt observate mai multe detalii şi aceasta ca urmare a condiţiilor mai bune de vizibilitate, Z. având la

îndemână şi o lanternă;
- Apropierea de entitate are acelaşi efect de aruncare la sol a martorului (probabil la Z. din cauza lanternei şi la R.I. din cauza băţului, ambele „unelte” fiind descifrate de entitate drept o armă!);
- Deplasarea entităţii este identică — tot o plutire, fapt că nu se vor găsi urme;
- Pe Z., ajutoarele venite îl găsesc tot cu privirea rătăcită, ţinând strâns pistolul în mână; R. I. ţinea strâns băţul cu care voia să atace strania făptură;
- Corpul lui Z. ca şi hainele sunt fierbinţi ca şi cum ar fi stat într-un cuptor; corpul lui R. I. este roşu pe părţile expuse, fapt datorat probabil unei surse de radiaţii asemănătoare. Expunerea la aceste „radiaţii” diferă la cele două cazuri;
- Z. suferă o „pierdere” de timp. În stare de hipnoză relatează cele întâmplate în acest „timp” pierdut... R. I. nu-şi aduce nici el aminte cele întâmplate... există un gol;
- Z. este anchetat sub stare de hipnoză regresivă pe când R. I. nu este supus unor astfel de consultaţii. (Nu se cunoaşte dacă superiorii din cadrul armatei nu cunosc aceste procedee... În caz că da, unele informaţii sunt în posesia lor, ceea ce explică negăsirea martorului trimis mereu „aiurea” când se află că va fi anchetat de civili. I se sugerează ideea „secretului militar”.);
- Casca purtată de entitatea din cazul Z. îl duce tot la ideea unui diavol cu coarne! Martorii de la B.L. vorbesc de un „drac”!

Avea perfectă dreptate M. H. Danciu când afirmă că „scena de la Bâlea-Lac s-a mutat în Italia, în localitatea Marzano”.

Şi M. H. Danciu îşi încheie astfel scrisoarea sa:

„Dacă anchetatorii Cazului B. L. ar fi cunoscut modul corect de anchetare a cazurilor de tip CE-III cu totul alta ar fi fost situaţia în acest moment. Este interesant dacă s-ar găsi martorul principal şi să i se ia un alt ‘interviu’ după trecerea a aproape zece ani de la acest caz. Să i se arate portretul robot al entităţii văzută de Zanfretta, urmărindu-i-se reacţia. Sub stare de hipnoză regresivă se mai pot reconstitui evenimentele petrecute cu R. I. în acea noapte. Este singura metodă care ne poate clarifica dacă între aceste două cazuri există o legătură”.

Aşa cum am afirmat-o anterior, m-au interesat, din scrisorile corespondenţilor mei, în primul rând. similitudinile pe care le pot găsi ei întâmplării de la Lacul Bâlea cu altele de acelaşi gen de pe glob. Dintre toate, acest caz italian mi s-a părut cel mai interesant şi mai semnificativ. Acesta este principalul motiv — dar nu singurul — pentru care am insistat asupra lui.

Despre „Cazul Zanfretta” mai am de făcut o scurtă remarcă. În

iarna aceea de la sfârşitul anilor ‘70, păţania lui a făcut multă vâlvă şi numeroase publicaţii din întreaga lume au amintit-o cu lux de amănunte. Ceea ce se ştie mai puţin însă este faptul că, ulterior acestei prime întâmplări, Zanfretta a mai trecut prin încă trei evenimente aproape asemănătoare, toate acestea putând fi încadrate fără dubii în categoria întâlnirilor de gradul III şi IV. Aveam să aflu aceste amănunte, ca şi altele tot atât de interesante, de la eruditul savant şi cercetător ufolog spaniol Antonio Ribera, în timpul vizitei pe care i-am făcut-o la locuinţa sa de lângă Barcelona în toamna anului 1991.

(Mihai Harry Danciu din Braşov este unul dintre cei mai destoinici cercetători ufologi din ţara noastră. Publicist prolific şi un fin analist, el a reuşit să publice de-a lungul anilor un număr enorm de articole interesante din domeniul ufologiei sau parapsihologiei într-o lungă serie de reviste de prestigiu de la noi. Este unul din membrii întemeietori ai Grupului RUFOR care a luat fiinţă la Vălenii de Munte în vara anului 1977. Este, de asemenea, cel care a susţinut — alături de Augustin Moraru — editarea celor 27 de numere ale revistei RUFOR, în prima sa serie, între anii 1979 şi 1986. În prezent, face parte din colectivul redacţional al actualei reviste RUFOR, ce apare la Tg. Mureş în tiraj de masă). (Fig. 7)

2. Dr. Chim. Adrian Pătruţ (Cluj-Napoca)

Scrisoarea acestuia, datată Cluj, 4 iunie 1987, cuprinde materialul intitulat „Modelul oglinzilor interioare”, din care redau aici extrasele cele mai interesante:

Modelul oglinzilor interioare.

Modelul oglinzilor interioare a fost formulat pentru explicarea unor fenomene exotice de condensare. El a fost dezvoltat în cadrul unui model general al continuumului material, ierarhizat în termeni de informaţie şi entropie. Astfel, continuumul material, care desemnează realitatea obiectivă în totalitate, ar cuprinde:

- o realitate informaţional-energetică (RIE), dominată de elemente informaţionale, grefate pe un fond energetic fundamental;
- o realitate fizică (RF), definită spaţio-temporal, dominată de bioplasmă şi substanţă, energii transfizice şi energii fizice, respectiv structură şi formă.

În anumite condiţii, elemente informaţional-energetice din RIE pot fi chemate la manifestare temporară în RF prin sincronicitate. Factorii simultani coincidenţi necesari pentru manifestare prin sincronicitate sunt oferiţi de interacţiuni dinamice cu elemente din inconştientul personal şi colectiv, componente ale psihicului uman.

Astfel, codurile informaţional-energetice, interferate cu elemente din psihicul uman, se actualizează în cadrul spaţio-temporal şi, cu

ajutorul substratului bioplasmă-substanţă, îngheaţă temporar în structuri şi forme definite marea diversitate a aşa-numitelor fenomene exotice de condensare (manifestări bioplasmatiee, fenomene forte-ene, apariţii, evenimente ufologice etc.).

Astfel, toate fenomenele exotice de condensare (inclusiv apariţiile, OZN-urile cu sau fără ocupanţi) reprezintă mai mult *oglinzi interioare*, în care se reflectă dorinţele, speranţele, traumele, visele, credinţele, convingerile şi propriile noastre chipuri mai mult sau mai puţin deformate.

Observaţii generale asupra cazului şi a anchetelor efectuate.

Din cauze obiective şi subiective, anchetele efectuate nu oferă elemente suficiente pentru o analiză corespunzătoare. Nu este prezentat portretul psihologic al martorilor, nu sunt prezentate suficient discuţiile finale care trebuiau să clarifice anumite elemente discordante ale relatărilor individuale. Probabil că o serie de elemente noi, inedite, ar fi devenit accesibile prin regresia hipnotică a principalilor martori ai cazului (un deziderat cvasi-imposibil în condiţiile date).

Povestea cu martorii-cheie care se mută mereu şi nu pot fi găsiţi, cu negative fotografice sau probe importante care dispar dintr-un motiv sau altul traumatizează de mult timp pe cei preocupaţi de studiul unor fenomene exotice.

În absenţa unor elemente suficiente nu putem formula decât o apreciere generală asupra semnificaţiei evenimentelor din zona Bâlea-Lac, septembrie 1978.

Încadrarea cazului.

Cazul Bâlea-Lac reprezintă un fenomen clasic de „apariţie".

Nu există niciun element al observaţiei care să sugereze un eveniment ufologic.

Dorim să subliniem că „observaţiile" de fiinţe exotice, care nu sunt asociate cu o structură de tip ufologic, reprezintă „apariţii" clasice. Ele sunt urmărite şi teoretizate de sute de ani, iar numărul cazurilor raportate depăşeşte cu mult pe cel al manifestărilor ufologice.

Interpretarea cazului.

Relatările principalilor martori conţin o serie de elemente simbolice, care permit interpretarea cazului în contextul modelului oglinzilor interioare.

Astfel, entitatea observată are aspect phallic evident (v. desenele lui Ioan Dorr şi Andrei Katona) sau prezintă simboluri phallice (coarnele din desenele lui Dumitru Sibu şi Dumitru Turcitu). Aspectul phallic şi demoniac, cu coarne şi gheare al „entităţii" observate, reprezintă simboluri consacrate sexului, respectiv, ale ispitei şi păcatului.

Aceste elemente simbolice sugerează, în cadrul unei interpretări

psihanalitice a evenimentelor, existenţa unor probleme erotice nesoluţionate şi a unor refulări sexuale în cadrul micii comunităţi cvasiizolate de bărbaţi tineri, implicaţi în evenimentele de la Bâlea-Lac.

În privinţa realităţii obiective a evenimentelor relatate de către martori, există două posibilităţi extreme:

1) Evenimentele relatate de către martorii respectivi reprezintă o halucinaţie colectivă, cu simboluri erotice, induse de o frustrare sexuală colectivă, reprezentând în ultimă instanţă experienţe interne colective fără corespondent concret, obiectiv.

2) Evenimentele relatate de către martori au un corespondent concret, real, obiectiv, care materializează frustrările sexuale ale martorilor, corespunzând astfel unor experienţe obiective.

Paralizia temporară a sergentului Radu şi a soldaţilor Sibu şi Stan poate fi explicată atât prin ipoteza 1) cât şi 2).

În favoarea ipotezei 2), a unei experienţe obiective, cu corespondent concret, ar pleda doar zgârieturile de pe obloane, dar acestea nu par a fi suficient de concludente, pentru a reprezenta argumente importante.

În schimb, în favoarea ipotezei 1), a unei experienţe interne, fără corespondent concret, pledează absenţa urmelor de pe zăpadă, în locul în care sergentul şi cei doi soldaţi au observat entitatea, deşi urma sergentului se păstra bine întipărită.

Caracterul simbolic este evident şi în principalele elemente ale aşa-zisei observaţii. Coroniţa de lumini şi entitatea demoniacă reprezintă, în accepţiunea noastră, un simbol benefic, divin, respectiv, un simbol malefic, satanic.

Binele şi răul, înscrise profund în conştiinţa umană, se reflectă şi în elementele cazului Bâlea-Lac.

Aspectul parţial raţional — parţial absurd, parţial obiectiv — parţial subiectiv, parţial bun — parţial rău pare a reprezenta o caracteristică definitorie, descurajatoare pentru cei preocupaţi de analiza cazurilor de „apariţii” sau a evenimentelor ufologice.

***

Punctul de vedere exprimat de dr. chim. Adrian Pătruţ pare foarte interesant şi poate fi una din explicaţiile logice şi posibile ale mai multor întâmplări similare sau aproape similare.

Referitor la acest aspect, redau mai jos pasajul deja publicat într-o carte anterioară „Cazuri OZN în România. S-a întâmplat mâine“, Editura Sincron, Cluj-Napoca, 1992:

„Iată de ce am socotit necesar să dedic un întreg capitol teoriei emise de Adrian Pătruţ. Într-o bună zi, după îndelungi cercetări şi mai

ales confruntări cu părerile mai multor oameni de ştiinţă care se ocupă (şi se vor ocupa) de studiul acestui fenomen, teoria aceasta şi-ar putea găsi confirmarea şi validitatea, devenind astfel *singura* valabilă în noianul tuturor celorlalte. În acea zi, ne vom aminti — dacă nu noi, atunci cei care ne vor urma — că cel care a emis-o a fost un cercetător român. Ar putea fi încă o prioritate mondială ce nu va putea fi contestată, aşa cum s-a întâmplat de atât de multe ori în trecutul nostru nu prea îndepărtat. Pentru că, fără îndoială, ceea ce afirmă doctorul în chimie Adrian Pătruţ din Cluj-Napoca constituie, în mod evident şi incontestabil, o premieră pe plan mondial. Teoria sa constituie o noutate deplină, cu atât mai mult cu cât este rodul unei cercetări strict autohtone. Rămâne numai ca viitorul să confirme aceste spuse. Iar dacă le va infirma, nu va fi în niciun caz spre nefaima celor din prezent; va rămâne ca o încercare temerară de a afla adevărul despre una din cele mai excitante enigme ale contemporaneităţii".

Revenind la cuprinsul acestor pagini şi la Afacerea Bâlea-Lac, cred că această teorie ar fi trebuit să fie extinsă şi aprofundată. Este o părere pur personală. În ceea ce mă priveşte, sunt convins că Adrian Pătruţ ar fi putut spune mai multe pe marginea cazului discutat. Pe de altă parte, această digresiune nu acoperă *toate* aspectele curioase care s-au ivit în timpul şi în urma desfăşurării evenimentelor de la Lacul Bâlea. Menţionez doar faptul că ipoteza lui Adrian Pătruţ vizează în mod *teoretic* o serie de aspecte, în timp ce altele, *fapte în sine*, nu-şi găsesc acoperirea cu ajutorul ei. Şi nu este nevoie aici să reamintesc care sunt aceste fapte; ele sunt cunoscute deja din lecturarea paginilor anterioare, în care este descrisă suita de evenimente stranii care compun „Cazul Bâlea-Lac".

(Adrian Pătruţ este în prezent profesor la Catedra de Chimie a Universităţii din Cluj-Napoca. Este autorul prestigiosului volum „De la normal la paranormal", apărut deja până acum — şi rapid epuizat — în două ediţii succesive. Editează în prezent revista „Paranormal", care apare în condiţii grafice deosebite în oraşul său natal. De asemenea, este membru fondator al Grupului RUFOR şi face parte din colectivul redacţional al actualei reviste RUFOR de la Tg. Mureş. A colaborat ani îndelungaţi cu scriitorul Florin Gheorghiţă din Iaşi şi cu biologul Alexandru Sift din Cluj-Napoca (în prezent decedat), deslăşurând alături de aceştia ample şi foarte competente cercetări, investigaţii şi analize în vestita zonă a Pădurii Baciu. Este unul dintre cei mai avizaţi şi mai fini analişti din domeniul paranormalului şi parapsihologiei din ţara noastră). (Fig. 8).

3. Ing. Gabriel Constantinescu (Bucureşti)

Sub titlul „Comentarii la Cazul Bâlea-Lac" (datat Bucureşti, 30

iunie 1987), G. Constantinescu trimite un material destul de interesant, din care expun mai jos câteva paragrafe mai semnificative:

Voi face, de la început, precizarea că nu am fost — şi nu sunt — dispus să preiau ne-critic relatările — fie imediate, fie ulterioare — ale martorilor direcţi ai evenimentelor. Sunt de acord că este dificil de determinat CE ANUME au văzut (şi, eventual, „auzit") martorii direcţi în acele clipe de stress deosebit... Limbajul lor sărac, cunoştinţele lor ştiinţifice foarte modeste ne-au privat — mai mult ca sigur — de multe informaţii preţioase, pierdute — probabil — pentru totdeauna (sau, cine ştie?!?...). Cu toate acestea, „naivitatea" lor, lipsa de cunoştinţe şi „experienţă" în domeniu ne-au fost şi de folos, într-un fel, garantându-ne sinceritatea declaraţiilor, autenticitatea trăirilor şi — într-o mare măsură — REALITATEA FENOMENELOR DESCRISE.

Pentru subsemnatul nu există dubiu că faptele stranii descrise au avut loc, chiar dacă — eventual — cu unele deosebiri faţă de unele declaraţii ale martorilor. Nu înseamnă că pun la îndoială sinceritatea acestora. Ei au relatat CE AU TRĂIT, CE ŞI-AU AMINTIT CĂ AU TRĂIT, precum şi CE AU CREZUT EI CĂ AU VĂZUT, AUZIT (pe scurt: TRĂIT, SIMŢIT!), în acele clipe...

Nu sunt un adept al agnosticismului, să fim bine înţeleşi! Cunosc bine „nivelele de camuflaj" ale fenomenelor, descrise de Jacques Vallee. Cunosc de asemenea „teoria stranietăţii şi eluzivităţii" dezvoltată de Mandics. În pofida acestor construcţii teoretico-practice ingenioase, nu consider — nici pe departe — că martorii „au fost păcăliţi"... de fenomen în aşa măsură, încât descrierea lor să se abată în măsură însemnată de la REALITATE. Vreau, doar, să spun că posibilităţile, capacitatea martorilor de A PĂTRUNDE LA ESENŢA REALITĂŢII TRĂITE au fost modeste, din cauza nivelului modest de instrucţie şcolară.

Convingerea mea nu se sprijină doar pe analize teoretice ţinând de teoria informaţiei, pe concluziile cercetărilor psiho-sociologice ale ultimelor decenii aplicate în domeniul — infinit — al observaţiilor de fenomene stranii; convingerea mea se sprijină, mai ales, pe analize tehnico-ştiinţifice ale urmelor constatate în cazuri, mai mult sau mai puţin similare, de-a lungul ultimelor decenii. Oricât de straniu şi „unic" (în felul lui) este „Cazul Bâlea-Lac, sept. 1978", el nu este chiar singura întâlnire de pe globul terestru a unor fiinţe umane, relativ civilizate şi instruite, cu entităţi bizare, provocând stupoare, ca să nu spunem teamă sau groază prin apariţia lor — uneori şi prin acţiunile lor...

Subliniez: ENTITĂŢI! Cu greu am putea — în deplină siguranţă — afirma că este vorba de FIINŢE... Ni se poate contra-argumenta, uşor, cu comportamentul lor intenţional (şi nu este vorba doar de „creatura" implicată în „Cazul Bâlea")... Ni se poate invoca aparenta dorinţă de

contact, de comunicare cu terrienii (şi nu numai în „Cazul Bâlea”)... Dar, în ultimii ani, noi, terrienii, am devenit, deja, capabili să construim calculatoare şi — chiar — roboţi cu aspect umanoid (şi nu numai), de generaţia a V-a, dotaţi cu primele inteligenţe artificiale, care pot asigura un comportament similar... Ca să nu mai vorbim de faptul că se lucrează intens la roboţi biologici (chiar dacă ei nu vor fi o realitate decât după anul 2000)... Ca să nu mai amintim obsedanta întrebare: „ce diferenţă este între NOI şi aceşti roboţi biologici?“. Simpla (vorba vine...) capacitate de reflectare a lumii înconjurătoare? Să nu uităm că în niciun deceniu „sportul minţii”, şahul, a ajuns să fie însuşit — ca reguli — şi practicat, la nivel de mare maestru, de... ENTITĂŢI precum CHESS CHALLENGER şi numeroşi alţi fraţi ai săi... În curând, vom cunoaşte, probabil, puternici jucători de GO electronici... Iar GO-ul este socotit mai dificil ca şahul, de cunoscători... Şi atunci? Să ne mulţumim să considerăm „Cazul Bâlea” ca o „Întâlnire de gradul III” cu două tipuri de ENTITĂŢI cu comportament intenţional, cu anumite manifestări ce par a indica unele procese raţionale? Poate că ar fi mai prudent... Putem vorbi, oare, de INTELIGENŢĂ SUPERIOARĂ referindu-ne la vreunul din cele trei tipuri implicate în această „întâlnire” „foarte apropiată”? Care să fie acela ce ar fi dovedit-o? Cel care — prin reprezentantul său — a ridicat ciomagul „lustruit” cu o pojghiţă de instrucţie şi educaţie paleolitică? Ori hidosul „cazan de baie”, aflat în stare de levitaţie, capabil să paralizeze de la distanţă — dar în mod nepericulos — un agresor fanatic? (Poate că agresorul era, mai degrabă înnebunit de spaimă, după ce fusese „drogat” de propriul orgoliu...)

Stadiul actual al cunoştinţelor noastre — şi, poate, şi cel al viitorilor 10-15 ani — nu ne va permite să elucidăm, cu siguranţă. CE ANUME ESTE (sau, mai exact, A FOST) „entitatea” implicată în „Cazul Bâlea”... Dar cele evidenţiate de Alexandru Sift? Dar cea implicată în cazul „Belle-Jarre”?

Dar observaţia, de acum cca. 10 ani, făcută la Cluj de un spadasin de performanţă, întâmplător persoană cu formaţie ştiinţifică solidă? Vă reamintiţi sinteza deosebit de interesantă făcută, pe marginea cazului, de Adrian Pătruţ? (Notă: vezi descrierea cazului şi în „Enciclopedia observaţiilor OZN din România 1517-1994”, pp. 91-96). Merită s-o rememorăm... Atâtea alte „entităţi-clopot” sau „entităţi-cilindru” sau „entităţi-con” au fost observate şi raportate în ultimii 15 ani... Dacă arată — sau nu — AŞA, ÎN REALITATE, este o altă discuţie... Poate că sunt doar proiecţii, „plastii”, pentru uzul nostru, nişte „entităţi” cu capacităţi de abstractizare mai reduse... Dar fie că SUNT, ÎN CARNE ŞI OASE, fie că SUNT ROBOTI, fie că sunt PROIECŢII, aceste „entităţi” sunt mesagerul unor inteligenţe... Greu de spus dacă inteligenţe neapărat binevoitoare. Pare-se că nu sunt

răuvoitoare... Poate că sunt indiferente... Poate că, doar, testează comportamentul nostru, stadiul nostru de evoluţie, în primul rând inteligenţa noastră. Nu s-ar putea spune, nici în „Cazul Bâlea", nici în alte cazuri, că am trecut testul „con brio"... Ieşirea noastră din paleoliticul ancestral al spaimelor, al pornirilor de dominaţie, de a ataca tot ce nu seamănă cu noi, nu a avut încă loc... Desprinderea de junglă este înceată şi dureroasă. Când vom fi reuşit desprinderea, vom afla — probabil — simplu şi firesc, fără efort, CINE SUNT sau CE SUNT, de fapt, ACESTE ENTITĂŢI... Probabil, răspunsul va sosi în mileniul următor...

Să ne oprim, puţin, asupra părţii a II-a a materialului. Foarte utilă această parte a II-a. Într-adevăr, necunoscutul inginer M.T. are multă dreptate, în unele puncte şi privinţe...

Într-adevăr: există multe neconcordante între declaraţiile martorilor; există lucruri de care nu şi-au „amintit" decât târziu, poate că pe altele le ascund şi acum...

Dar asta nu înseamnă, neapărat, că tot „story"-ul este produsul fanteziei, oarecum bolnăvicioase, a unor indivizi deranjaţi de plictiseala unei vieţi într-adevăr cam lipsită de variaţie. Ca să născoceşti un asemenea „slory" îţi trebuie multă imaginaţie, sensibilitate artistică şi chiar... oarecari cunoştinţe serioase (cel puţin) de fizică... Or, cei în cauză erau destul de modeşti la aceste capitole...

Faptul că, ulterior, sergentul a evitat, în mod deliberat, orice convorbire cu investigatorii (particulari) nu constituie o dovadă că realitatea este falsă... Este mai mult decât sigur că martorii evenimentului au fost speriaţi cu consecinţele unei aşa-zise divulgări de secret militar; reacţia lui Radu Ion la întrebarea „pisăloagă" a lui Stroescu Dumitru este semnificativă.

Există unele „amănunte" şi aspecte din (inclusiv nepotriviri între) relatările martorilor care „se leagă" cu alte „amănunte" şi cazuri străine, mai vechi, pe care martorii nu aveau cum să le cunoască... să încercăm să le enumerăm, pe scurt:

- forma entităţii;
- imprecizia cu care martorii descriu partea de jos („picioarele") entităţii:
- maniera de a se deplasa a entităţii;
- cercul de „lumini pulsalorii" sau „rotitoare" pe circumferinţa ariei de proiecţie verticală a ENTITĂŢII pe sol... Dacă e vorba şi de sol acoperit de zăpadă, e bine să ne aducem aminte că zăpada (ca şi apa) devine luminiscentă sub influenţa, (chiar relativ scurtă) a unor surse puternice de radiaţie: ultra sonoră, electromagnetică, nucleară...;
- maniera în care ENTITATEA ţine la distanţă terrienii agresivi; maniera în care acţionează, puternic, dar nenociv, de la

distanţă, asupra sistemului nervos central al terrienilor;

- bizara emisie „sonoră” (?), de frecvenţă joasă percepută de unii martori („mârâitul de tigru”);
- strania „voce joasă” şi „groasă” care, în două rânduri, a pronunţat, parcă, „SERGEND... SERGEND”, fiind percepută de doi dintre martori...

Ultimele două manifestări par a fi materializarea unor efecte Larsen în domeniul frecvenţelor joase, la limita gamei audibile. După cum este posibil ca mesajul să nu fi fost sonor, ci electromagnetic, demodulat direct pe sistemul nervos al „adrisanţilor”. Din păcate, nu dispunem de condiţiile de simulare a fenomenului. Dar, asemenea percepţii, (desigur, nu calchiate, ci similare până la un punct) au avut loc şi în SUA, Brazilia, Argentina, Franţa, în ultimele 2-3 decenii... Este greu de stabilit care este ponderea emisiei, respectiv recepţiei, NORMALE ori PARANORMALE a mesajului... Aceasta nu diminuează cu nimic REALITATEA, MATERIALITATEA fenomenului!;

- „vântul” sau „suflul de tigru” cu efect paralizant- cataleptic şi de postamnezie; hiperemia pe suprafeţele membrelor expuse spre ENTITATE, când aceasta „a suflat”...

Există deja experienţe efectuate, aiurea şi la noi în ţară, care au confirmat, clar, efectul neuroparalizant al microundelor (în gama giga-hertzilor), ca şi capacitatea lor de a genera hiperemii într-o fracţiune de secundă, la puteri suficient de mari de radiaţie. Până la un anumit prag, efectele sunt, într-adevăr, trecătoare.

Am putea dezvolta mult argumentaţia în jurul acestor puncte, dar timpul nu ne permite.

Fie că *era chiar* O FIINŢĂ, fie că era doar *emanaţia, releul* unei alte fiinţe, ENTITATEA de la Bâlea-Lac, din noaptea de 23/24 sept. 1978, s-a comportat ca un *mesager al unei inteligenţe.* Dacă „contactul” nu a reuşit (sau, poate, a reuşit?!) nu doar EA a fost de vină... ATENŢIE! Nu suntem de loc siguri că era vorba, neapărat de o *entitate extraterestră*! Terra, ea însăşi, poate ascunde încă multe surprize... Nu putem fi siguri... Dar nu putem exclude, argumentat serios, posibilitatea...

Personal însă sunt convins că o ENTITATE materială s-a manifestat PALPABIL, în noaptea de 24 spre 25 septembrie 1978, la Bâlea-Lac. Am motive să consider că nu numai atunci...

Din multe informaţii ce le deţinem, în iama ’78-’79 şi ’79-’80 în jurul punctului meteo de lângă Cabana Bâlea-Lac (dar nu numai), au fost observate, pe zăpada imaculată, destul de groasă, proaspăt căzută, curioase urme „în linie“ (Fig. 9); adâncituri paralelipipedice regulate în zăpadă, suficient de „rigide“ ca să-şi păstreze forma timp îndelungat; pornind de „nicăieri”, mergând zeci de metri în linie dreaptă şi terminându-se brusc, spre „nicăieri”. Cine le va fi făcut? Nu au existat „urme de intrare”, respectiv „de ieşire”... Ca şi cum autorul

(?) ar fi venit de sus şi ar fi dispărut tot în sus... Urmele depăşeau dimensiunile unei cărămizi obişnuite... Atunci când au fost observate, în plină zi, (de ex., ianuarie *'79),* nu au fost însoţite de niciun fel de alte semnalări; de altfel, nici ulterior...

Dar Bâlea-Lac nu a fost singura „zonă de interes" din ţara noastră...

***

Acestea sunt, aşadar, „Comentariile" ing. G. Constantinescu din Bucureşti. Se cuvin câteva scurte precizări pe marginea lor.

Deşi aduce o serie de elemente noi şi inedite, ing. G. C. „păcătuieşte" prin faptul că *aminteşte numai* de eventualele similitudini pe care cazul cercetat le-ar avea — eventual — cu alte cazuri, situate atât în timp cât şi în spaţii diferite. Ar fi fost foarte important să se insiste cu exemplificări, eventual detaliate, asupra acestor similitudini. Modelarea evenimentului discutat cu ajutorul exemplificărilor menţionate ar fi putut duce la completarea, mai mult decât fericită, a dosarului acestui atât de încâlcit caz. De asemenea, autorul nu dă detalii asupra acelor „multe informaţii ce le deţine" referitoare la evenimentele (eventual conexe) petrecute în zona Bâlea-Lac în iernile 1978/79 şi 1979/80. Or, tocmai aceste detalii ar fi putut constitui una din „piesele de greutate" ale dosarului amintit.

Personal, am tot sperat ca ing. G. C. să găsească răgazul necesar spre a-şi adăugi „Comentariile" cu toate completările de rigoare. În această eventualitate, materialul său ar fi căpătat, în mod evident, tenta cu adevărat *ştiinţifică* absolut necesară, prin obiectivitate şi probitate, de care are nevoie alcătuirea unui „portret-robot" (chiar dacă acesta nu ar fi avut un caracter definitoriu şi exhaustiv) al întâmplărilor de la Lacul Bâlea. Mi-am exprimat în scris aceste păreri faţă de ing. G. C., solicitându-i astfel o serie de lămuriri asupra celor afirmate. Dar aceste lămuriri nu au mai sosit, cel solicitat preferând să-şi risipească energiile în scopuri pe care probabil el le-a socotit mai... rentabile. A fost şi acesta unul din motivele pentru dare m-am deplasat personal la Lacul Bâlea din Făgăraş în ultima decadă a lunii iulie 1987: am vrut să verific, printre altele, şi afirmaţiile ing. G. C. din Bucureşti şi am constatat că cel puţin o parte dintre acestea nu aveau niciun fel de acoperire în realitatea practică... Rezultatele acestei tentative au fost deja expuse în paginile anterioare.

4. Ing. Octavian Misorin (Bucureşti)

Datate Bucureşti, 8 iulie 1987, cele două piese de dosar puse la dispoziţie de ing. O. M. sunt deopotrivă de interesante. Prima dintre acestea, „Observaţii", expune părerea pe care o are el despre cazul în

discuţie:

Materialele prezentate asupra „Cazului Bâlea-Lac“ petrecut la 23-24 septembrie 1978 (partea I şi partea a II-a) conţin mai multe elemente neclare, decât elemente clare.

Acest lucru mă face să consider că anchetele întreprinse au fost superficiale sau poate neterminate şi că, deci, o cercetare suplimentară ar fi foarte necesară pentru stabilirea unei concluzii corecte... deci cred că acum, după atâta timp scurs, acest lucru este practic imposibil; mai ales că, dintre principalii anchetatori, unul a plecat şi altul a decedat, iar martorul cel mai important nu a putut fi niciodată găsit... şi cred că nici nu va putea fi găsit... (!)

În rândurile care urmează voi prezenta câteva observaţii care mă fac să privesc cu foarte mult scepticism întreaga „afacere” (fără însă a avea intenţia să pun la îndoială buna credinţă a celor ce au investigat cazul):

(N.a.: Iniţial, materialul acesta a fost împărţit în 6 „părţi” distincte pe care le alcătuiam cronologic, pe măsură ce mă implicam în cercetarea cazului. Aceste „părţi” au fost trimise prin poştă sau înmânate personal, sub formă de pagini dactilografiate, celor care-şi expun aici părerile şi analizele lor. De aceea, vor fi întâlnite în prezentele pagini referiri la „partea I”, „partea a II-a“, „partea a III-a“ etc. şi trimiteri la paginaţia primei forme a acestui material. Desigur, cititorul care a parcurs până acum cu atenţie textul acestei cărţi nu va fi derutat şi va înţelege despre ce este vorba.)

1. La pag.3 (partea I) sunt înşiraţi „eroii principali” ai evenimentelor, în număr de 13, dintre care doi nu erau militari — mecanicii de la teleferic — şi doi n-au participat deloc la întâmplările respective: şeful de şantier ICMJ şi lt.-major de la „Glăjerie” (cel puţin aşa reiese din material).

Luni 25 sept., dimineaţa, zece din militarii respectivi — speriaţi — coboară la „Glăjerie”, iar doi rămân la cabană: Radu Ion şi Vinţan Ioan (deşi cel mai speriat ar fi trebuit să fie Radu Ion, cel care a avut şi de suferit... oarecum). Şi apoi — după toate regulile militare — o grupă care se deplasează pe o distanţă mai mare trebuie să aibă cel puţin un gradat drept comandant — ori amândoi gradaţii au rămas la cabană!

(N.a.: Faptul acesta nu ar putea fi oare un argument în plus pentru autenticitatea evenimentelor petrecute în noaptea abia încheiată? În speţă, pentru groaza care îi cuprinsese pe militarii aceia, care au plecat sfidând orice regulă, ordin, sau chiar raţiune? Cine mai poate şti acum ce discuţii au avut loc în dimineaţa aceea, între cei din baraca militară? Poate că sergentul Radu Ion s-a opus părăsirii locului tocmai pentru că se temea de repercusiuni ulterioare din partea superiorilor lui. Şi poate că din acelaşi motiv el a rămas totuşi pe loc,

deşi a avut şi de suferit... oarecum).

Prin urmare, din cei 12 militari, trei nici nu au fost citaţi ca martori, deşi au participat la evenimente, căci în noaptea de 24-25 sept. „au făcut cu toţii o noapte albă“.

2. Cei doi martori de la cabina telefericului relatează numai despre un fenomen luminos pe care l-au observat în noaptea de 23-24 sept. şi nu spun niciun cuvânt despre întâmplările din noaptea următoare, cu toate că în această noapte (24-25 sept.) a fost în jurul cabanei militarilor — deci în apropierea lor, la teleferic — destulă agitaţie şi ţipete care le-ar fi putut atrage şi lor atenţia (şi pe deasupra era şi o atmosferă limpede).

Se poate presupune că în a doua noapte cei doi nu mai erau prezenţi la teleferic (...au ieşit din serviciu, de exemplu...), dar despre acest lucru nu se aminteşte nimic în material. În orice caz, cei de la teleferic (oameni cu pregătire, muncitori calificaţi şi având un loc de muncă de mare răspundere) ar fi putut să fie nişte martori destul de importanţi — cel puţin pentru stabilirea unei eventuale legături între fenomenul luminos şi apariţia „siluetei întunecate”.

(N.a.: În acest sens, revezi comentariul pe care l-am tăcut în paginile anterioare — cap. „Nouă ani mai târziu”).

3. Întâmplările descrise în materialele de anchetă s-au petrecut sâmbăta şi duminica (noaptea de 23-24 şi respectiv 24-25 sept.), deci într-o perioadă de odihnă, ori cu activitate de şantier redusă sau nulă. Aceasta mă face să nu exclud posibilitatea unor farse organizate de unul sau mai mulţi militari, aşa... ca să mai treacă timpul.

4. Întâlnirea unor oameni — mai simpli sau chiar mai educaţi — cu „o umbră întunecată”, cu mâini şi picioare, cu coarne şi gheare etc., etc.,... şi care mai produce şi pierderea cunoştinţei unuia dintre observatori şi înţepenirea a altora doi care vor să-i vină în ajutor primului... este un eveniment deosebit de emoţionant pentru oricine, rămânând puternic întipărit în memorie. De aceea cred că o astfel de întâlnire cu greu poate fi „încuiată” — ca să zic aşa — sub eticheta „secretului militar” şi că, prin urmare, un anchetator, chiar particular, cu puţină abilitate şi întrebări bine alese, poate obţine foarte multe informaţii şi într-o astfel de situaţie (rămâne însă ca anchetatorul să discearnă, pe propria răspundere, *ce* anume anchetează, ca să nu cadă în cine ştie ce greşeală).

5. Despre acest „caz” mi s-a povestit, chiar la scurt timp după desfăşurarea evenimentelor respective (mai precis, la 1 nov. 1978), de către unul din investigatorii care s-au deplasat la faţa locului: inginerul Justin Capră.

Am notat atunci într-un caiet povestirea, încercând să consemnez cât mai exact cât mai multe amănunte. Recitind acum acele notiţe vechi, constat destul de multe diferenţe — şi nu chiar neglijabile ca

fond — între relatarea de atunci a ing. Justin Capră şi cele ale ing. M. T. şi investigatorilor de la Sibiu.

În concluzie:

1. Nu cred că la Bâlea-Lac în zilele (mai precis nopţile) de 23-24 sept. 1978, a avut loc un eveniment care să poată fi încadrat în categoria „Întâlnirilor de gradul III“, ci mai degrabă o „Întâlnire” cu vreo fiară (urs de ex.), sau poate chiar o farsă... care, în condiţii de ceaţă şi întuneric, a luat proporţiile unei întâmplări extraordinare şi pline de mister...

2. Astăzi, după aproape 9 ani de la întâmplarea cu pricina şi în condiţiile dispariţiei unor investigatori iniţiali sau a unor martori, precum şi a ştergerii complete a oricăror urme fizice (cabana în care au fost cazaţi militarii-martori, se pare că a şi fost demolată între timp), este — cred — imposibil să se mai adauge ceva interesant „dosarului” privind acest caz.

Şi... N. B.:

Chiar investigatorii care au cercetat atunci cazul au ajuns la faţa locului relativ târziu: adică după cea 3 săptămâni de la data la care s-au desfăşurat întâmplările respective.

3. Totuşi cred că dosarul acestui caz, completat eventual, poate fi păstrat în „arhivele” noastre cazuistice, cel puţin pentru a constitui un punct de referire în cazul unor eventuale observaţii ulterioare şi... un exemplu de felul cum NU trebuie să fie efectuată o anchetă de acest gen.

***

Într-o scrisoare ce însoţea cele două materiale (cel expus mai sus, ca şi cel ce urmează), ing. O. Mişorin menţiona:

„(...) Atunci, în 1978, pe data de 1 noiembrie, i-am făcut întâmplător o vizită lui Justin Capră, cu care ocazie el mi-a povestit întâmplarea de la Bâlea-Lac, spunân-du-mi că el a fost acolo împreună cu câţiva cunoscuţi (nu le-am reţinut numele) ca să cerceteze la faţa locului povestea. Întors acasă, mi-am notat chiar în seara respectivă, într-un caiet al meu, destinat special pentru astfel de chestiuni, întreaga poveste, aşa cum am auzit-o de la Justin, străduindu-mă să nu pierd niciun amănunt. (...) Îţi trimit alături şi o copie fidelă a notiţelor mele din acest caiet, referitoare la cazul în speţă. (...) Mie mi s-a părut foarte interesant să pun alături relatările de provenienţă diferită despre o aceeaşi întâmplare: apar o serie de diferenţe care cred că nu trebuie să fie trecute eu vederea. (...)“.

***

Şi acum, acest al doilea document pus la dispoziţie de către ing. O. Mişorin din Bucureşti:

Copie din caietul meu de notiţe:

01 noiembrie 1978, întâmplare OZN-istică petrecută cu cea 3 săptămâni în urmă în Munţii Făgăraşului — povestită de Justin Capră:

Într-o seară, la cabina telefericului se creează o oarecare alarmă: „arde cabana!“, dar se constată repede că nu e vorba de un incendiu, ci de o aureolă luminoasă — în dreptul cabanei — cam neclară; s-a bănuit că e vorba de o aureolă boreală care se vede din când în când acolo — şi pe deasupra mai era şi un soi de pâclă, ceea ce a îngreunat precizarea fenomenului.

În seara următoare, la un cantonament din zona cabanei Bâlea-Lac (la o oarecare distanţă) — un fel de baracă — nişte militari care lucrau la „Transfăgărăşan“, un fruntaş ungur şi trei soldaţi, au trăit clipe de groază.

Mai întâi iese unul din baracă pentru ca să potrivească o capcană pentru vulpi, sau aşa ceva şi observă foarte aproape de el, la un moment dat (la aprox. 5 m) o arătare ciudată — un fel de obiect care aducea a robot — cilindric de cea 2,5 m înălţime, cu luciu metalic şi având în partea superioară ceva ca un cap semisferic, cu două sârme ca nişte antene, iar mai jos — pe la mijloc, ceva ca două braţe puţin oblice. Se sperie grozav. Se întoarce în baracă şi povesteşte colegilor ce a văzut. E luat în derâdere.

Fruntaşul (ungur), mai curajos, se hotărăşte să iasă afară, să lămurească problema. Ceilalţi îl urmează. Respectivul ia cu el şi un soi de bâtă (o scurtătură solidă de lemn).

Arătarea se mutase lângă o cisternă pe roţi (pentru motorină), aflată în apropiere şi i s-a părut că este cu cca 1/2 m mai înaltă decât cisterna.

S-au apropiat cu toţii. Fruntaşul cel mai mult (cca 1 m) şi ridică parul să lovească obiectul. Dar îşi pierde cunoştinţa imediat şi cade pe spate. Ceilalţi au rămas imobilizaţi — voiau să-i vină în ajutor fruntaşului, dar nu se puteau mişca —, nu-i ascultau muşchii.

După câteva minute arătarea s-a îndepărtat legănându-se uşor şi fără să atingă pământul, iar pe locul unde fusese înainte au rămas nişte lumini dispuse în cerc — patru mai intense şi patru mai slabe, intercalate, care se roteau. Când obiectul s-a îndepărtat (nu a mai fost zărit) şi luminile de pe locul unde stătuse s-au stins, cei trei militari au putut să se mişte şi s-au repezit să-l ajute pe cel ce căzuse. După ce l-au frecţionat puţin, acesta şi-a revenit.

Au intrat cu toţii în baracă, foarte speriaţi, având grijă să închidă obloanele la ferestre şi să pună şi bara de fier peste ele, legată cu sârmă pe urechea pentru lacăt a acesteia. S-au baricadat pe dinăuntru.

După un timp oarecare au auzit iar zgomot afară — cu unele

„reflexe” metalice — cum mai auziseră şi prima dată. Apoi brusc unul din obloane s-a deschis (dat brutal de perete) — deci desfăcută legătura cu sârmă. Mai apoi au putut auzi nişte scrijelituri pe uşă, pe obloane şi pe pereţii barăcii şi parcă nişte sunete articulate, cu reflexe metalice, care semănau oarecum cu cuvântul „FRUNTAŞ”. Apoi totul s-a liniştit şi până dimineaţa nu s-a mai întâmplat nimic.

Dimineaţa, după noaptea albă petrecută — căci nu a mai dormit nici unul — şi-au strâns calabalâcul şi au coborât (aprox 2 km) până la sediul unităţii. Au raportat ofiţerului (probabil comandant) că nu se vor mai întoarce la baracă pentru că acolo „au văzut pe dracul”.

Ofiţerul, deşi puţin neîncrezător, a hotărât să meargă acolo pentru că era ceva ciudat şi pentru el: o roşeaţă pe pielea fruntaşului în zonele care nu fuseseră acoperite de haine (în noaptea cu pricina, a ieşit în chilot şi maieu, peste care-şi aruncase în grabă vestonul).

S-au întors cu ofiţerul, au stat acolo câteva zile şi nopţi, dar nu s-a mai întâmplat nimic.

Singurele urme lăsate — pe care le-a văzut şi fotografiat şi el (Justin Capră) — erau zgârieturile de pe cabană (pe uşă, obloane şi pereţi), parcă practicate cu un obiect tare şi foarte ascuţit. Distanţa dintre zgârieturile paralele = 10-12 cm.

***

Alături de documentaţia primită de la economistul Gavril Pal din Sibiu şi de la ing. M. T. din Bucureşti — care au participat direct la anchetarea cazului în toamna anului 1978 — acest al treilea material („de la prima mână“, oarecum), pus la dispoziţie de ing. O. Mişorin, este extrem de important. Însemnarea pe care acesta şi-a făcut-o chiar atunci, în urma discuţiilor avute cu un alt participant la anchete, ing. J. Capră, este mai mult decât revelatoare. Reanalizând cu atenţie toate aceste documente, am observat că, departe de a constata „destul de multe diferenţe — şi nu chiar neglijabile ca fond — între relatarea de atunci a ing. Justin Capră şi cele ale ing. M. T. şi investigatorilor de la Sibiu” (după cum afirmă însuşi ing. O. M.), însemnarea aceasta vine să confirme întru totul realitatea *de facto* a evenimentului discutat. Trecând peste amănuntele mai mult sau mai puţin importante, mai mult sau mai puţin semnificative, puse alăturat, documentele se îmbină perfect — atât prin relevarea lor generală, cât şi prin detalii chiar — şi duc la o singură concluzie: *fenomenul a avut loc.* Aceasta pare a fi un lucru esenţial, atât pentru eveniment în sine, cât şi pentru continuarea investigaţiilor... atât cât mai pot fi ele continuate în contextul actual.

Să mai amintesc aici că atât ing. G. Constantinescu, cât şi ing. O. Mişorin au fost doi (al treilea fiind chiar ing. J. Capră) din cei pe care

îi contactam în Bucureşti pe data de 5 nov. 1978 pentru discuţii preliminare asupra „Cazului Bâlea-Lac”.

5. Ing. Florin Gheorghiţă (Iaşi)

După ce, într-o scrisoare pe care i-o expediam pe 16 iunie 1987, îi reînnoiam inginerului şi scriitorului Florin Gheorghiţă din Iaşi invitaţia de a participa la întâlnirea „10 ani RUFOR” care urma să aibă loc la Vălenii de Munte în prima decadă a lui august (am amintit deja de acest eveniment în paginile anterioare); la 6 iulie îi trimiteam un nou plic, ceva mai voluminos, care cuprindea primele trei părţi (pp. 1-25) ale „Cazului Bâlea-Lac”. Deci, deşi lua cunoştinţă mai târziu de datele generale ale acestui caz, ing. F. G. avea avantajul de a fi în posesia unui volum mai mare de date — trei părţi în loc de două, cum fuseseră trimise anterior celorlalţi corespondenţi din ţară.

Trei săptămâni mai târziu, la sfârşitul aceleiaşi luni iulie, primeam un plic de la Iaşi, care cuprindea o revistă „F. S. R.“ şi următoarele (printre altele) rânduri: „Cred că mai util decât părerea mea s-ar putea să fie exemplarul alăturat”. (Din fraza aceasta am reţinut doar „cred” şi „s-ar putea”). Prin felul său de a fi, enigmatic şi ambiguu, ing. F. Gheorghiţă s-a eschivat şi de astă dată de la un răspuns direct. Tot aşa cum se eschivase şi de la participarea întâlnirii RUFOR, după ce amânasem această întâlnire în funcţie de programul pe care mi-l comunicase chiar dânsul. Analiza şi sfaturile eventuale ale Domniei Sale faţă de „Cazul Bâlea-Lac” ar fi fost nu numai importante, dar şi necesare în continuarea investigaţiei. Dar, n-a fost să fie...

Într-adevăr, „F. S. R.“ (Flying Saucer Review), vol. 31, nr. 4, mai 1986, revistă de profil ce apare în Anglia, cuprinde la pp. 2-12 un articol interesant: „Spiriduşul şi Gnomul: cel mai straniu caz de abducţie de până acum“. Articolul acesta a fost deja tradus, dactilografiat şi expediat pe adresele celor interesaţi. Dar, personal, nu am găsit pred multe tangenţe între conţinutul acestui articol (care narează un foarte interesant caz de abducţie petrecut în Barcelona, Spania, în vara anului 1985) şi întâmplarea din toamna lui ’78 de la Lacul Bâlea. Cele două cazuri (din România şi din Spania) ating aspecte stranii şi foarte puţin studiate din domeniul paranormalului. Şi acesta ar fi cam singurul punct unde pot afirma că ele se întâlnesc cu siguranţă. În rest, din păcate, datele generale ale acestor două întâmplări nu se prea întrepătrund... De altfel, în timpul discuţiilor pe care le-am avut cu savantul catalan Antonio Ribera (am mai amintit despre acest episod) am aflat că toată povestea aceea cu abducţia, descrisă atât de elegant de F.S.R., nu fusese decât o simplă farsă, o glumă pusă la cale probabil de cei ce voiau să discrediteze revista engleză sau să nege existenţa în general a fenomenului OZN.

Desigur, ing. F. Gheorghiţă ar putea să nu fie de acord cu cele

afirmate aici, dar pentru evitarea acestei eventualităţi, Domnia Sa ar fi trebuit să facă o analiză completă a materialului pe care i-l pusesem la dispoziţie, aşa cum îi solicitasem, de fapt, în scrisoarea din 6 iulie: „(...) Vă rog să-mi trimiteţi părerea dvs. despre acest caz, cu cât mai multe detalii cu putinţă (...) mă interesează în mod deosebit asemănările eventuale pe care 'Cazul Bâlea-Lac' le-ar putea avea cu alte cazuri din lume“ etc., etc.

Aşa cum am spus mai sus, ing. F. Gheorghiţă a lipsit şi de la întâlnirea RUFOR din august, când s-a discutat în detaliu asupra „Cazului Bâlea-Lac“, prezent fiind atunci (aşa cum se ştie) şi ing. Justin Capră, unul dintre participanţii la anchetele iniţiale din 1978. Însăşi prezenţa Domniei Sale la această întrunire, adăugată experienţei vaste şi competenţei de necontestat din domeniul ufologiei româneşti şi internaţionale, ar fi fost un atu de mare valoare, atât pentru toţi cei prezenţi atunci, cât şi pentru elucidarea măcar a unei părţi din atât de încâlcitele aspecte ale „Cazului Bâlea-Lac“.

(Inginerul Florin Gheorghiţă din Iaşi este unul dintre pionierii cercetării ufologice româneşti, aparţinând perioadei aşa-zis „romantice” a acestui deceniu. Deoarece a locuit o bună bucată de timp la Cluj-Napoca, s-a ocupat îndeaproape, alături de dr. chim. Adrian Pătruţ, de investigaţiile desfăşurate în zona Pădurii Baciu. De asemenea, a colaborat cu biologul Alexandru Sift, beneficiind în arhiva sa ufologică de o serie de clişee interesante şi reprezentative făcute de acesta, de-a lungul anilor, în aceeaşi Pădure a Baciului. Membru corespondent şi de onoare al mai multor organizaţii internaţionale, Florin Gheorghiţă a fost, încă de la început, angrenat în anchetele legate de celebrul caz al fotografiilor lui Emil Barnea din august 1968. A scris despre acest eveniment de nenumărate ori de-a lungul anilor, atât în publicaţii din ţară şi din străinătate, cât şi într-o serie de cărţi pe care le-a publicat. Citez titlurile câtorva din aceste cărţi, care sunt socotite de referinţă în cercetarea ufologică românească: „OZN, o problemă modernă” (Ed. Junimea, Iaşi, 1973); „Enigme în galaxie” (Ed. Junimea, Iaşi, 1983); „Temponauţii galactici” (Ed. Moldova, Iaşi, 1993); „Straniile Inteligenţe Invizibile” (Ed. Institutul European, Iaşi, 1993). Deşi poate fi considerat fără rezerve un erudit în domeniu, din cauza firii sale închise şi retrase, Florin Gheorghiţă refuză colaborarea cu ceilalţi cercetători din ţară. Face parte în prezent din colectivul redacţional al revistei RUFOR de la Tg. Mureş.)

6. Prof. Gyorgy Mandics (Timişoara)

Cu prilejul aceleiaşi întâlniri RUFOR din august 1987, profesorul, publicistul şi prolificul scriitor, care este G. Mandics a adus cu sine un material dactilografiat pe 12 pagini, pe care l-a intitulat *Note marginale*

la cazul Bâlea-Lac, 1978. Din acestea, ca de obicei, redau mai jos pasajele cele mai semnificative:

„Cazul Bâlea-Lac, 1978 este edificator şi revelator pentru tipul de observaţii ESE (Entităţi Straniu-Eluzive, după categoriile mele). În ancheta prelucrată exemplar şi profesionist de Călin Turcu, se văd clar câteva din furcile caudine prin care trebuie să se strecoare materialul spre a i se da coloratura ET dorită de investigatori. Evident, greutatea cea mai mare este preconcepţia investigatorului (a se vedea „Omul şi Universul", pp. 311 şi urm.), care involuntar transformă cazul o dată cu sosirea sa. Apoi vine barajul bine cunoscut de anchete etnografice de teren, falsificate de secole şi chiar şi astăzi, de ceea ce se numeşte „leeding question", adică o întrebare cam de acest tip: nu e aşa că fiinţele acelea erau mai mari ca oamenii? Ori aveau ele antene? Dacă se studiază un manual bun de psihologie experimentală, se vede că o serie de impulsuri ce se pot extrage din diverse întrebări puse sugerează structurări diferite ale aceloraşi stimuli. De exemplu: faptul că cele patru mărturii însoţite de desene sunt atât de diferite, nu cred să se fi datorat atât stimulului diferit, sau percepţiei atât de diferite a diverşilor observatori, ci mai mult sugestiilor diferite primite de la diverşi investigatori. Fără să cunosc exact componenţa (conţinutul) interogatoriilor, a investigatorilor şi a muncii lor, mi se pare evident că cel puţin Sibu şi Turcitu au fost investigaţi de alţii, decât Dorr şi Katona, deoarece la Sibu şi Turcitu s-a sugerat aveau „braţe", la care a venit răspunsul „da" (ce fel de om e acela fără braţe?). La fel, aici avem şi sugestia de antene şi (sau) coarne, ceea ce nu apare în desenele lui Dorr şi Katona. Mi se pare că în timp ce anchetatorul lui Dorr şi Katona sugera imaginea unui „robot" ori „astronaut pe Lună", la ceilalţi imaginea se aseamănă cu „Frescele de la Tassili".

Mai departe. În fiecare caz, un rol deosebit îl are şi preconcepţiile observatorilor. Mi se pare evident că stimulul originar, în colaborare cu preconcepţia existentă în martori (la Sibu şi Turcitu), s-a dezvoltat pe un teren de folclor şi superstiţii populare româneşti, în reprezentările lor putând fi uşor descifrată apariţia satanei, a necuratului. (Asupra acestor probleme de credinţe populare a se vedea M. Olinescu: „Mitologie Românească", Casa Şcoalelor 1944, pp.26 şi urm.). Dorr şi Katona provenind dintr-un mediu protestant, viziunea se structurează în ceva ce seamănă mai mult cu un om de zăpadă, adică nemitic.

Oricum, toată gama reprezentărilor de Entităţi Straniu- Eluzive la Bâlea-Lac mi se pare subsumabilă reprezentărilor unui colectiv *necontaminat precedent de mitul ET*. În acest sens, cred că acest caz îşi găseşte multe similitudini cu descrierile făcute de alţi martori necontaminaţi puternic ET din întreaga lume.

(Urmează o întreagă serie de exemplificări, o lungă listă

cuprinzând — expuse fiecare succint — cazuri similare petrecute în lume.) După care, G. Mandics continuă:

Această selecţie din cazurile cu forme neumane, ce se aseamănă mai vag sau mai serios cu varianta Dorr-Katona, vrea să demonstreze cât de nefondată este părerea categorică formulată de unii autori români popularizatori (v. D. Apostol), care afirmă că nu există fiinţe umanoide în ozenistică, confirmând universalitatea formei umane. Părerea noastră este că aceste cazuri — cât şi alte categorii pe care nu le tratăm acum, cu fiinţe meduziforme, şopârliforme, insectiforme, canguri cu multe picioare, cefalopozi, păsări-om, câini-om, pisici-om etc. — sunt mult mai numeroase decât se crede de către aceia care au acces numai la cărţile de popularizare superficială în domeniu.

Înainte de a trece la variantele de „draci“, mai menţionăm în treacăt că fiinţa descrisă de Dorr Ioan pare compatibilă şi cu categoria „fiinţelor fără cap“, destul de bogat reprezentată în colecţia mea de cazuri. (Urmează o nouă şi bogată listă de cazuri mondiale.)

Ce putem spune despre caz în concluzie? În lipsa unor dovezi indubitabile, ca în toate cazurile ESE cunoscute în lume, ne putem situa pe diverse poziţii:

a/ Bănuitoare. Soldaţii beţi văd năzbâtii, toţi sunt cretini şi mincinoşi. Cred că aceasta ar fi soluţia lui V. V. Scurtu.

b/ Mistică. Cazul e clar, excelent. Similitudinea sa cu unele cazuri mondiale demonstrează că ET sunt umanoizi, poartă costume de scafandru cu antene şi dispun de forţe de autoapărare necunoscute (vezi paralizia). Soldaţii nu pot fi decât demni de toată încrederea. Soluţia D. Apostol.

Analiza riguroasă a faptelor demonstrează că în acest moment am mai putea face puţin pentru a clarifica unele detalii şi a forja şi testa câteva ipoteze.

Din multitudinea de ipoteze care s-ar putea formula în legătură cu acest caz, eu tind spre următoarea soluţie, ce ar trebui evident testată:

a/ Soldaţii spun în esenţă adevărul. Ei au sesizat realmente ceva necunoscut şi insolit.

b/ Descrierea diferită a „fiinţei” se datorează unor imagini prototip din creierul lor, de aceea ei au filtrat petele de lumină şi întuneric, decelate conform unor scheme culturale preexistente în mintea lor, cât şi în mintea anchetatorilor cazului. De verificat dacă într-adevăr cele două grupuri diferite de reprezentări sunt urmarea investigaţiei a doi anchetatori diferiţi, ori a unor scheme culturale preexistente.

c/ Au fost o serie de efecte fizice, dintre care cele mai spectaculare sunt: paralizia temporară; desfacerea obloanelor; zgârâieturi pe obloane; coroniţa de lumini ce apare şi dispare pe deal. (N. a.: Aş mai adăuga aici şi roşeaţa apărută pe pielea sergentului

după experienţa avută.)

d/ Panica lor a fost reală.

e/ Observaţia luminilor după marele cutremur, extrem de importantă. (N. a.: Vezi, în acest sens, la începutul acestor pagini, declaraţia lăcătuşului mecanic Roth Martin.)

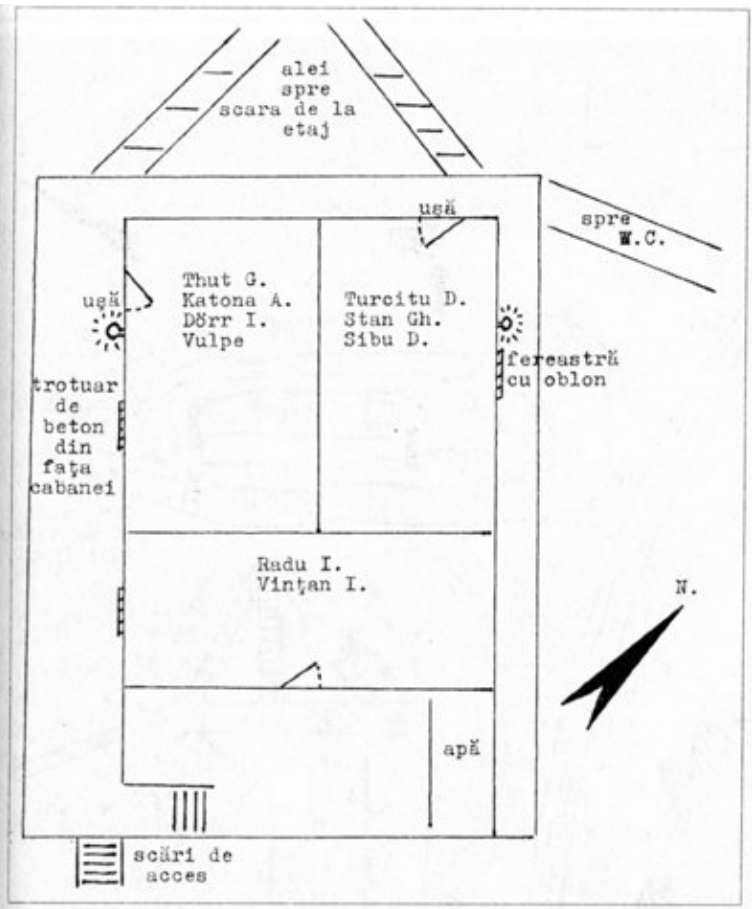

Fig. 1- Schița fostei cabane militare de la Bâlea-Lac, locul evenimentelor din 24 -24 septembrie 1978

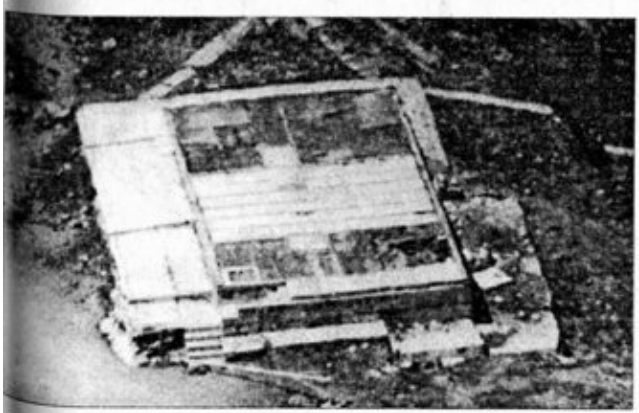

Fig. 2 - Rămășițele platformei de beton pe care fusese construită cabana militară de la Bâlea-Lac, așa cum arăta ea după nouă ani de la evenimente, în vara anului 1987. (foto: Călin N. Turcu, cu teleobiectiv, din Șeaua Caprei).

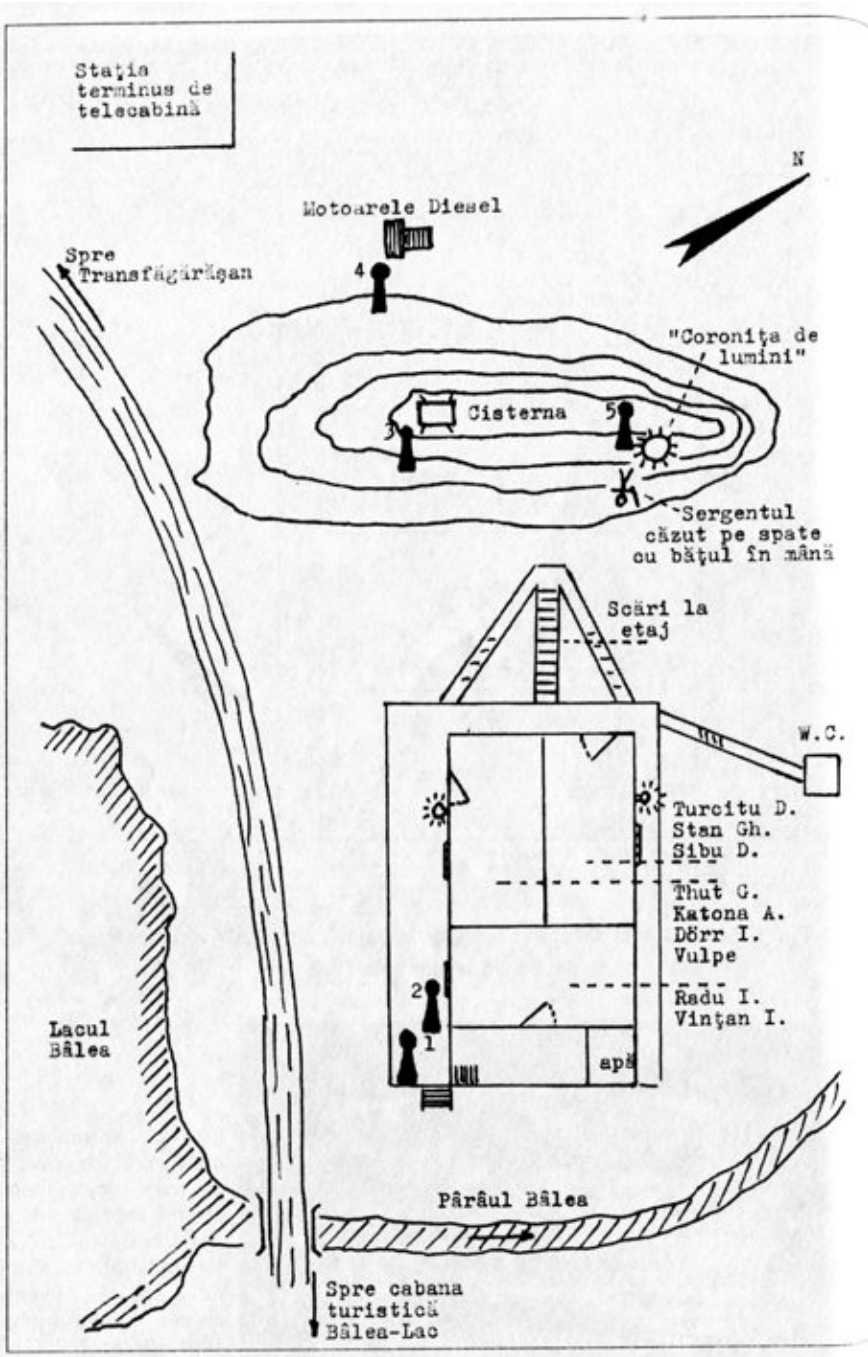

Fig. 3 - Schiţa locului unde s-au desfăşurat evenimentele din 23-24 septembrie 1978

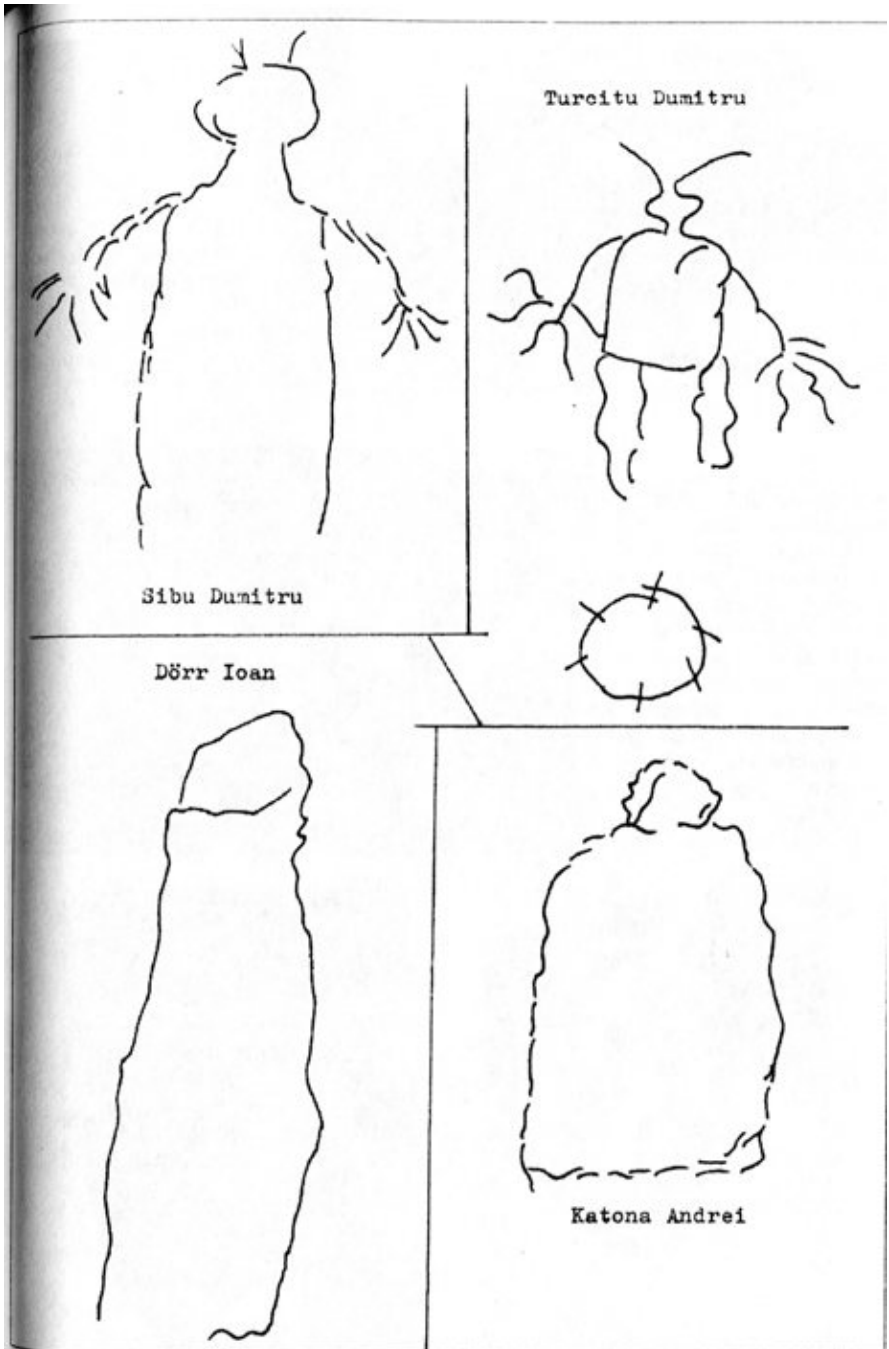

Fig. 4 - Câteva din desenele făcute de martorii evenimentelor de la Bâlea-Lac. 23-24 septembrie 1978.

Fig. 5 - În prim plan, cabana turistică de la Lacul Bâlea din Făgăraș, așezată pe o mică peninsulă. În dreapta sus, rămășițele fundației de beton ale fostei barăci militare. Cu telobiectiv, din Șeaua Caprei, dinspre SE.

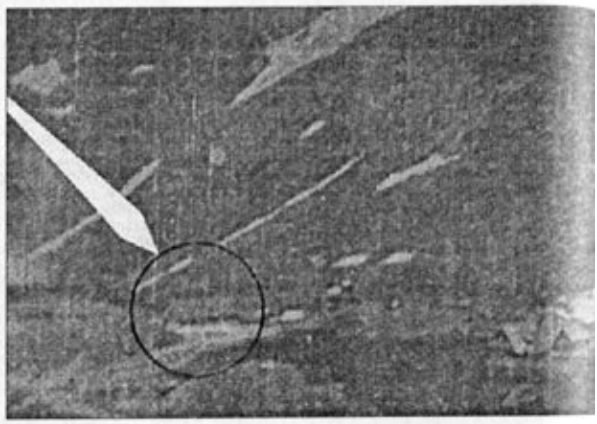

Fig. 6 - Munții Făgăraș, zona Lacului Bâlea, primăvara anului 1980. Detaliu dintr-un clișeu, greșit și neglijent developat. În partea dreaptă se vede cabana turistică. În centru, încercuit și indicat de o săgeată albă, se poate distinge, cu mare greutate, baraca militară unde s-au derulat evenimentele din toamna anului 1978.
(foto: prof. Veronica Soare)

Fig. 7 - Mihai Harry Danciu (Brașov)

Fig. 8 - Dr. chim. Adrian Pătruț (Cluj)

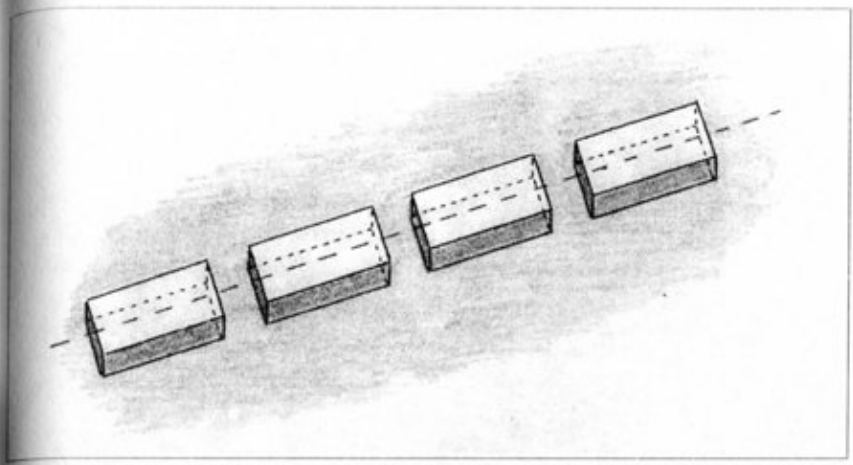

Fig. 9 - Conform afirmației ing. G. Constantinescu din București, aceste urme ar fi fost observate în ianuarie 1979 în zona Lacului Bâlea din Munții Făgăraș.

Fig. 10 - Prof. György Mandics (Timișoara)

Fig. 11 - Craiova, 21 noiembrie 1987. Autorul împreună cu Radu Ion (dreapta). Fostul sergent, așa cum arata el la nouă ani și două luni după întâmplările de la Bâlea-Lac din septembrie 1978.

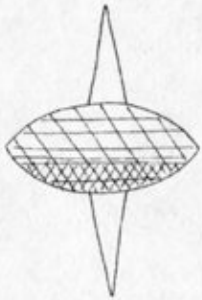

Fig. 12 - „Erau și în susul și în josul aparatului, câte o săgeat
ca niște antene".

Fig. 13 - Împrejurimile capitalei spaniole, Madrid, cu marcar
zonei unde s-au petrecut evenimentele din vara anului 1967

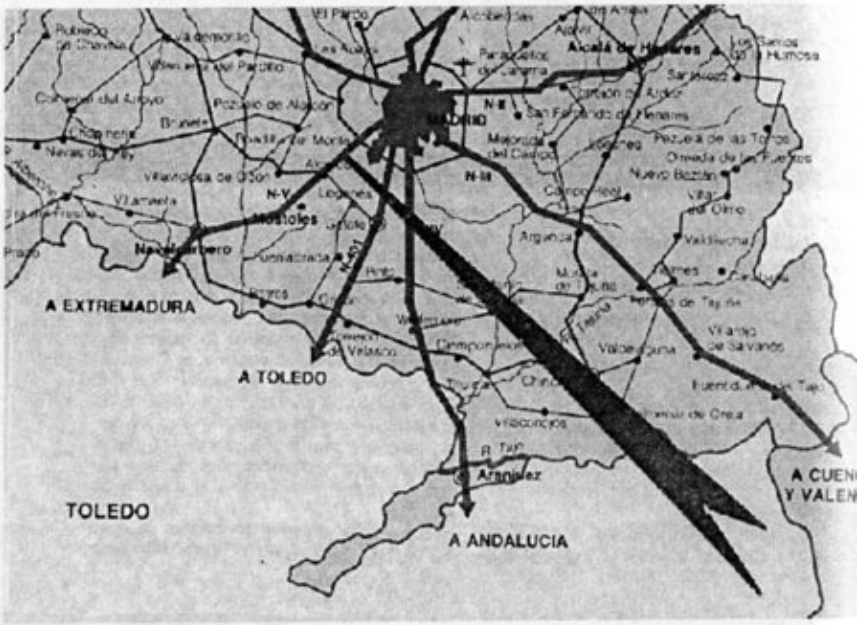

Fig. 14 - Una din fotografiile luate la 1 iunie 1967 lângă Madrid, la San José de Valderas. Pe partea inferioară a straniului obiect zburător se vede semnul care însoțește documentele UMMO.

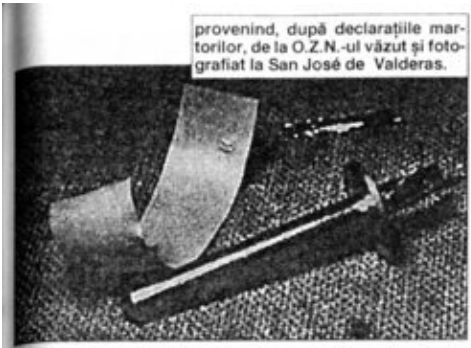

Fig. 15 - Unul din tuburile metalice găsite la Santa Monica, lângă Madrid, deschis cu ajutorul unui clește de un localnic.

Fig. 16 (dreapta sus și mijloc) - una din benzile de culoare verde găsite la Santa Monica, având gravat pe ea același semn aflat pe celebra documentație UMMO. Semnul acesta (o cruce cu brațul orizontal terminat cu două semicercuri) a mai fost găsit și în alte locuri din lume, gravat sau imprimat pe sol.

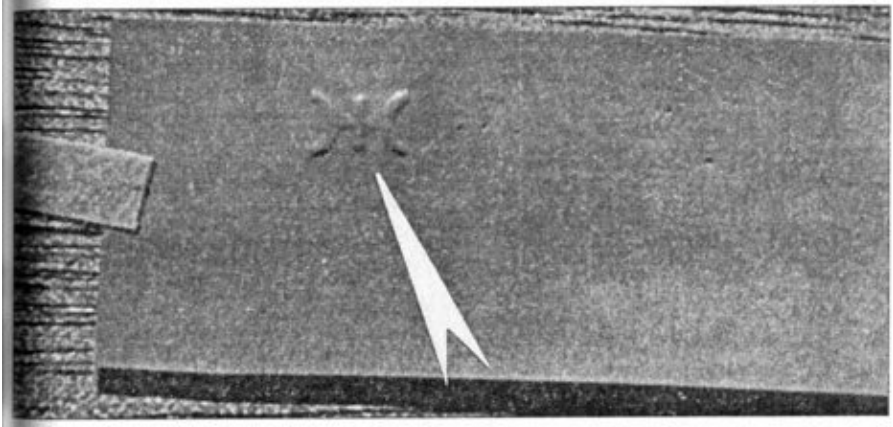

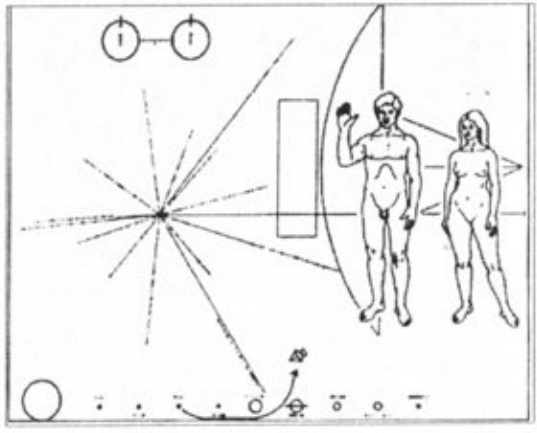

Fig. 17 - Plăcuța din aluminiu aurit care însoțește sonda spațială terestră "Pioneer 10".

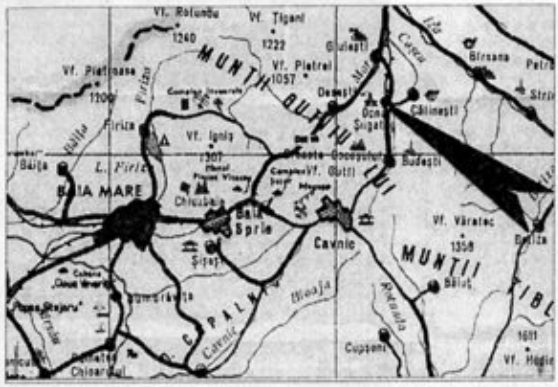

Fig. 18 - Harta sectorului vestic al județului Maramureș și a zonei Munților Gutâi, cu indicarea locului unde s-au desfășurat evenimentele descrise de Izsáky G. László.

Fig. 19 - Schița aproximativă a terenului aflat în apropierea comunei Ocna Șugatag din județul Maramureș, unde s-au derulat evenimentele din 6 și 7 iunie 1974. Săgeata indică direcția din care a sosit OZN-ul.

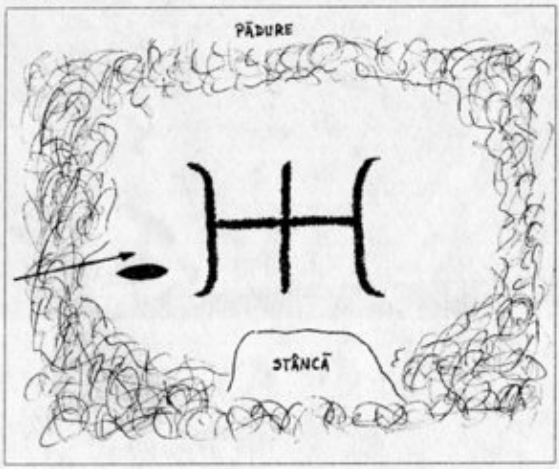

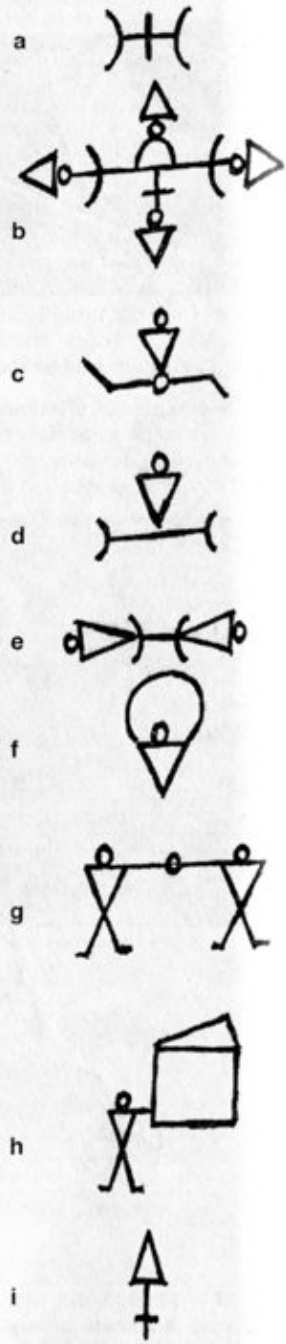

Fig. 20 - Câteva simboluri descifrate de Izsáky G. Laszló de pe plăcuțele de aur:
a - societate cosmică superioară; b - îndepărtare cosmică; c - om din galaxie; d - omul cosmic; e - om migrator în cosmos; f - om care trăiește sub pământ; g - legături personale; h - carte; i - făclie.

Toate acestea mă conduc la următoarea soluţie posibilă:

Cazul nu a fost de natură ET, ci de natură „plasmatică“, unde prin „plasmă“ nu înţeleg materia binecunoscută în fizică, ci ceva similar.

Cercetările geofizice au relevat că marile tensiuni din munţi, în perioadele dinainte şi după cutremure, produc fenomene de luminiscenţă curioase; şi ceea ce este mai interesant, un fel de „pseudoplasmă” în contact cu care creierul se pare că este afectat. Apar brusc diverse imagini latente la mică apropiere, iar contactul fizic duce la paralizii şi amnezii.

Conform acestei teorii, am avea o explicaţie coerentă a comportamentului ciudat şi a viziunilor diferite a diverşi inşi condiţionaţi cultural diferit. Singura problemă de natură fizică ar rămâne oblonul legat cu sârmă. Să fi existat un „gol” în memoria celui ce l-a legat? Să fi atribuit ulterior acest episod întâmplării în ansamblul ei? Scrijeliturile de pe obloane să fi fost mai vechi şi să avem de-a face cu un caz clasic de „falsă memorie”? („monstru cu gheare” — ia să vedem, nu a scrijelit ceva? Evident, orice fapt nesemnificativ, trecut altădată cu vederea, i se va părea acum semnificativ, ca o confirmare, legând lucrurile).

Aceasta ar fi o soluţie rezonabilă, de natură mitogenetică, care, deşi nu implică ET, elimină exagerările de ambele laturi.

(Gyorgy Mandics din Timişoara este de formaţiune şi pregătire profesor de matematică. Spirit critic, selectiv şi extrem de lucid, este totodată un erudit cu o largă şi solidă cultură enciclopedică, bazată — nu în ultimul rând — şi pe o impresionantă „memorie de elefant”. Intelectual de o fineţe aparte, foarte documentat şi metodic, G. Mandics este unul dintre cei mai buni analişti din ţara noastră în domeniul cercetării fenomenului OZN. Cunoscător al mai multor limbi de circulaţie internaţională, posesor al unei ample biblioteci, G. Mandics a publicat la rându-i mai multe cărţi în România şi în Ungaria. Din cele apărute la noi, amintesc aici numai volumul „Omul şi Universul. Enigma farfuriilor zburătoare în conştiinţa umană” (Ed. Facla, Timişoara, 1983), lucrare de referinţă în domeniul, bine documentată şi argumentată d.p.d.v. teoretic. Face parte din colectivul redacţional al revistei RUFOR din Tg. Mureş.). (Fig. 10).

***

Acestea sunt, aşadar, părerile a şase dintre cele mai proeminente personalităţi în domeniul cercetării fenomenului OZN de la noi. Cu excepţia unuia singur, a inginerului Florin Gheorghiţă din Iaşi, fiecare a văzut „Cazul Bâlea-Lac” în mod propriu, conform modului său de a gândi şi înţelege lucrurile, conform experienţei fiecăruia. Fiecare şi-a expus părerile liber, neîngrădit de convenienţe sau standardizări şi a ajuns la concluziile pe care le-a socotit cele mai juste. Lucrul acesta este cât se poate de bine-venit pentru elucidarea *unora* dintre aspectele legate de cazul respectiv.

În ceea ce mă priveşte, eram pregătit pentru a concluziona şi încheia astfel investigaţia care a constituit esenţa acestor pagini. Îmi închipuiam că astfel se va încheia, punând un ultim punct curioasei Afaceri de la Lacul Bâlea.

Dar, din fericire, aceasta nu este încă posibil...

Pentru că este absolut necesar să redau în întregime toate amănuntele legate de întrevederea pe care o voi avea foarte curând cu Radu Ion, fostul sergent de la Bâlea-Lac, a cărui adresă am reuşit s-o „dibui" încă din ultimele zile ale lunii octombrie 1987!

5
SURPRIZĂ ÎN CAPITALA BĂNIEI

Am să încep acest capitol cu o scurtă povestire.

La începutul lui septembrie 1981, mă aflam împreună cu încă doi prieteni — un inginer din Bucureşti şi un medic din Piatra Neamţ — pe Valea Caşinului din judeţul Bacău. Călătoream cu maşina doctorului şi aveam la noi, alături de un cort, tot echipamentul necesar drumeţiilor pe munte. Ne atinsesem obiectivul propus („Masa lui Vodă") şi ne aflam în ultima seară a şederii noastre în zonă. Ne stabilisem tabăra într-un loc retras, liniştit şi sălbatic, la cca 6-8 km depărtare de sat, chiar pe malul stâng al râului Caşin. Eram pe o luncă de vreo 250-300 m lungime şi cam 60-80 m lăţime. De jur-împrejur, păduri dese, adânci şi munţii Carpaţilor Orientali. Deoarece îmi revenea rolul de „fochist", am întocmit o vatră haiducească în care strălucea un foc zdravăn de butuci. Sursa de lemne se afla puţin în amonte, pe aceeaşi parte a râului, la vreo 50-60 m de tabăra noastră. Acolo se aflau rămăşiţele unui mesteacăn gros şi bătrân ce fusese — cu ani în urmă, probabil — despicat şi doborât de trăznet. Pe la ora 11, deoarece rezerva noastră de lemne se cam terminase, m- am ridicat de lângă foc — unde stăteam toţi trei la taifas — şi m-am îndreptat spre locul cu pricina pentru a aduce noi provizii de crengi şi putregaiuri de foc. Nu am luat lanterna, deoarece Luna lumina destul de bine împrejurimile. Eram îmbrăcat cu pantaloni groşi de prelată şi o bluză cu mânecă scurtă peste care aveam — ca să mă feresc de răcoarea nopţii — o altă bluză de trening. Eram încălţat cu bocancii de munte, iar la brâu păstram cuţitul de vânătoare în teaca sa de piele. M-am aplecat, am cules câteva bucăţi mai groase de crengi şi — cu braţele încărcate — am dat să mă ridic. În momentul acela am simţit prezenţa lângă mine a „ceva" străin şi înfricoşător. Într-adevăr, la nici 2 m distanţă se afla o siluetă întunecată şi înaltă, mult mai înaltă decât mine. Nu puteam distinge niciun detaliu şi îmi amintesc că m-am mirat puţin, pentru că ştiam că în jur nu sunt alţi copaci, iar trunchiul bătrânului mesteacăn era retezat aproape la rasul ierbii. Au fost foarte numeroase ocaziile în care am înnoptat singur prin munţi şi coclauri pustii, în cabane şi stâne părăsite sau în adăposturi improvizate. Niciodată nu mi-a fost foarte frică. Sau, mai precis, niciodată nu am simţit ca atunci: o groază inexplicabilă, persistentă, adâncă. O groază care venea de undeva din străfunduri şi de pretutindeni. Totul a durat atât de puţin — câteva fracţiuni de secundă, poate — încât, practic, nici n-am avut timp să mă sperii. Mi-a fost groază şi atât! Nici vorbă

să-mi alertez prietenii. Am simţit că mă nărui, cu lemne cu tot, în iarbă. Apoi n-am mai ştiut de nimic... Mai târziu, m-am trezit întins pe prundiş, pietrele râului îmi înghionteau spinarea şi aveam senzaţia de frig. Dar... mă aflam departe de tabără, mult prea departe. Undeva, în josul râului, vedeam strălucirea a două lanterne şi auzeam vocile prietenilor mei care mă strigau în noapte. M-am ridicat ca în vis şi — cuprins de aceeaşi groază inexplicabilă — am rupt-o la fugă în josul râului spre ei. Mă uitam tot timpul peste umăr, ca şi cum mi-ar fi fost frică să nu fiu urmărit. Călcam anapoda peste gropi şi bolovani şi mă mir şi astăzi cum de nu m-am prăbuşit în goana mea bezmetică. Ajuns mai aproape, am răspuns chemărilor, iar prietenii mei au constatat că eram „alb ca varul". Am mers lângă foc şi acolo le-am povestit totul. Din discuţii, am aflat că fusesem „dispărut" cca 30-35 de minute! La vreo zece minute după ce am plecat să aduc lemne, au început să mă strige dar, văzând că nu le răspund, au pornit să mă caute luând cu ei şi lanternele. În zona mesteacănului prăbuşit au observat — pe o rază de câţiva metri — un fel de „ceaţă albicioasă", ca o luminozitate, plutind la suprafaţa solului, pe deasupra ierbii. În locul acela aproape că nu mai aveau nevoie să folosească lanternele. M-au căutat pe o mare porţiune de teren în toate direcţiile, dar nu m-au putut găsi până în momentul când, fugind îngrozit, le-am răspuns eu însumi. Prietenii mei au fost aceia care au adus o nouă provizie masivă de lemne apoi, târziu în noapte, s-au dus şi s-au culcat în cort. De mine somnul nu s-a mai lipit şi am rămas lângă foc până dimineaţa.

În partea a IV-a, intitulată chiar „Cazul Bâlea-Lac", din cartea mea anterioară „Cazuri OZN în România. S-a întâmplat mâine", a fost cuprinsă şi această scurtă şi incitantă povestire. La prima vedere, nu mai era necesar s-o mai includ şi acum, deşi mi-am propus să redau aici *toate* aspectele legate de acest caz. Dar, se va vedea *şi în următorul capitol* că hotărârea mea nu este deloc întâmplătoare.

Aşadar, să punem lucrurile la punct: povestirea aceasta nu este întru totul adevărată. Excursia respectivă a avut loc, într-adevăr, în toate detaliile ei, dar nu „la începutul lui septembrie 1981", ci şase ani mai târziu, în aceeaşi perioadă a anului 1987. Apoi, episodul cu „leşinul" meu, cu lipsa „la apel" timp de 30-35 de minute, cu „ceaţa albicioasă" şi altele asemenea constituie simplă fabulaţie. Părţile fantastice ale acestei povestiri nu au avut loc niciodată!

Dar, pentru a se da o tentă de autenticitate, pe fondul unor întâmplări reale, trebuiau brodate altele imaginare. Totul era ticluit anume pentru întâlnirea pe care urma să o am în Craiova cu fostul sergent Radu Ion de la Lacul Bâlea. Trebuia să realizez astfel o apropiere între mine — anchetatorul care nu avea voie şi nu trebuia să-şi dea toate cărţile pe faţă — şi el — cel anchetat, de la care era necesar să aflu cât mai multe amănunte posibil.

Povestea mi-a folosit oarecum, dar ar fi putut tot aşa de bine să şi lipsească.

***

Într-o scrisoare datată 23 oct. 1987, ing. Aurel Dula din Petroşani, îmi comunica numele şi adresa completă ale tatălui lui Radu Ion. Pe acesta îl chema Radu M. Victor.

Patru zile mai târziu, la 27 oct., am trimis o scrisoare pe adresa lui Radu M. Victor cu următorul conţinut: „Vă rog să aveţi bunăvoinţa de a-mi comunica adresa actuală a fiului dvs., Radu Ion, deoarece intenţionez să-l întâlnesc chiar în această toamnă. Locuieşte tot în Craiova? Are cumva şi telefon? Vă mulţumesc...". Scrisoarea aceasta era însoţită de un plic timbrat, cu adresa mea pe el, pentru un eventual răspuns.

Dar iată că la alte două zile numai, pe 29 oct., soseşte o altă scrisoare de la acelaşi ing. A. Dula, care îmi trimite, nici mai mult, nici mai puţin, adresa exactă a lui Radu Ion. Nu-mi dă niciun fel de detalii asupra felului cum a obţinut-o. Adresa şi atât.

Faptul acesta a declanşat o serie de noi preocupări. Am procurat o hartă a oraşului Craiova şi am localizat pe aceasta cu exactitate adresa respectivă. Separat, într-un caiet de notiţe, mi-am tăcut o schiţă a cartierului craiovean unde urma să merg. Am luat legătura telefonic cu o serie de prieteni (printre aceştia, Doru Davidovici din Bucureşti şi Mihai Harry Danciu din Braşov) consultându-mă cu ei asupra celor ce urma să întreprind în continuare. Mi-am concentrat o bună parte a energiei şi timpului pe toate aspectele — posibile şi imposibile — legate de viitoarea întâlnire. Ulterior, toate frământările şi planurile s-au dovedit în bună parte inutile. Evident, socoteala de-acasă nu s-a potrivit cu cea din târg...

Mi-am hotărât plecarea spre capitala Băniei în ziua de sâmbătă, 21 noiembrie 1987. Trecuseră mai bine de 9 ani de la evenimentele din Munţii Făgăraşului...

***

Ceea ce urmează, este un fel de raport asupra zilei de 21 noiembrie 1987, ziua în care l-am contactat pe fostul sergent Radu Ion, „protagonistul principal" al evenimentelor derulate la Bâlea-Lac în septembrie 1978.

1/ Am găsit foarte uşor adresa lui R. I., într-un cartier din apropierea gării, mai ales că ştiam dinainte locul aproximativ în care urma să mă deplasez. M-am folosit cu succes atât de hartă cât şi de

schiţa întocmită anterior.

2/ R. I. este angajat în prezent ca frezor la o întreprindere din oraşul Craiova.

3/ Este căsătorit şi tată a doi copii (Camelia, 8 ani, şi Aurel, 6 ani). Soţia sa are serviciu. Lucrează amândoi în schimburi diferite, astfel încât unul din ei să rămână permanent acasă, dimineaţa sau după-amiaza, pentru a supraveghea şi îngriji copiii. Situaţia lor este absolut comună, obişnuită pentru un număr foarte mare de familii. Era căsătorit şi atunci când se afla la Bâlea-Lac, dar nu avea copii.

4/ R. I. are talia de 1,73 — 1,74 m, este brunet, poartă mustaţă şi are o uşoară tendinţă de îngrăşare. Vârsta: 32 de ani. Este un bărbat aspectuos. (Fig. 11).

5/ Apartamentul în care locuiesc cu toţii este mic, destul de înghesuit şi modest, fără ostentaţii. Are şi o bibliotecă destul de bine aprovizionată cu volume din literatura autohtonă şi universală. O familie de oameni obişnuiţi, echilibraţi şi ospitalieri.

6/ Discuţia cu R. I. a avut loc în acea după-amiază de sâmbătă, între orele 15:30 şi 18:00. În tot acest interval, curentul electric a fost întrerupt (se opreşte zilnic, de dimineaţa până seara...).

7/ R. I. era oarecum prevenit că îl caut: numele meu nu-i era străin dar, evident, nu mă cunoştea. Primise printr-un curier, de la tatăl lui din com. Catane, cu câteva zile în urmă, scrisoarea pe care i-o trimisesem acestuia la 27 octombrie.

8/ Intenţiona să-mi dea un aviz telefonic pe adresa de la Văleni, pentru a vedea de ce îl caut. Acest fapt denotă un caracter deschis, sincer, comunicativ, aşa cum este de fapt, în realitate, R. I.

9/ R. I. mi-a confirmat nu numai că evenimentele de la Bâlea-Lac au avut loc, aşa cum sunt ele deja cunoscute, dar mi-a mai dat şi o serie de detalii noi şi interesante asupra lor.

10/ În luna septembrie 1978, R. I. se afla detaşat la Bâlea-Lac pentru o perioadă de 4 luni. El avea în subordine un număr de 40 de soldaţi.

11/ Sarcina lor era aceea de a începe lucrările de fundaţie pentru un nou hotel şi nicidecum nu erau detaşaţi acolo pentru lucrările de amenajare sau întreţinere pe Translâgărăşan. Şanţurile pentru fundaţia respectivă se văd şi în prezent. După afirmaţia lui R. I., hotelul nu a mai fost construit pentru că era aşezat „prea în calea vânturilor” — după propria-i expresie. Nu a pomenit nimic de „lipsă de fonduri şi de mână de lucru”. Într-adevăr, locul nu fusese prea fericit ales, el aflându-se pe un pinten stâncos, chiar în locul de unde începe, de fapt, Valea Bâlii, deşi peisajul oferit turiştilor ar fi fost cu adevărat magnific. După aceleaşi afirmaţii, hotelul ar fi trebuit să aibă 300 de locuri de cazare!

12/ În zilele când au avut loc evenimentele cu pricina, la

Bâlea-Lac se aflau doar 20 de soldaţi, adică jumătate din întregul colectiv, cealaltă jumătate fiind detaşată temporar în alt sector de muncă.

13/ În momentul când i-am citit lista celor 13 nume (11 militari şi doi angajaţi de la telecabină), mi-a confirmat imediat că şi-i aminteşte perfect pe toţi. Nu a obiectat asupra nici unuia dintre ei, transcrierea numelor fiind corectă pentru toţi cei de pe listă.

14/ Nu cunoaşte în prezent adresa de la nici unul din foştii săi camarazi de armată. Nu a ştiut care era cel de-al doilea nume al locotenentului Guţu, relaţiile dintre ei fiind de la superior la subaltern şi — în genere — destul de încordate.

15/ Mai mult decât atât, se pare că relaţiile dintre cei doi erau alterate de diferenţa de caracter. În primul rând, Guţu era un om dur, care nu ştia să se facă iubit şi apreciat de camarazii săi.

16/ R. I. este cel care a turnat fundaţia de beton pentru baraca pe care şi-au construit-o singuri la Bâlea-Lac. Baraca era solid întocmită, avea un etaj mansardat şi putea găzdui confortabil pe puţin 50 de persoane. Îşi amenajaseră singuri un spălător şi un grup sanitar, deoarece acelea aflate în incinta cabanei turistice erau prost întreţinute şi murdare. Baraca era acoperită cu carton asfaltat.

17/ Şi-a exprimat părerea de rău că a fost demolată. Ştia deja aceasta, deoarece fusese pe acolo, cu doi ani în urmă, împreună cu soţia, pentru a-i arăta şi ei locurile în care-şi făcuse stagiul militar.

18/ R. I. s-a arătat a fi ataşat de amintirea acelor locuri, afirmând că le-a colindat intens şi că le cunoştea foarte bine.

19/ Referitor la evenimentul propriu-zis, R. I. afirmă că i-a fost teribil de frică atunci când a văzut „silueta" întunecată. Şi-a luat bâta (un soi de bâtă ciobănească, noduroasă, solidă, anume făcută, de care nu s-a despărţit niciodată cât a stat „acolo sus") şi s-a hotărât să clarifice situaţia. Ceilalţi soldaţi erau atât de înspăimântaţi, încât nu erau capabili să ia vreo hotărâre.

20/ R. I. descrie „silueta" ca fiind doar cu ceva mai înaltă decât el, întunecată, ca un tub gros de metal cu un diametru de 50 cm maximum, fără alte particularităţi: cap, coarne (sau antene), braţe sau picioare. Era, după expresia lui *ca o gâtuitură* (!). Nu cunosc proveniența acestei expresii şi nu am insistat asupra ei.

21/ În momentul când a ridicat bâta să lovească, de la numai un metru de „siluetă", a simţit un şoc electric puternic. Cunoaşte bine această senzaţie, deoarece a mai avut de-a face şi în alte împrejurări cu curentul electric.

22/ Nu a auzit niciun fel de zgomot (pufăit, fornăit) venind dinspre „siluetă".

23/ Din momentul căderii în zăpadă şi până când şi-a revenit în cameră (culcat pe pat) în mijlocul soldaţilor, nu a fost conştient de

ceea ce s-a mai întâmplat. *Nu-şi aminteşte nimic din acest interval de timp.*

24/ R. I. este convins că timpul în care „a fost căzut" nu este mai mare de „câteva minute, poate două-trei". (Aprecierea aceasta este, bineînţeles, subiectivă. Dacă ar fi stat inconştient trei ore de pildă, el ar fi afirmat cu toată convingerea, la fel: „câteva minute").

25/ Mărturiseşte că i-a fost foarte frică. Expresia lui: „mi se zbârlise părul pe mine" este semnificativă. Groaza aceasta i-a persistat „mai multe zile".

26/ Dar, se pare că cel care a fost cel mai îngrozit de acest eveniment a fost Turcitu Dumitru: „I-a fost aşa de frică, încât umbla numai cu cuţitul la el şi spunea că dacă îl întâlneşte pe necunoscutul acela, îl omoară".

27/ S-au baricadat cu toţii într-un singur dormitor, au blocat uşile cu paturile de fier şi n-au mai dormit în noaptea aceea. Nu a auzit vocea care pronunţa „Sergend... Sergend". Iar zgârâieturile de pe obloane şi pereţii cabanei au existat într-adevăr, dar era posibil ca ele să fi fost „făcute înainte" de eveniment.

28/ A doua zi, pe lumină, nu au găsit urme pe porţiunile de teren care păstrau zăpadă.

29/ Toţi cei 20 de soldaţi îngroziţi au afirmat că ei n-au venit acolo „ca să moară" şi că ei nu mai vor să rămână la Bâlea-Lac. A încercat să-i încurajeze şi să-i convingă să rămână deoarece a doua zi, Luni, urmau să reînceapă munca. Nu i-a ameninţat în niciun fel, deoarece i-a văzut cât erau de înfricoşaţi. El însuşi era, după cum afirmă: „cu frica în oase".

30/ Soldaţii au plecat, absolut toţi, la „Glăjerie" unde l-au găsit pe lt.-major Guţu. Nu au vrut să se mai întoarcă „vreo două zile" la Bâlea-Lac.

31/ După care, lt.-major Guţu a urcat cu ei, *venind înarmat,* ca semn de încurajare pentru soldaţii înspăimântaţi, şi a rămas la Bâlea-Lac mai multe zile.

32/ Militarii de la Bâlea-Lac nu erau înarmaţi; ei erau detaşaţi acolo pentru muncă şi atât.

33/ Au existat discuţii serioase între lt.-major Guţu şi serg. R.I. Primul i-a reproşat celuilalt că nu este în stare să-şi strunească oamenii, că nu respectă disciplina militară etc.

34/ După „câteva zile", văzând cu toţii că „silueta" nu mai apare, oamenii s-au mai liniştit puţin. Printre altele, au discutat atunci şi despre „Omul zăpezilor", dar erau contrariaţi că acesta nu-şi lăsase amprentele pe zăpadă.

35/ Au început apoi „investigaţiile" grupului mixt sibiano-bucureştean de anchetatori particulari. Deoarece R. I. se ocupa şi de problemele de aprovizionare, el se deplasa foarte des la „Glăjerie",

unde îşi aveau cu toţii punctul de comandă. R.I. a avut cunoştinţă de incursiunile grupului respectiv, dar el nu s-a ferit câtuşi de puţin, în mod deliberat, din calea anchetatorilor. Întâmplarea a făcut ca în timpul când se efectuau „cercetări" la Bâlea-Lac, el se afla, pentru aprovizionare, la „Glăjeria" de la Bâlea-Cascadă. Deci, cei care urcau cu maşinile pe Transfăgărăşan au trecut practic pe lângă el, fără ca să se oprească şi să întrebe...

36/ Fără a o spune pe faţă, din felul cum R. I. îşi depăna amintirile despre acele zile, a reieşit că regretă că „cei veniţi de jos" nu l-au căutat şi pe el ca să-l întrebe...

37/ Nu l-am întrebat — şi nici nu a făcut vreo remarcă — asupra cercetătorilor respectivi, sau asupra calităţii anchetelor desfăşurate de aceştia la Bâlea-Lac în octombrie 1978. Dar ştia că ei formau un „grup particular".

38/ „Cam la două săptămâni" după ce aceştia şi-au încheiat activitatea lor, a venit o *comisie de anchetă militară,* care a stat de vorbă cu toţi cei implicaţi în evenimente.

39/ Însuşi R. I. a fost interogat atunci de ofiţerii prezenţi la punctul de la Bâlea-Lac.

40/ Concluziile acestei comisii de anchetă: A fost vorba de un *fenomen de magnetizare sau electrizare a aerului.* Deci nimic neobişnuit, totul trebuie să reintre în normal!

41/ Niciun fel de „secret militar" asupra celor întâmplate.

42/ Fostul sergent R. I. şi-a însuşit concluziile ofiţerilor anchetatori: el este convins şi astăzi că evenimentul nu a avut prea mare importanţă, că atmosfera „era încărcată cu electricitate şi magnetism" şi că el a fost doborât, de fapt, de un „şoc electric". Iar ceilalţi s-au speriat pentru că erau oameni simpli şi superstiţioşi.

43/ Deşi este sceptic asupra evenimentelor petrecute, R. I. nu poate da niciun fel de explicaţii pentru acestea. El ridică din umeri şi repetă: „Nu a fost nimic deosebit...".

44/ La scurt timp după ancheta militară, R. I. a făcut schimb de locuri cu lt.-major Guţu. Deci, el nu a fost „lăsat la vatră" ci, pur şi simplu, şi-a continuat stagiul la „Glăjerie", iar lt.-major Guţu a mers în locul lui la Bâlea-Lac. Nu am insistat asupra acestui aspect şi nu ştiu care au fost motivele reale ale schimbului de locuri. Dar ele se pot bănui. Se pare însă că R. I., omul blajin, care se impusese în faţa oamenilor săi din subordine şi era iubit de aceştia, a fost victima unor represalii nedrepte, justificate poate doar de disensiunile care existau între el şi lt. Guţu. Sau poate autorităţile militare au hotărât să îndepărteze „mărul discordiei" şi să dea „turma" pe o mână forte, care să-i disciplineze pe „răcani" şi să le scoată din cap „gărgăunii"?

45/ Ultima parte a convorbirii cu R. I. s-a desfăşurat mai mult pe întuneric. El a adus o lumânare, şi la lumina acesteia, cu

permisiunea lui, am potrivit aparatul fotografic dotat cu un blitz cu baterii. Am făcut mai multe fotografii, iar într-una dintre acestea suntem împreună. (Fig. 11).

46/ Cu această ocazie, R. I. a adus o fotografie format 9/6, în care se află singur pe pintenul de stâncă unde urma să se construiască hotelul. Se văd săpăturile proaspete ale fundaţiilor, iar în planul îndepărtat, Valea Bâlii şi o parte din Transfăgărăşan. Nu are niciun alt fel de fotografii din perioada respectivă, nici cu grupul de soldaţi pe care îi avea în subordine şi nici cu baraca lor de la Bâlea.

47/ Întrebat fiind, s-a arătat sceptic în privinţa fenomenului OZN, pentru simplul motiv că nu le-a văzut încă. Dar, fire iscoditoare şi curioasă, se arată interesat în problemele care tratează diverse enigme: mi-a vorbit cu entuziasm despre un serial pe care-l urmăreşte în ultima vreme în ziarul „Munca“, referitor la mayaşi, monumente megalitice, egipteni, civilizaţii dispărute etc. Astfel de subiecte îi plac, vorbeşte cu aprindere despre ele, a citit ceva cărţi, nu prea multe, pare un tip relativ instruit şi civilizat.

48/ R. I. luase cunoştinţă de povestea mea (cea cu care începe acest capitol), ca un motiv în plus de a-l căuta şi contacta. Am accentuat asupra celor 30-35 de minute care „lipsesc din viaţa mea“. I-am spus că acest interval de timp mă frământă atât de mult, încât intenţionez să mă supun hipnozei spre a afla ce s-a întâmplat atunci cu mine. A părut foarte mirat: „Se mai poate acum, după atâta timp?“. Am încercat să-l conving că aceasta este posibil chiar după ani îndelungaţi şi că memoria mea păstrează în mod sigur, în inconştient, o serie de informaţii pe care eu nu le cunosc.

49/ Încercând să pregătesc oarecum terenul, l-am întrebat dacă nu e curios să ştie ce s-a petrecut cu el în cele „câteva minute” cât a fost inconştient. Nu a părut a fi foarte entuziasmat de această idee (era chiar mai mult sceptic!), dar nici refractar cu totul nu părea a fi. Evident, nu am insistat asupra acestui aspect. (Personal sunt convins că, cu puţin tact şi diplomaţie, R. I. poate fi convins relativ lesne să se supună unei — sau unor — şedinţe de regresie hipnotică. Deci, dacă s-ar ivi greutăţi în acest sens, ele nu ar veni în niciun caz din partea lui R.I.).

50/ În timpul întrevederii cu R. I. nu am făcut niciun fel de însemnare scrisă referitoare la cele ce-mi povestea, deşi aveam caietul de notiţe în faţa mea. Nu am vrut să-l inhib sau să-l blochez în niciun fel. De altfel, nici întunericul care se lăsa din ce în ce mai dens, mai ales în a doua parte a întrevederii noastre, nu mi-ar fi permis să-mi fac însemnări. Toate amănuntele redate aici sunt luate din memoria imediată, cât şi din notiţele pe care mi le-am consemnat încă în gara din Craiova, înainte de a mă urca în trenul ce urma să mă readucă la Bucureşti.

51/ Din aceleaşi motive nu i-am solicitat niciun fel de declaraţie scrisă lui R. I.

52/ I-am lăsat o carte de vizită şi i-am promis că îl voi mai căuta şi în viitor. I-am dat a înţelege că atunci s-ar putea să fiu însoţit de unul sau mai mulţi prieteni. S-a arătat a fi de acord şi ne-am despărţit în termeni foarte amicali.

***

Timp de două ore şi jumătate, Radu Ion, fostul sergent de la Bâlea-Lac din 1978, şi-a depănat amintirile. A făcut-o cu acel bun-simţ specific omului simplu şi corect, care nu are nimic de ascuns şi nimic de adăugat. El a confirmat întru totul faptul că evenimentele au avut loc într-adevăr, aşa cum au fost ele cunoscute din aceste pagini. Nu mai încape în acest sens nicio îndoială şi cred că acesta este lucrul esenţial. Indiferent de părerile pe care le are despre, indiferent de interpretările pe care le dă el acelor evenimente, Radu Ion rămâne un om maleabil şi accesibil.

Din acest motiv, nu-i voi menţiona adresa aici. Nu doresc ca el să ajungă victima oricărui neavenit, a oricărui fanatic care ar dori să afle „de la sursă“ amănuntele întâmplărilor care compun atât de enigmaticul Caz Bâlea-Lac.

Se pare că în momentul de faţă singurul lucru care se mai poate face într-adevăr, ar fi supunerea lui Radu Ion unei — sau unor — şedinţe de regresie hipnotică. Ar fi interesant să se afle ce s-a întâmplat de fapt cu el în acele „câteva minute“ cât a „lipsit” dintre oamenii săi. Datele astfel obţinute ar putea fi coroborate cu alte cazuri similare petrecute pe mapamond şi ar putea duce la concluzii revelatoare.

Cine s-ar putea angaja la o astfel de acţiune? Ar mai putea exista şi o altă urmare a acestui interesant caz, care să cuprindă stenogramele şedinţelor de regresie hipnotică la care a fost supus eventual Radu Ion?

Deocamdată, închei aici ancheta desfăşurată de unul singur timp de mai multe luni asupra unor întâmplări trecute care m-au pasionat şi m-au captivat.

Poate că unora dintre cititorii acestor pagini fi se va părea că am dat prea multe amănunte ori detalii ale întâmplărilor de atunci. Socot însă că în cazul unei cercetări de acest fel, ce se vrea cu tot dinadinsul serioasă şi competentă, orice detaliu îşi are semnificaţia lui. Aceasta, pentru că, în ciuda tuturor eforturilor făcute, au rămas extrem de multe puncte neclare, numeroase întrebări fără răspunsuri rezonabile.

6

COŞMARUL

Deşi au trecut anii, povestea aceea din toamna lui '78 nu a încetat să mă intrige.

Am încercat să găsesc undeva o fotografie a fostei barăci militare de la Bâlea-Lac dar, aşa cum am mai spus-o deja, mi-a fost imposibil acest lucru. În acest sens, redau mai jos un fragment dintr-o scrisoare pe care i-o trimiteam la 8 februarie 1988 prietenului meu, Mihai Harry Danciu din Braşov:

„Am reuşit să fac rost de un clişeu fotografic scos la Lacul Bâlea în primăvara anului 1980, de către o actuală colegă, pe atunci studentă. Îţi trimit aici un detaliu din acest clişeu. (Revezi Fig. 6). Din păcate, el este foarte slab calitativ, neconcludent şi nesatistăcător, în ceea ce mă priveşte... şi în ceea ce *ne* priveşte. Nu abandonez totuşi, continuu să caut pe la cunoscuţi şi prieteni. Şi te întreb şi pe tine: crezi că în aria cunoştinţelor pe care le ai, îmi poţi găsi ceva clişee făcute la Bâlea-Lac în perioada anilor 1978-1983? Mă gândesc că Braşovul este oricum mai aproape de zona aceea decât Vălenii de Munte, este un oraş mult mai mare şi cuprinde mult mai mulţi pasionaţi ai muntelui. Deci ai avea mai multe şanse să găseşti ceva. Dacă aş şti că mai trăieşte, te-aş trimite la Karol Lehmann, căruia să-i explici din partea mea ceea ce te interesează; sunt sigur că te va servi! Nu-mi trebuie neapărat fotografiile; clişeul luat cu împrumut pentru o perioadă scurtă, îl pot lucra aici şi apoi înapoia fără niciun fel de probleme. Încearcă şi vezi ce poţi face!“

Totul a fost însă zadarnic. Poate că acum, odată cu publicarea acestei cărţi, se va găsi totuşi cineva care să-mi trimită fotografiile atât de mult râvnite. Ele ar încununa şi completa documentaţia atât de voluminosului dosar al Afacerii de la Bâlea-Lac. Fotografiile există, în mod sigur, pe cuprinsul acestei ţări. Trebuie numai ca cel — sau cei — care le posedă să citească aceste rânduri...

***

Până în 1989 nu am îndrăznit să public nimic din toată această poveste. Publicul larg din România nu a luat cunoştinţă, în niciun fel, de amănuntele evenimentelor din 1978 sau ale anchetelor din 1987.

Abia în iunie 1990, primul număr al revistei *String* (Revistă lunară de ştiinţă prospectivă şi science-fiction) publica, sub semnătura lui

Dan Vardie, articolul intitulat „Întâlnire de gradul III la Bâlea-Lac. Mit sau realitate”. Autorul menţiona printre altele:

„Vrem să mulţumim familiei Davidovici pentru amabilitatea cu care ne-a pus la dispoziţie voluminosul dosar (66 pagini dactilografiate) al cazului. De asemenea avem acordul autorului anchetei, prof. Călin N. Turcu din Vălenii de Munte, care a desfăşurat o muncă laborioasă, costisitoare, pe o largă arie geografică, de a publica acest material. Îi mulţumim şi pe această cale“.

În nr.2 al aceleiaşi reviste apărea o urmare a articolului lui Dan Vardie şi deşi materialul ar fi trebuit continuat, el nu a mai văzut lumina tiparului în această publicaţie. Evident că nu aveau ce căuta poveştile cu OZN-uri într-o revistă serioasă de povestiri ştiinţifico-fantastice!

***

Şi totuşi, în urma articolului din *String* au început să-mi sosească scrisori ale cititorilor din ţară. Dintre acestea, una singură — aparţinând dlui V. I. din Ploieşti — mi s-a părut mai interesantă. Redau în continuare câteva extrase ample din singura scrisoare a acestui corespondent. (Deşi i-am răspuns la prima epistolă, nu mi-a mai scris niciodată şi astfel am înţeles că nu doreşte să mă contacteze. Îi menţionez aici doar iniţialele, deoarece nu am primit niciodată permisiunea de a-i folosi numele întreg). Deci:

„(...) Dl. Dan Vardie este prea categoric şi poate derutant. Domnia sa pune pe seama comentatorilor de fenomene ufologice o seamă de păcate capitale, care îi transformă în mod indirect pe un Florin Gheorghiţă, Daniken, Hynek, Kernbach şi alţii în adevăraţi terorişti ai genului. Sunt convins că informarea cât şi interpretarea acestora, a fost tendenţioasă, speculând credulitatea omului de rând, a tinerilor, a căror experienţă de viaţă cât şi cunoştinţe despre natură mai prezintă carenţe. Sunt convins că dl. Dan Vardie ştie ce ştie. A dărâma înseamnă a clădi. Este posibil ca dânsul să dispună la ora actuală de o explicaţie cu totul deosebită de a celorlalţi confraţi întru ufologie, ceea ce este într-adevăr plăcut de auzit şi meritoriu.

„(...) Textul, aşa cum este redat de dl. Dan Vardie, în ciuda gradului de interes prezentat, este abordat într-un fel care dă naştere la o seamă de întrebări fără răspuns. Nu sunt cusurgiu, dar expunerea sare unele probleme de logică.

„(...) Doresc să spun că modul de prezentare a problemei este defectuos, ceea ce nu avantajează expunerea, creând suspiciuni chiar de la început. (...) Sunt convins că multe detalii vor fi uitate în expunerile viitoare, deoarece nu vor prezenta interes pentru comentator, iar cititorul n-are decât să nu-şi bată capul cu ele. (...) Pe

mine nu mă mulţumeşte o expunere seacă, fugitivă, din care lipseşte fiorul de omenesc, reacţiile individului pus în situaţii paradoxale.

„(...) Uite, dacă vreţi, fac un rămăşag cu dvs. Deşi în revistă se precizează că 'În numărul viitor (se vor prezenta) opiniile unor cunoscuţi cercetători, relativ la acest caz', dintre acestea vor lipsi 'concluziile comisiei militare de anchetă', deşi pentru a se respecta dreptul la opinie, ar trebui ca şi accasta să-şi spună opinia ei 'academică' (...)".

După cum s-a văzut şi din paginile anterioare, „concluziile comisiei militare de anchetă" lipsesc chiar din dosarul originar al dificilului Caz Bâlea-Lac. Poate că dacă aş fi fost în posesia unui astfel de document, cartea accasta nu şi-ar mai fi avut rostul...

***

Au urmat apoi o serie de articole pe care le-am publicat în diverse reviste sau ziare din ţară. Dintre acestea reamintesc doar două:

- Episoadele XVII-XX din serialul „S-a întâmplat... mâine. OZN-uri în România", apărut în săptămânalul *Magazin,* nr. 7(1739) — 10(1742) din februarie-martie 1991. Aceste ultime patru episoade ale serialului au fost traduse şi în spaniolă şi oferite spre publicare revistei *Karma* din Barcelona, cu ocazia unei serii de vizite pe care le-am iăcut la redacţia acestei publicaţii în toamna aceluiaşi an 1991. Nu ştiu dacă materialul acesta a fost publicat vreodată, deoarece nu am primit, după întoarcerea în ţară, niciun semn de viaţă de la revista catalană.
- Tot în patru episoade şi însoţit de schiţe şi fotografii revelatoare, materialul a apărut sub titlul „Incredibilele OZN-uri. Cazul Bâlea-Lac" în ziarul *Ultima soluţie,* nr. 6-9 din 1991.

În fine, în luna mai 1991 apărea la Craiova o revistă intitulată *Enigmele psihologiei.* Revista era editată de lect. univ. Constantin Belu. Pe 30 mai i-am adresat acestuia o scrisoare mai amplă în care, după ce-i dădeam succint câteva amănunte despre povestea de la Lacul Bâlea, îi solicitam un ajutor pentru supunerea lui Radu Ion la o serie de şedinţe de regresie hipnotică. Dl. Constantin Belu afirma în revista domniei sale că este specialist în astfel de metode de investigaţie medicală. Pe 17 iulie, dl. lect. univ. C. Belu îmi scria, printre altele: „Sinceritatea întârziatului meu răspuns vă va indispune, dacă vă precizez că mă voi strădui abia anul viitor să-mi găsesc o săptămână mai liberă pentru a încerca o dezlegare a enigmei Bâlea!". Şi atât! De la dl. Belu nu am mai primit niciodată, niciun fel de semn de viaţă. Din partea mea, a fost ultima încercare pe această direcţie.

În vara anului 1991, am primit la Vălenii de Munte vizita dlui Jean-Jacques Velasco de la Toulouse, unul din „marii" contemporani

ai ufologiei franceze. Domnia sa a avut prilejul astfel să parcurgă succint paginile voluminosului dosar al cazului Bâlea-Lac. Am purtat astfel, pentru prima dată, o discuţie despre această afacere cu o persoană din afara ţării.

Apoi, aşa cum am afirmat deja în paginile anterioare, am avut o amplă discuţie cu savantul spaniol Antonio Ribera în timpul vizitei pe care i-am făcut-o acestuia în octombrie 1991 la locuinţa sa de la Sant Feliu de Codines, lângă Barcelona. Acela a fost momentul în care am aflat multe amănunte în plus despre cazul Zanfretta şi am discutat îndelung despre asemănările uluitoare dintre cele două cazuri, din România şi din Italia. Antonio Ribera a primit din partea mea şi un exemplar al articolului în lb. spaniolă — cel pe care-l depusesem şi la redacţia revistei *Karma* — însoţit de fotografii şi schiţe.

Ar mai fi de amintit aici faptul că despre Afacerea Bâlea-Lac am avut prilejul să vorbesc şi în câteva conferinţe publice pe care le-am susţinut în diverse oraşe din ţară. Frau şi acestea încercări disperate de a găsi fotografii făcute acolo sus, în Munţii Făgăraşului în perioada anilor ’70-’80. Dar, precum se ştie, încercările mele nu s-au bucurat de succes. În schimb, cazul Bâlea-Lac i-a pasionat şi i-a intrigat pe toţi cei cărora le-am vorbit despre el.

***

Dar cel mai mult şi mai în amănunt am scris despre acele întâmplări în cartea „Cazuri OZN în România. S-a întâmplat mâine!“ apărută în 1992 la editura „Sincron” din Cluj-Napoca. Partea a IV-a a accstei cărţi se intitulează chiar „Cazul Bâlea-Lac“ şi pe parcursul paginilor 184-235 încerc să redau cât mai multe detalii despre evenimentele din 1978 şi din 1987. Textul acela este reluat, în bună parte, şi în prezentul volum.

Ceea ce urmează însă, este mai puţin cunoscut de publicul larg.

La data de 3 mai 1993, îi trimiteam lui Radu Ion, pe adresa acestuia din Craiova, un colet destul de voluminos, care cuprindea o serie de articole şi cărţi. Printre acestea se afla şi volumul „Cazuri OZN în România. S-a întâmplat mâine!“ în care — aşa cum se ştie deja — aveam un întreg capitol dedicat numai Afaccrii Bâlea-Lac. Cartea purta următoarea dedicaţie: „O carte de suflet, pentru un om de suflet, din capitala Băniei. Lui Radu Ion, cu cele mai sincere sentimente prieteneşti...”.

Coletul cuprindea şi o scrisoare din care redau următoarele câteva fragmente:

„Cartea aceasta a avut iniţial cu puţin peste 400 de pagini dactilografiate. Pentru a putea fi publicată în forma actuală — de 320 pagini — s-au făcut multe reduceri din textul original. Au fost reduse

însemnate fragmente şi din acest capitol IV. De aceea, vă trimit în original şi textul dactilografiat (pp.236-314). Veţi putea astfel să faceţi o comparaţie directă între ceea ce am scris de fapt şi ceea ce a apărut publicat în volum.

„Vă rog să citiţi (şi să recitiţi, dacă este nevoie, de mai multe ori) cu mare atenţie textul dactilografiat. Există acolo, fără îndoială, numeroase omisiuni. Poate că adevărul nu este în concordanţă cu acest text, poate că trebuiau spuse mult mai multe lucruri despre acele întâmplări. Vă rog să faceţi apel la memorie şi la tot ceea *ce* vă mai amintiţi despre toamna lui 1978. Orice amănunt, oricât de neînsemnat în aparenţă, poate avea importanţa lui. Aveţi deplina libertate de a face orice corecţie textului în cauză. Vă rog să puneţi pe hârtie tot ceea ce vă amintiţi despre 'Cazul Bâlea-Lac'. Nu vă grăbiţi şi — mai ales — încercaţi să fiţi cât mai obiectiv, făcând abstracţie de orice părere mai mult sau mai puţin subiectivă pe care dvs. înşivă o puteţi avea despre acele evenimente. Trimiteţi-mi acele eventuale pagini, oricât de multe ar fi ele. (...) Eu sper să primesc de la dvs. o descriere cât mai detaflată şi mai veridică a evenimentelor al cărui erou principal aţi fost.

„Nu ştiu dacă voi mai scrie vreodată ceva despre 'Cazul Bâlea-Lac'... Poate voi scrie odată o carte *numai* despre acele întâmplări, dar lucrul acesta nu se află deocamdată în preocupările mele imediate. Dar e bine ca o mărturie cât mai amănunţită a dvs. să fie adăugată dosarului acestui caz, pentru a rămâne peste timp un document aflat în atenţia celor ce se vor ocupa în viitor, fără doar şi poate, de probleme de acest fel. Vă rog să fiţi convins că mărturia (sau mărturiile) dvs. vor fi folosite în scopuri strict ştiinţifice şi nu veţi avea de suferit niciun fel de repercusiuni (...)".

La 16 septembrie acelaşi an 1993, îi trimiteam lui Radu Ion o nouă scrisoare, de data aceasta scurtă, în care spuneam: „Sper că aţi citit cu atenţie ceea ce v-am trimis prin colet poştal, cele ce se refereau la povestea de la Lacul Bâlea. Sper, de asemenea, că aţi avut timpul necesar să îmi întocmiţi un răspuns cât mai cuprinzător şi mai amplu, aşa cum vă rugam în scrisoarea mea care însoţea coletul din 3 mai 1993. Vă rog, aşadar, să-mi expediaţi tot prin serviciile poştale acest răspuns (...)".

Şi acum, este momentul să amintesc de două veritabile „bombe" care au căzut în cutia mea poştală la un interval de aproape o lună una de alta. La 28 septembrie 1993 primeam o primă scrisoare interesantă de la Radu Ion, iar la 25 octombrie, cea de-a doua. Voi reda în continuare, în întregime, conţinutul acestor două scrisori.

Scrisoarea din 28 septembrie 1993

Domnule Călin Turcu. Vă rog să mă scuzaţi că nu v-am scris până

acum, dar am avut motive întemeiate să nu vă răspund. După ce am primit coletul poştal, mi-am dat scama că aţi fost sincer cu mine şi nu sunteţi de la securitate. Deci acum am încredere în d-voastră şi vă pot spune adevărul, pe care nu-l ştiu decât eu şi încă un caporal care văd că nimeni nu ştie nimic despre el.

Totul a fost o înscenare pusă la cale de mine şi caporalul respectiv, care nu-i mai ştiu numele şi cu care am jurat că, orice s-ar întâmpla, să nu spunem nimic. Vă daţi seama ce consecinţe am fi avut dacă s-ar fi aflat. Soldaţii nu ştiu nimic. Ei au trăit evenimentele aşa cum le-am relatat. Atunci când aţi venit la Craiova, dacă nu aţi fi inventat povestea cu dispariţia d-voastră cred că v-aş fi spus adevărul.

N-am crezut nicio clipă că veţi publica ceva. Îmi pare foarte rău că v-am dezamăgit, dar simţeam nevoia să vă spun adevărul, adevăr pe care nu-l ştie nimeni, nici chiar soţia mea. Ea cunoaşte varianta pe care o ştiaţi şi d-voastră. Atunci când a venit colegul d-voastră M. T. la Catane şi a vorbit cu taică meu, se afla acolo şi finul nostru de la Petroşani. Nu ştiu de ce, dar acesta, să-şi dea importanţă, i-a spus lui taică meu că îl cunoaşte şi că este de la securitate. Imediat am primit telefon la Craiova şi de aceea nu m-a găsit M. T. Deci tot timpul eu m-am ascuns să nu mi se ia declaraţie, atât în armată cât şi după ce m-am eliberat.

Noi am vrut, adică eu şi caporalul, să-i speriem puţin pe soldaţi ca să nu mai plece noaptea la cabana turiştilor, dar a ieşit aşa cum ştiţi şi dacă s-ar fi aflat nu se ştie câtă armată mai făceam în altă parte. Întâmplarea luase o amploare destul de mare şi am fost nevoit să lăsăm această versiune.

Deci, în consecinţă, sunteţi primul care cunoaşte adevărul şi vă rog ca şi d-voastră, după ce citiţi această scrisoare să o rupeţi. Nu trebuie să mai ştie nimeni despre ce a fost acolo. Vă stimez prea mult ca să vă las să cercetaţi pe o pistă greşită. Cu mult respect şi prietenie (Nota autorului: Nu apare niciun fel de iscălitură!). P. S. Dacă doriţi să vă relatez întâmplarea aşa cum s-a petrecut, eu sunt de acord.

Scrisoarea din 25 octombrie 1993

Domnule Călin Turcu. Aşa cum v-am scris, acum în această scrisoare vă voi relata faptele aşa cum s-au petrecut la Bâlea-Lac.

Deci, eu am fost detaşat pentru lucrări cu două grupe de soldaţi şi doi caporali, în total 24 oameni.

Într-o sâmbătă seara, eu am ieşit din camera mea şi voiam să fac un control în dormitoare. Afară era întuneric. Fruntaşul Dior cu alţi doi soldaţi erau în faţa unui dormitor. Dior a întrebat: care eşti măi acolo? Eu nu am zis nimic şi am plecat la mine în cameră. După 10' a venit Dior cu câţiva soldaţi la mine, să mă întrebe dacă am văzut pe cineva la mine la fereastră. Eu i-am spus că nu am văzut pe nimeni.

Atunci ei au început să zică că a fost cineva înalt cam de 2,5 m şi negru. Deja la câţiva soldaţi le era teamă. Numai fruntaşul Turcitu zicea că dacă era el băga cuţitul în el, că lui nu îi este frică.

Duminică mi-a zis caporalul Nică să facem o mască de carton, cu coarne, şi să-i speriem seara, să nu se mai ducă să bea la cabana turiştilor. Aşa că el a confecţionat masca şi seara şi-a pus-o pe faţă şi s-a învăluit cu o pătură. El s-a dus prin spatele cabanei la motocompresoare, iar eu prin faţa cabanei la soldaţi. Nu mai reţin cine era afară, dar erau trei şi când am ajuns la ei, caporalul s-a arătat între motocompresoare şi a început să urle încet. Vă daţi seama ce panică s-a creat.

Au fugit în dormitor şi au închis uşa, lăsându-mă pe afară. În timpul panicii care s-a creat, caporalul s-a dus la mine în cameră şi s-a dezbrăcat. Totuşi, caporalul Turcitu care nu văzuse nimic, zicea că lui nu-i este frică. Asta se întâmpla pe la ora 21:00. După care s-au mai liniştit lucrurile. Am hotărât ca la ora 24:00 să-i mai speriem o dată. Acum totul s-a întâmplat cum au povestit soldaţii, numai că dracul era caporalul Nică. Când m-am dus să dau în el, aşa cum vorbisem, el a suflat peste mine şi eu am căzut jos. Acum panica s-a transformat în groază. Dimineaţa la ora 7:00 soldaţii împreună cu fruntaşii au plecat la un alt punct de lucru numit Glăjerie, unde era comandant lt.-maj. Guţu. După aceea au început să vină comisii după comisii şi întâmplarea luase o amploare prea mare ca să mai spun adevărul.

Oamenii de la telecabină au spus că au văzut o flacără mare şi că luase foc cabana noastră. De fapt, ce s-a întâmplat? Eu am făcut o torţă mare, am băgat-o în motorină şi i-am dat foc. Flacăra a luminat toată valea. După aceea am băgat-o în zăpadă şi am stins-o brusc. Deci toate au o explicaţie.

Aşa cum v-am rugat şi în cealaltă scrisoare, vă rog după ce o citiţi şi pe aceasta să o rupeţi. Acelaşi Radu.

***

Ceva nu era în regulă. Lucrurile nu se mai „legau“ cum trebuie, îşi pierduseră o anume logică firească, încercând să le pun din nou în ordine şi să le readuc pe făgaşul unui bun-simţ elementar, căutam să judec „la rece“ toate amănuntele întâmplărilor de la Bâlea-Lac. Oricum le răsuceam însă, tot nu reuşeam să le mai înţeleg...

În continuare, îmi voi permite să fac câteva scurte remarci pe marginea celor două scrisori.

Deci, prima dintre ele nu era semnată de expeditorul ei. În plus, scrisorile nu au fost datate. Ştampila de plecare de pe primul plic era 25 septembrie 1993. Aşadar, *exact la 15 ani* de la derularea principalelor întâmplări ale Afacerii Bâlea-Lac!

Încă de la primirea primei scrisori, am început să-mi pun o serie întreagă de întrebări. Iar la sosirea celei de-a doua, numărul acestora a crescut considerabil. Trebuie să recunosc însă faptul că o parte a lor aveau un caracter destul de subiectiv. Fără a respecta o ordine anume şi evident fără a avea pretenţia de a le fi epuizat pe toate, încerc să redau în continuare câteva din nelămuririle ce mă frământau atunci.

- Oare întreaga atitudine prietenească şi ospitalieră a lui Radu Ion, pe care a manifestat-o atunci când l-am vizitat la Craiova, nu a fost, în realitate, decât masca unei profunde suspiciuni şi neîncrederi?
- El a crezut că sunt „de la securitate". Ar fi avut curajul — în timpul întrevederii noastre de la Craiova — să-mi spună adevărul, dacă nu-i relatam „povestea cu dispariţia mea" bănuind totuşi că sunt securist? Puţin probabil!
- Şi apoi, dacă aş fi fost cu adevărat „de la securitate", ar mai fi fost nevoie să alerg atâta — consumând timp, energie şi bani, trimiţând scrisori, dând telefoane şi efectuând deplasări — încercând să-i aflu adresa lui Radu Ion? „Superiorii mei" nu mi-ar fi pus-o, pur şi simplu, la dispoziţie, fără atâtea complicaţii şi căutări sterile?
- E drept că la întâlnirea de la Craiova Radu Ion nu avea de unde să ştie că voi scrie de toată povestea într-o carte. El afirmă: „N-am crezut nicio clipă că veţi publica ceva". Avea să citească această carte câţiva ani mai târziu. Care este cauza şi care este efectul în această privinţă? Oare pe Radu Ion l-a influenţat ceea ce citise în carte, determinându-l să-mi „spună adevărul"? Cauza „adevărului" se află în carte? Ori în propria conştiinţă a lui Radu Ion?
- Dacă nici măcar soţia lui nu cunoştea „adevărul", mi l-ar fi dezvăluit mie, unui necunoscut, care-i intra pentru prima dată în casă? Acest „adevăr" nu-i este dezvăluit soţiei, nici măcar *după* vizita pe care i-am făcut-o acasă? Ce i-a spus acesteia: tot că sunt „de la securitate"?
- Radu Ion nu mai cunoaşte numele caporalului cu care a aranjat „farsa". El afirmă în prima scrisoare: „Încă un caporal care văd că nimeni nu ştie nimic despre el" şi „care nu-i mai ştiu numele". Oare, nici chiar după ce a citit cartea pe care i-o trimisesem? Au făcut armata împreună, au fost colegi de cameră o perioadă oarecare de timp şi nu-şi mai aminteşte numele lui?!? Deodată, după numai o lună de zile, în a doua scrisoare, Radu Ion şi-l aminteşte şi astfel în toată povestea apare un nume nou: caporalul Nică...
- Ce rol au jucat cei doi angajaţi de la staţia terminus de telecabină: Roth Martin şi Cheţa Victor? Dar Tischler Rudolf —

şef şantier ICMJ? S-au înţeles aceştia cu cei doi gradaţi să participe la o „farsă”, să-i „sperie puţin” pe soldaţii în termen „ca să nu mai plece noaptea la cabana turiştilor”?

- Ce rol a avut „torţa mare” aprinsă de Radu Ion? Pentru care motiv a îmbibat-o în motorină, ca apoi s-o stingă în zăpadă? Numai ca să „lumineze toată valea”? Făcând această „glumă”, nu s-a gândit şi la consecinţe? Uitase oare atât de repede că doar la câţiva paşi de baraca lor se afla o cisternă încărcată cu motorină?
- De fapt, care este motivul real al plecării soldaţilor, noaptea, la cabana turistică? Făceau amor cazon cu bucătăresele şi servitoarele de acolo? Ori mergeau, pur şi simplu, să se îmbete?
- Cum se face că soldaţii s-au speriat atât de rău, încât după ce au plecat la Bâlea-Cascadă (la „Glăjerie”), nu au mai vrut cu niciun chip să se întoarcă? Ce i-a îngrozit într-o asemenea măsură? O simplă „înscenare” a celor doi gradaţi? Care a fost motivul real al comportamentului soldaţilor?
- De ce afirmă Radu Ion: „Întâmplarea luase o amploare destul de mare” şi „vă daţi seama ce consecinţe am fi avut dacă s-ar fi aflat”? Ce „consecinţe” ar fi putut suferi el, dacă ar fi spus din capul locului adevărul? I-ar fi luat cineva capul?
- Radu Ion spune: „Vă stimez prea mult ca să vă las să cercetaţi pe o pistă greşită”. Să fim serioşi! În primul rând, dacă mă stima, cum afirmă el, nu m-ar fi minţit. Povestea că a crezut că sunt „de la securitate”, nu prea ţine aici. Iar în al doilea rând, de ce nu trebuie să „cercetez pe o pistă greşită”?
- Evenimentele de la Bâlea-Lac din toamna anului 1978 au fost într-adevăr o „înscenare” regizată? Ori au fost perfect reale, *cineva* ştie cu precizie care este adevărul şi nu doreşte ca altcineva să mai scormonească pentru aflarea lui? De ce „nu trebuie să mai ştie nimeni despre ce a fost acolo”?
- În fapt, nu chiar „toate au o explicaţie” plauzibilă. De pildă, ce-i cu „coroniţa de lumini”? Dar cu zgârâieturile de pe oblonul închis al ferestrei, observate a doua zi de mai mulţi martori, iar mai târziu de investigatorii sibieni care le-au şi fotografiat? La o analiză atentă a cazului, pot fi găsite numeroase aspecte care nu-şi găsesc „explicaţia” în scrisorile lui Radu Ion.
- Teama şi reţinerea pe care o manifestă Radu Ion la data întocmirii scrisorilor lui (toamna anului 1993) nu-şi mai găsesc justificări logice sau raţionale. El îmi cere să distrug scrisorile după ce le citesc. De ce se mai teme acum? Îl vor lua din nou în armată şi-l vor încarcera pentru inducerea în eroare a anchetatorilor militari din 1978? Sau crede că se va face de râs pentru că a minţit? Mai rău decât mine, care am publicat

povestea într-o carte şi într-o serie de articole din ţară şi din străinătate? Crede Radu Ion că va suferi alte repercusiuni din partea oficialităţilor? Ce ar putea păţi el la aproape două decenii de la acele întâmplări? Şi din partea cui?

- În sfârşit, dacă cineva — oricine ar fi el — ar parcurge, citind cu atenţie, toate detaliile cazului Bâlea-Lac, cu toate dedesubturile lui, ar putea să întocmească un scenariu de genul celui cuprins în scrisorile lui Radu Ion? I-ar fi greu unui cititor prezumtiv, cât de cât destoinic şi inteligent ca, pe baza datelor avute la îndemână, să dea o altă întorsătură lucrurilor?

De pildă, să presupunem că aş putea afirma — ştiind „din surse absolut sigure" — că o trupă de actori din Curtea de Argeş, sau din Craiova, care avusese în duminica aceea de 24 septembrie 1978 un spectacol de teatru la Sighişoara, se întorceau spre casă cu autocarul. Ei s-au hotărât să înnopteze la cabana turistică de la Bâlea-Lac, pentru pitorescul peisajului, pentru că au găsit locuri disponibile şi pentru că, oricum, a doua zi erau liberi. S-au distrat destul de bine şi după ce bărbaţii au mai băut un păhărel în plus, s-au hotărât să le joace o farsă în noaptea aceea sărmanilor militari. Aceştia trecuseră şi ei pe la barul cabanei pentru a-şi îneca nostalgiile în câteva sticle cu vin. Era doar duminică seara şi a doua zi o luau iar de la capăt cu munca! Era cu totul firesc ca soldaţilor să li se scurgă ochii după cele câteva actriţe fâşneţe, tinere şi vesele, care apăruseră brusc parcă dintr-o altă lume, dintr-o altă realitate, decât aceea a lor, cenuşie, monotonă şi tristă. Sau poate că, prin aburii băuturii, vor fi făcut şi ei câteva glume mai deşucheate. Iar actorii nu le-au ripostat, dar s-au hotărât să le-o plătească. Şi astfel, farsa s-a jucat, din „ţânţar s-a făcut armăsar" şi urmarea se cunoaşte. Evident, mai sunt şi alte amănunte ce s-ar putea adăuga acestui scenariu. M-ar putea contrazice cineva că lucrurile nu s-ar fi putut deslăşura chiar aşa?

***

Se-nvălmăşiseră-n mine gânduri nelămurite. Oare toată strădania mea fusese zadarnică? Scrisesem şi vorbisem publicului de nenumărate ori despre „Cazul Bâlea-Lac" şi acum totul se ducea de râpă? După cea de-a doua scrisoare a lui Radu Ion, nu mai aveam linişte, iar somnul nu prea se mai lipea de mine...

Şi într-o noapte am avut un coşmar:

Se tăcea că m-am dus din nou la Craiova. L-am luat pe Radu Ion de acasă şi după ce l-am convins că nu am la mine niciun fel de aparat de ascultare sau înregistrare, ne-am aşezat împreună pe o bancă dintr-un parc aflat în apropierea gării. Aici l-am întrebat direct: „Ia ascultă domnule, ce te-a făcut să negi toată povestea?" La care, se făcea că

Radu Ion îmi răspundea:

Cei care m-au sfătuit şi mi-au dictat să vă scriu cele două scrisori au fost aceiaşi care în 1978 mi-au ordonat să nu dau ochii cu investigatorii veniţi la Bâlea-Lac. Vă rog din nou să distrugeţi scrisorile şi să nu spuneţi nimănui ce am discutat acum. Nu voi recunoaşte niciodată că această întâlnire a avut loc. Gândiţi-vă că am familie şi copii de crescut şi probabil că şi dv. aveţi. Nu vreau să vă fac niciun rău. Întâlnirea noastră de acum nu a avut loc!

Când îmi amintea de familie şi de copii, în glasul lui răzbătea parcă o uşoară undă de nelinişte şi ameninţare voalată. Iar când îmi povestea că nu vrea să-mi facă rău, parcă-i reciteam cuvintele din scrisoare: „Vă stimez prea mult ca să vă las să cercetaţi pe o pistă greşită"...

Din acest coşmar m-am trezit brusc, cu transpiraţia şiroindu-mi pe tâmple şi pe şira spinării. Credeam că în acest vis voi găsi o lămurire pentru mine, pentru întrebările fără număr ce mi le puneam. Dar n-a fost să fie aşa.

După ce m-am dezmeticit puţin, a început să-mi crească în cuget, mai sus chiar decât Munţii Făgăraşului, o îndârjire cumplită. O îndârjire împotriva fricii şi a prostiei generalizate.

Şi numai atunci am luat hotărârea de a scrie această carte!

***

Am continuat să scriu şi să vorbesc despre „Cazul Bâlea-Lac" şi după acest coşmar.

În toamna anului 1994, la 17 ani de la derularea întâmplărilor, eram invitat în Ungaria, unde, la Debrecen, în cadrul unui Congres Internaţional de Ufologie, susţineam în faţa publicului o prelegere cu titlul: „O întâlnire de gradul III la Bâlea-Lac ". Textul acesteia a fost publicat în întregime în revista românească „RUFOR", nr. 12-13 din 1994, pp. 9-11. Acolo, în Ungaria, aveam să aflu că despre această afacere se mai scrisese în încă două publicaţii cu circulaţie internaţională:

- *Ufo magazin* (Ungaria), nr. 2/1993, p. 27-29. În traducere, articolul se intitulează: „Un monstru pe malul lacului Bâlea. Cea mai cunoscută întâlnire de gradul III din România" şi este semnat de scriitorul timişorean Mandics Gyorgy.
- *Fate* (SUA), vol. 47, nr. 1/sept. 1994, p. 29. Articolul este semnat de Boczor Iosif şi se intitulează „Aliens in the Carpathien Mountains?" („Străini în Munţii Carpaţi?").

***

Ce încheiere aş putea să-i dau „Cazului Bâlea-Lac“? Am încercat să expun aici această poveste, cu toate detaliile ei, fără a omite nimic. Probabil că nu-mi este, nu *ne* este permis încă a pătrunde dincolo de aparente şi de o anumită limită impusă. Şi atunci, dacă cititorul nu poate avea la îndemână adevărul, va trebui să se mulţumească deocamdată cu o incitantă povestire ştiinţifico-fantastică.

Pentru mine însă, Afacerea Bâlea-Lac va rămâne întotdeauna în planul realului, al faptelor şi întâmplărilor ce s-au derulat cu adevărat. Păcat numai că lucrurile s-au încheiat cu un coşmar, hidos ca toate coşmarurile, ce nu mă poate părăsi...

7 ZVONURI, MĂRTURII, CERTITUDINI…

În vara anului 1979, începuseră să circule în România o serie de zvonuri ciudate, conform cărora, în apropierea localităţii Bixad din judeţul Covasna ar fi aterizat o stranie navă zburătoare. Aceasta ar fi debarcat câteva fiinţe umanoide, care ar fi transmis telepatic unei asistenţe numeroase, adunată *in corpore* cu prilejul curiosului eveniment, un mesaj de pace şi prietenie. Ceva cam în genul acesta: oamenii ar trebui să fie mai prietenoşi şi mai binevoitori unii cu alţii, să facă să dispară conflictele de orice fel dintre ei, să fie mai pioşi, să aibă gânduri bune, să se îndrepte mai mult către partea benefică a faptelor lor şi mai puţin, sau deloc, spre partea malefică etc. La scurt timp după plecarea enigmaticelor entităţi, cu nava lor strălucitoare cu tot, poliţia şi armata ar fi înconjurat Bixadul şi ar fi iniţiat o anchetă foarte amănunţită asupra evenimentului petrecut. În urma acestei anchete li s-ar fi interzis locuitorilor, categoric şi fără echivoc, sub jurământ ori semnătură, să-şi mai amintească sau să mai vorbească vreodată de cele întâmplate.

Acestea erau simple zvonuri; nimic nu purta amprenta palpabilului sau certitudinii. Se pare că şi în acest domeniu atât de sensibil, al fenomenologiei OZN din România, departamentul dezinformării publice şi cenzura oficială îşi făceau din plin datoria.

Iată însă că întâmplarea a făcut ca la scurt timp după apariţia acestei poveşti, să trec cu maşina unei rude prin judeţul Covasna, în drum spre staţiunea Tuşnad. Undeva, pe traseu, am luat la autostop pe un tânăr ungur de circa 28-30 de ani, care avea ca destinaţie Bixadul. Simpatic şi extrem de comunicativ, m-am întreţinut cu acesta o bună bucată de drum. Dar când l-am întrebat — dialogul avea loc în limba română, firește — despre ce s-a întâmplat de fapt în localitatea lui nu cu mult timp în urmă, ce este cu toată povestea aceea care circulă despre OZN-uri şi fiinţe stranii venite din cer, nu a mai fost nici comunicativ, nici simpatic. Din momentul acela a uitat cu totul limba română, brusc a devenit rigid şi închis, mi-a vorbit puţin şi numai în ungureşte, iar din cuvintele lui nu am mai înţeles nimic. Era evident că nu voia şi nu trebuia să-mi răspundă. Vizibil înspăimântat, nerăbdător să ajungă mai repede şi să coboare la destinaţie, întrebările mele îl deranjaseră profund. În ochii lui am trecut probabil drept un fel de oficial care încearcă să-l tragă de limbă, să-l testeze dacă e în stare să păstreze un „secret”. Îmi imaginam amuzat scena în care, mai târziu, comentând cu rudele sau prietenii lui, îi va fi atenţionat şi pe aceştia asupra tăcerii pe care e musai să o păstreze în legătură cu un eveniment straniu şi inexplicabil la care fuseseră martori.

E bine să menţionez acum şi un alt aspect legat de această afacere.

Există în România două localităţi care poartă numele de Bixad. Una se află, aşa cum am amintit mai sus, în judeţul Covasna, undeva pe Drumul Naţional ce leagă Braşovul de oraşele Sfântu Gheorghe şi Miercurea-Ciuc (din jud. Harghita). Un alt Bixad se găseşte în partea de nord-est a judeţului Satu-Mare, în imediata vecinătate a Munţilor Gutâi şi foarte aproape de graniţa cu Rusia. Or, în zona Munţilor Gutâi s-a petrecut în anul 1974 un eveniment foarte asemănător celui presupus că ar fi avut loc cinci ani mai târziu, în anul 1979, în Bixadul Covasnei. Să fie vorba oare, în aceste zvonuri, de Bixadul din judeţul Satu-Mare? Posibil. O astfel de eventualitate însă, nu explică episodul cu tânărul ungur luat la autostop. Cauzele reţinerii de care a dat dovadă acesta, să fie oare cu totul independente de orice fel de povestire cu şi despre OZN-uri? Dacă lucrurile ar sta aşa, atunci ar trebui să-mi recunosc o oarecare subiectivitate referitor la întreaga poveste.

Cititorul îşi va putea forma o părere de ansamblu asupra acestui aspect, după ce va parcurge şi ultimul capitol al prezentei cărţi, în care voi expune evenimentele din preajma Muncilor Gutâi. Iar expunerea în cauză nu se va mai baza numai pe zvonuri şi presupuneri...

***

Deocamdată însă, am să mă refer aici la o altă afacere ciudată care, din păcate, se bazează tot numai pe o scrie de zvonuri.

Deci, pe la mijlocul anilor ’80 umbla vorba că în zona Aeroportului Băneasa-Bucureşti ar fi avut loc un incident în care au fost implicaţi *numai* militari. Dincolo de capătul pistei de aterizare, pe o uşoară ridicătură de pământ, ar fi apărut într-o noapte o navă stranie de formă alungită ca de trabuc şi cu o culoare roşie strălucitoare. Militarii aflaţi în postul de pază cel mai apropiat s-au speriat foarte rău şi prima reacţie a fost aceea de a anunţa telefonic baza lor aflată în interiorul aeroportului. De acolo li s-a comunicat să fie calmi, să nu reacţioneze în niciun fel şi să aştepte deoarece câţiva ofiţeri vor veni imediat cu o maşină spre ei. Dar, nu se ştie din ce motiv, maşina în cauză nu s-a prea grăbit să ajungă la locul întâmplării. Poate că trebuiau anunţate mai întâi „organele superioare” sau poate că ofiţerii de la bază nu au dat prea mare importanţă spaimei militarilor aflaţi undeva pe câmp. Oricum, se pare că aceşti soldaţi au trăit atunci adevărate clipe de panică. Se crede că ei ar fi tras cu mitralierele în obiectul luminos din apropierea lor. Acesta nu ar fi ripostat în niciun fel, şi-a schimbat doar culorile, rămânând la fel de tăcut şi de enigmatic, iar după un timp oarecare s-

a ridicat calm şi a dispărut undeva spre înaltul cerului întunecat. Decolarea aceasta ar fi fost observată şi de ofiţerii care, între timp, se apropiau cu maşina de capătul pistei. Ar fi urmat, evident, interogatorii amănunţite şi impunerea tăcerii totale asupra celor întâmplate. Cum au ajuns să circule prin ţară astfel de ştiri incerte? Erau într-adevăr doar *simple zvonuri,* sau aveau la bază fapte reale? Iar acestea, la rândul lor, cât erau de deformate de „gura lumii"?

La scurt timp după acest incident, am stat de vorbă cu un ofiţer superior din armată, care lucra atunci în sectorul aviatic. Fără a-l fi întrebat ceva, acesta mi-a spus textual: „Ai văzut domnule că OZN-urile au aterizat şi pe Aeroportul Băneasa?". Bineînţeles că am început să pun întrebări, dar n-am mai „scos" nimic în plus, în afara acestei afirmaţii surprinzătoare. Fără alte comentarii!

***

În primele zile ale lunii februarie 1994, primeam de la Cluj o scrisoare interesantă, de la un corespondent necunoscut. Nu-i menţionez aici numele, nici iniţialele, pentru simplul motiv că persoana în cauză se teme şi astăzi de anumite represalii. El afirmă: „...nu vreau să ajung la neplăceri, poate armata consideră secret militar...". Voi oferi însă textul acestei scrisori, în premieră absolută pentru publicul românesc.

„Era în 1967, în luna septembrie sau octombrie, nu-mi mai aduc precis aminte. Eram militar în termen la 6 km de Cluj, în salul Floreşti (pe drumul către Oradea) la o unitate de artilerie antiaeriană (01457), cu specialitatea conductor ATL (tractor pe şenile pentru remorcarea tunurilor). Majoritatea timpului zilei îl petreceam cu ceilalţi colegi şoferi în parcul auto. Întreţineam utilajul şi din când în când, după masă, ne solicita bateria noastră (o baterie de şase tunuri) să facem antrenament cu tunarii. Fiindcă, în caz de război, şoferul devenea servant 7, ceea ce însemna salahor pe lângă tun, să cari lăzile cu muniţii, în ziua respectivă eram iarăşi solicitaţi pe platforma de tunuri să facem antrenament. Noi şoferii practic nu aveam ce face, ne holbam la servanţi cum manevrează tunurile în toate direcţiile. Deodată, un caporal care era şeful grupei, originar din Moldova, uitându-se cu luneta tunului în sus, ne-a atenţionat: Măi, vedeţi obiectul ăla alb acolo sus, ce naiba o fi? Toţi câţi am fost acolo pentru 6 baterii, vreo 40 şi ceva de oameni, militari, tunari şi ofiţeri, ne uitam în sus. Am văzut un obiect interesant, de culoarea aluminiului, stând cam la 800 (opt sute) de metri deasupra noastră nemişcat. Treceau peste el nori călători, dar după ce se înseninа iarăşi, tot în acelaşi loc era. Era după-masă, cam la cinci fără un sfert. Ştiu de acolo, că toţi ofiţerii din cazarmă erau adunaţi la poartă să urce în

autobuzul lor (ora 5) să-i ducă la Cluj. Caporalul nostru a luat-o la fugă către poartă ca să-l anunţe pe căpitanul nostru, Pianovschi (în prezent pensionar, lt.-colonel), să vină să vadă un obiect suspendat care spionează de la mică altitudine armamentul de pe platformă. Câţi ofiţeri au fost acolo la poartă, de la mic la mare, au luat-o la fugă spre capătul cazărmii unde era platforma cu tunuri şi se holbau la cer. Obiectul era tot acolo, nemişcat. Comandantul unităţii, colonelul Lascu, a fugit la telex şi a raportat cazul la Bucureşti, la comandamentul general. De unde a primit ordinul să încarce cu muniţie şi să ia linia de ochire. Să tragă numai în cazul în care manifestă vreo manevră duşmănoasă. Ofiţerii au plecat la depozitul de efecte de unde au scos binocluri şi s-au uitat la obiect. Am apucat în mână şi eu un binoclu cu care am studiat foarte atent, dar eram prea tânăr ca să-mi dau seama ce o fi. Dar îmi aduc bine aminte că nimeni nu a pronunţat cuvântul OZN, mai degrabă 'aparat de spionaj american'. Au trecut mai bine de două ore şi aparatul tot acolo era. Ofiţerii erau foarte agitaţi. După un timp, a trecut un nor pe dedesubtul lui şi când a trecut norul, aparatul a dispărut. Era ora 9 seara, iar soldaţii şi ofiţerii încă mai comentau cazul. Să dau câteva nume dintre subofiţerii şoferi de pe vremea aceea, care mai sunt şi acuma: plutonier-major Stanciu, plutonier Lechinţanu (parc auto). Sunt mai mulţi încă în serviciu acolo, care au văzut obiectul, dar nu-mi aduc aminte numele. Să fac o schiţă despre obiect, aşa cum îmi aduc aminte. (Fig. 12). Erau şi în susul şi în josul aparatului, câte o săgeată, ca nişte antene. Cazul acesta, dacă chiar vă interesează, se poate afla uşor de la unitate (Floreşti, UM 01457)".

Ce s-ar mai putea spune despre acest eveniment? În cazul în care corespondentul din Cluj spune adevărul — şi nu văd de ce nu ar face-o — există evident mai mulţi martori maturi, toţi militari, care au observat obiectul din acea toamnă a anului 1967. Voi primi, oare de la aceştia date suplimentare?

***

Despre Emil Barnea şi despre celebrele lui fotografii făcute unui OZN în vara anului 1968 într-o pădure din apropierea Clujului, s-a scris enorm. Au apărut numeroase articole ilustrate cu imagini, s-au tipărit cărţi în care evenimentul a fost analizat în amănunţime. Ştiu, de asemenea, că dr. chim. Adrian Pătruţ din Cluj — unul dintre cei mai serioşi şi mai documentaţi cercetători ai fenomenelor stranii din ţara noastră — are în pregătire un volum care se referă *numai* la acest gen de întâmplări ce s-au derulat, de-a lungul anilor, în zona aceea a Ardealului. Fotografiile făcute atunci au fost cercetate şi în străinătate, în laboratoarele specializate ale unor instituţii de mare prestigiu. Nu li

s-a găsit niciodată niciun cusur şi sunt considerate dintre cele mai reuşite imagini cu OZN-uri care s-au făcut în lume până în acest moment. Evenimentul a făcut mare vâlvă la vremea respectivă şi a fost analizat din toate unghiurile posibile şi imposibile. Se părea că povestea fotografiilor de la Cluj nu mai are niciun fel de ascunzişuri.

Şi totuşi, iată că în ultima lună a anului 1994 am primit o corespondenţă extrem de interesantă de la dl.Constantin Ciubotariu din Iaşi. Redau mai jos câteva extrase din prima sa scrisoare, datată Iaşi, 14 septembrie 1994:

„(...) În altă ordine de idei, citind cartea am văzut că aţi scris şi de Emil Barnea. Nu ştiu dacă într-o scrisoare mai veche v-am spus că mi-a fost prieten? Îmi pare rău că nu mai este, deoarece pe ziua de 1 noiembrie 1994 a decedat ca urmare a unui cancer generalizat la colon sau ficat. Eu mă întâlneam zilnic cu el deoarece luam masa în acelaşi loc şi l-am chestionat de nenumărate ori referitor la cele văzute de el. (La data morţii avea 71 de ani.) În afară de cele ce s-a mai scris, iată ce mi-a mai spus:

Într-una din seri, la Cluj, după ce s-a mai răspândit vestea fotografiilor lui, a primit vizita a doi indivizi care l-au luat cu o maşină şi l-au dus la Comitetul de Partid. A fost introdus la primul secretar unde (în biroul lui), mai erau vreo 5-6 indivizi dintre care doi ofiţeri. A fost chestionat, apoi trimis înapoi cu însoţitorii acasă să aducă filmul (negativul) şi pozele pe care le lăcuse. El făcuse mai multe, dar a adus numai un exemplar şi negativul. După o serie de discuţii cu cei prezenţi, i-au spus că cele aduse de el rămân acolo şi le va primi ulterior, lucru care nu s-a mai întâmplat. Când a solicitat audienţă şi a cerut filmul, i-au spus că a fost luat de securitate şi trimis la Bucureşti. În felul acesta a pierdut negativul.

„Într-una din zile l-a vizitat acasă un domn, foarte bine îmbrăcat şi distins, care i-a spus că lucrează la Ambasada Americană din Bucureşti. Şi după ce s-a informat despre fotografii — pe care le-a văzut, Barnea arătându-i-le — a spus că e dispus să dea o sumă importantă de bani pentru negativ... Bineînţeles că E. B. i-a spus ce s-a întâmplat cu filmul, la care respectivul l-a îndemnat să nu spună la nimeni despre vizita lui şi să insiste, poate va primi filmul înapoi. În caz afirmativ, i-a dat un număr de telefon de la Bucureşti, să-l contacteze. Totul însă a rămas baltă, E. B. fiind un tip fricos, nu a mai insistat pe la securitate şi PCR“.

Afirmaţiile pe care dl. Constantin Ciubotariu le face în această primă scrisoare a sa sunt absolut şocante. Dacă lucrurile s-au petrecut aşa cum le descrie dânsul — şi nu văd niciun motiv să-l bănuiesc de fraudă sau minciună -, dacă Emil Barnea a fost într-adevăr interogat de ofiţeri de securitate şi de armată la sediul PCR din Cluj, atunci această mărturie ar putea fi o dovadă în plus a interesului şi

amestecului direct al acestor oficialităţi de la noi în investigarea principalelor evenimente de tip fenomen OZN.

Mai mult decât atât, ce amestec are în toată povestea aceasta „reprezentantul" Ambasadei Americane din Bucureşti? A existat oare acolo, sau mai există încă, un angajat în atribuţiile căruia intra (intră), printre altele, şi achiziţionarea unor documente originale cu şi despre OZN-uri? Să fi fost oare mâna FBI-ului chiar atât de lungă? Şi din nou zic: *Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa,* categoric problema este mult mai serioasă decât pare ea la prima vedere!

Să nu uităm că anul 1968, în care Emil Barnea a făcut fotografiile de lângă Cluj, este acelaşi în care peste ocean sunt date publicităţii concluziile celebrului Raport Condon. Acest document de tristă amintire, care fusese, de fapt, condus şi dirijat din umbră de CIA şi FBI, avea ca unic scop denigrarea totală şi prin orice mijloace a fenomenului OZN. Conform Raportului Condon, fenomenul OZN nu există, totul este farsă, minciună, aberaţie, martorii sunt dereglaţi psihic, iar dovezile palpabile (imagini fotografice sau filmate, urme de aterizări, fragmente de nave stranii etc.) nu sunt decât biete falsuri demne de dispreţul, în cel mai bun caz, de mila opiniei publice. Trebuia să se termine o dată cu toate aceste fantasmagorii, fenomenul nu putea fi cercetat, pentru simplul motiv că el nu exista!

Şi tocmai în acest an 1968, un reprezentant al Ambasadei Americane din Bucureşti se interesa şi dorea să achiziţioneze „pentru o sumă importantă de bani" negativele filmului făcut lângă Cluj de Emil Barnea! Să fi fost oare „norocul" lui Barnea că „mâna securităţii" din România a fost „mai lungă" decât aceea a FBI sau CIA?

La această primă scrisoare am răspuns rapid, solicitându-i dlui Constantin Ciubotariu unele amănunte în plus:

„(...) Informaţiile pe care mi le daţi despre E. B. sunt foarte preţioase şi intenţionez să le dau publicităţii în viitor. Vă rog deci să le suplimentaţi cu alte detalii, cât mai multe, despre acest personaj şi — eventual — despre discuţiile pe care le-aţi avut cu el în anii trecuţi. De asemenea, vă rog să-mi comunicaţi ca, în cazul în care voi publica ceva despre această afacere, doriţi să vă menţionez numele întreg ori numai iniţialele. Sau doriţi să scriu 'un corespondent din ţară care l-a cunoscut bine pe...', 'un prieten de-al lui din timpul vieţii' etc. Eu sunt obligat să vă respect dorinţa, aşa cum am procedat întotdeauna cu persoanele care declară că vor să-şi păstreze anonimatul. Legat de accasta, o singură întrebare, deocamdată: fotografiile (clişeul) care i-au fost confiscate au fost reproduse vreodată într-o publicaţie? Vă mulţumesc anticipat pentru ceea ce îmi veţi scrie (...)".

Răspunsul a venit prompt. La 27 decembrie 1994, dl. Constantin Ciubotariu îmi scria printre altele:

„(...) Văd că vreţi să faceţi publice cele ce v-am spus eu... Pe mine

nu mă deranjează câtuşi de puţin. Eu nu mint şi nici n-aş avea motiv, aşa că puteţi să-mi daţi numele şi dacă credeţi şi adresa. Cele ce v-am spus dvs., le-am auzit din gura lui E. Barnea, cuvânt cu cuvânt.

„Despre E. B. ce să vă mai spun? Nu a fost căsătorit şi a trăit singur până aproape de moarte când, la circa 7-8 luni înainte, s-a însurat cu o femeie cu care mai trăise în concubinaj cu câţiva ani înainte. Era un om foarte închis şi vorbea despre el cu mare reţinere (...). Din câte ştiu, o mare parte a vieţii lui a fost ofiţer de geniu (maior) pe la Cluj, după care... după părerea mea a primit trei cizme şi a trecut în viaţa civilă, în construcţii. La Iaşi a lucrat la TCIND — Trustul de Construcţii Industriale — ca tehnician principal la Serviciul Proiectare.

Când discutam despre OZN-ul văzul de el, era foarte volubil. În biblioteca lui erau trei cărţi despre OZN, însă cred că nu citise nici una. Una, 'Enigme în Galaxie' a lui Fl. Gheorghiţă avea şi o dedicaţie a autorului şi după moartea lui am cerut-o lui nevastă-sa şi acum se odihneşte în biblioteca mea. Celelalte cărţi le aveam şi eu. Din discuţiile cu el mi-am dat seama că toate cunoştinţele lui în materie de OZN-uri se limitau la ce a văzut şi fotografiat el. Mi-a spus că fotografiile lui au fost analizate şi avizate ca autentice şi în străinătate, dar nu mi-a spus — iar eu nu l-am întrebat — cum au ajuns acolo. De asemenea, nu ştiu dacă clişeele care au fost analizate în străinătate au fost trimise de 'cei' ce i le-au luat... eu cred că da. De altfel, mi-a spus că, după apariţia în presă a unui articol, s-au perindat numeroşi ziarişti şi curioşi, care-i cereau poze şi amănunte. El, după ce a fotografiat OZN-ul, a făcut un set de poze, iar după ce a 'pierdut' negativul, a mai făcut poze, dar după cele ce-i rămăseseră. Era prieten bun eu Fl. Gheorghiţă, care a pomenit de el şi în cartea 'OZN — o problemă modernă'. Cred că în perioada aceea, Fl. Gheorghiţă era şi el prin Cluj.

„Eu mai mult de atât nu ştiu pe tema asta. Dacă ştiam că pe cineva l-ar interesa problemele acestea, îl întrebam mai multe. Pe mine mă interesa autenticitatea obiectului şi dacă nu cumva era un balon meteorologic, la care el a dezminţit vehement, arătându-mi că un balon nu putea să zboare cu o viteză aşa mare când s-a pus în mişcare. În fine, cam astea (...)".

Într-adevăr, aşa cum spuneam mai sus, fotografiile lui Emil Barnea au fost studiate şi în străinătate, dar se pare că ele au fost trimise acolo chiar de către Florin Gheorghiţă. De altfel, acesta chiar aminteşte episodul întruna din cărţile sale. Deci, e posibil că aceste imagini nu au ajuns să fie testate în laboratoarele străine prin 'grija şi bunăvoinţa' celor ce i le-au confiscat lui Emil Barnea în cabinetul primului secretar de partid de la Cluj.

De fapt, ce s-a întâmplat cu clişeele acelea? Au rămas ele la securitatea din Cluj? Au fost într-adevăr trimise la Bucureşti? Sau au

ajuns şi ele până la urmă în străinătate? Se mai află încă în România, puse la bună păstrare prin cine ştie ce seifuri îngrijit sigilate? Ori zac ca documente preţioase — pentru că sunt, într-adevăr, documente foarte preţioase — în arhivele cine ştie cărei baze militare secrete din Statele Unite sau de aiurea? A reuşit Ambasada Americană din Bucureşti să le cumpere până la urmă, ori pur şi simplu au fost „sustrase în mod profesionist" şi au luat drumul străinătăţii? Cine poate şti?...

Oricum, documentele acelea par a fi dispărut! Nu se ştie cum, nu se ştie când, nu prea se ştie cine le-a luat şi unde se află ele în prezent. Nu este prima dată când se întâmplă lucrul acesta în România.

Cine este interesat să ne ascundă adevărul?

***

Într-o bună zi — cred că era pe la începutul verii lui 1973 — în curte mi-au intrat doi indivizi, tineri, eleganţi şi foarte politicoşi. Discuţia a avut loc cam la jumătatea aleii de piatră ce duce de la poartă spre casă: „Bună ziua! Sunteţi profesorul Turcu? Vă sfătuim să încetaţi orice fel de cercetare legată de Valea Plopului şi să nu vă mai duceţi acolo. Bună ziua!". Mi-au întors spatele, au ieşit liniştiţi din curte, s-au urcat în maşină şi au plecat...

Am fost atât de blocat, încât nici n-am mai apucat să deschid gura. Mă pomenisem brusc în vârtejul unui coşmar teribil. Simţeam că deasupra mea pluteşte un pericol grav şi prima senzaţie a fost aceea de paralizare completă. Nu reţinusem nici numărul de la maşină... Mi-am dat seama mai apoi că toată această poveste cu avertismentul este mai mult decât oribilă şi am început să mă enervez. De ce nu le-am cerut să se legitimeze? Să nu-i las să iasă clin propria-mi curte şi să mă iau dur de ei; cu ce drept mă ameninţă, din partea cui, în plină zi şi la mine acasă? Să fac scandal, să-i iau de gulerele lor frumos scrobite şi să-i dau cap în cap! Să fac ceva, orice, să nu stau! Dar asta a fost mai târziu, după ce ei plecaseră şi mă lăsaseră prostit în mijlocul curţii.

Gândul asupra celor întâmplate avea să mă chinuie mai multe zile. Apoi, încetul cu încetul, m-am calmat şi am început să judec lucrurile „la rece". După care, mi-am continuat investigaţiile la Valea Plopului cu şi mai multă înverşunare. Cred că îmi doream cu ardoare să-i reîntâlnesc pe cei doi, să vină din nou şi să-mi „recomande" sistarea cercetărilor...

„Dar nu au mai revenit niciodată de atunci (...). Iar dacă cei doi, sau alţii, ar reveni să mă „sfătuiască", să-mi „recomande" sau să mă ameninţe, oare eu ce-ar trebui să fac?(...)"

Nu voi mai insista acum asupra amănuntelor referitoare la aterizarea unui OZN la Valea Plopului, judeţul Prahova, din toamna

anului 1972. Am scris deja despre această afacere în două cărţi anterioare, iar în presa românească sau străină au apărut în ultimii ani destul de multe articole, s-au ţinut conferinţe, s-a vorbit la Radio şi Televiziune. Reamintesc numai „verdictul oficial" al acestui eveniment: *fenomenul din punctul* La Odaia — *satul Valea Plopului poate primi titulatura de Obiect Zburător Neidentificat.* A fost deci *prima* — şi deocamdată *singura* — aterizare OZN de pe teritoriul României, atestată oarecum „ştiinţific".

Mă voi referi însă la o serie de aspecte ciudate care au rămas nelămurite, atât în timpul anchetelor din anii 1972 şi 1973, cât şi mai târziu, o dală cu scurgerea timpului.

1. La scurt timp după eveniment, deci în prima jumătate a lunii septembrie 1972, atunci când „faima" acestuia se întinsese deja, şi-a făcut apariţia acolo, la marginea satului, un bărbat necunoscut. Acesta avea un aer foarte sobru, era îmbrăcat în haine de culoare închisă, purta o pălărie cu boruri largi şi avea în mână o geantă voluminoasă. Necunoscutul a întrebat mai întâi de „locul aterizării", după care a fost condus acolo de un copil şi lăsat singur. Nimeni nu ştie ce a făcut persoana respectivă la „locul aterizării", nimeni nu l-a văzut plecând. Este foarte posibil să fi fost făcute atunci o serie de fotografii care, cu certitudine, erau calitativ superioare celor făcute de mine la 1 decembrie, sau de grupul de investigatori bucureşteni la 10 decembrie 1972, deci circa trei luni după eveniment. De asemenea, se pare că *nu* era vorba de o persoană particulară, şi în acest sens ar putea pleda însuşi faptul că nimeni nu a scos vreodată „la lumină" eventualele fotografii.

2. La una din şedinţele obişnuite de lucru ale membrilor Cercului Ştiinţific OZN din Bucureşti — la care eram invitat să particip începând cu toamna anului 1972 — a apărut la un moment dat un tânăr pe care nimeni nu-l cunoştea. Acesta a afirmat — nici mai mult, nici mai puţin — că el *a văzut fotografii făcute la Valea Plopului, cu mult mai bune şi mai clare decât cele pe care le aveam noi în posesie*! Toţi cei care eram prezenţi atunci am tăbărât cu întrebările, încercând să aflăm mai multe, dar tânărul nu ne-a mai dat amănunte. Cuvintele lui au căzut ca trăznetul şi, evident, ne-au rănit oarecum orgoliul nostru de „investigatori pricepuţi şi destoinici". Am fost cu toţii într-atât de uimiţi, încât nimănui nu i-a trecut prin cap să-i pună totuşi o întrebare esenţială: *Cine este el*? Individul s-a „evaporat" discret şi tăcut, fără ca cineva dintre noi să-i fi observat dispariţia. Neglijenţa avea să ne coste. Respectivul nu a mai apărut niciodată, se pare că nimeni nu l-a mai întâlnit şi astfel afirmaţia lui avea să devină încă una din problemele care ne dădeau în vremea aceea bătaie de cap...

3. Dintre persoanele pe care le-am contactat în perioada aceea de căutări febrile, a fost şi şeful postului de miliţie din comuna

Poseşti, de care aparţinea şi satul Valea Plopului. Acesta, miliţianul, era la curent cu „investigaţiile cercetătorilor din Bucureşti”. Vâlva evenimentului se cam întinsese în zonă şi toată suflarea locului ştia, mai mult sau mai puţin deformat, ceea ce se întâmplase.

Ei bine, făcând dovada unui „curaj” cu totul inconştient, m-am dus la acesta şi l-am întrebat scurt: „De ce nu v-aţi deplasat la faţa locului imediat ce aţi fost anunţat de eveniment? Ce măsuri aţi luat pentru îngrădirea şi izolarea locului aterizării? Nu v-aţi gândit că zona ar fi putut fi radioactivă şi că, în consecinţă, ar reprezenta un pericol foarte mare pentru toţi cei care se perindă pe acolo? Ştiţi că a fost găsită în acel loc o doză destul de mare de radioactivitate Gamma, foarte periculoasă şi penetrantă şi că sunteţi direct răspunzător de sănătatea tuturor celor care, din curiozitate, s-au dus să vadă locul? De ce nu v-aţi anunţat superiorii despre eveniment?“.

Aveam absolut toate şansele ca, în cel mai fericit caz, să fiu trimis la plimbare. La urma-urmei, nu posedam niciun fel de legitimaţie sau altă „însărcinare oficială”. Deci, nu aveam dreptul sau motivaţia de a-i pune întrebări, nicidecum să fiu dur cu el. Norocul meu — acel noroc care îi însoţeşte mai întotdeauna pe inconştienţi — a fost că miliţianul acela era un om domol şi cumsecade. Văzându-mă atât de pornit şi de „sigur” pe afirmaţiile mele, crezând probabil că sunt o persoană foarte „competentă”, el a reacţionat cu totul altfel: m-a invitat la o „discuţie prietenească”, menită „să împace şi capra şi varza”. Şi astfel, în biroul lui de la Poseşti, aveam să aflu unele lucruri interesante:

Într-adevăr, nu s-au deplasat imediat „la faţa locului” (eu ştiam deja acest amănunt de la sătenii cu care discutasem anterior), deoarece a fost ocupat cu alte probleme de serviciu. Dar, după două sau trei zile, a mers totuşi să vadă ce s-a întâmplat acolo. A constatat că nu era vorba de o „bombă” căzută întâmplător în tarlaua de porumb, nici rachetă nu era, nici satelit, nici meteorit şi nici altceva „periculos”. În acest caz, întreaga afacere nu-l mai privea, nu mai intra în atribuţiile sale. El îşi făcuse datoria şi aflase că acolo, de fapt, nu se petrecuse nimic deosebit. Ca o obligaţie de serviciu însă, a fost nevoit să-şi treacă în registrul postului de miliţie deplasarea făcută la Valea Plopului.

Astfel am putut să stabilesc faptul că evenimentul aterizării avusese loc între 2 şi 6 septembrie — deci la începutul lunii — şi nu la sfârşitul ei, cum se credea şi cum apăruse publicat. Această nouă dată, de fapt cea reală — relevată de registrul postului de miliţie din comuna Poseşti — mărea deci intervalul de timp dintre evenimentul propriu-zis şi cercetarea în teren...

Dar lucrurile nu se opreau aici. La circa o săptămână după deplasarea făcută la Valea Plopului, miliţianul nostru a trebuit să participe la o şedinţă cu şefii de post din judeţ, care avea loc la

Ploieşti. Aici, el a fost luat deoparte de *câţiva ofiţeri care, timp de vreo patru ore, l-au luat la întrebări asupra celor petrecute în zona lui.* Interogatoriului foarte amănunţit avea să-i urmeze o singură concluzie categorică: la Valea Plopului nu s-a petrecut nimic deosebit, iar el să-şi vadă în continuare liniştit de îndatoririle lui.

Nu pot să nu remarc acum că la o concluzie aproape similară avea să ajungă, şase ani mai târziu, deci în toamna anului 1978, şi comisia militară care l-a interogat la Bâlea-Lac pe sergentul Radu Ion...

Cu încăpăţânare şi insinuant, este relevată şi în cazul Valea Plopului apariţia unor „oficiali" în uniformă care se arată interesaţi de un important fenomen OZN şi care încearcă să minimalizeze şi să estompeze importanţa faptelor, ascunzându-se în spatele unor atitudini indiferente.

4. Când, mai târziu, în cursul anului 1973, am încercat să revăd registrul postului de miliţie din comuna Poseşti, am constatat că din cuprinsul acestuia lipsea tocmai foaia pe care era consemnată deplasarea şefului de post la Valea Plopului! Intenţionasem să fotografiez foaia aceea, ca să am o „dovadă certă" a datării evenimentului, dar lucrul acesta n-a mai fost posibil...

5. Aşa cum se ştie, la 1 decembrie 1972 am făcut la locul aterizării de la Valea Plopului un film fotografic alb-negru, pe care mai apoi l-am oferit spre păstrare arhivei cercului ştiinţific OZN, care activa în acea vreme în cadrul Casei de Cultură a Studenţilor din Bucureşti. Custodele acestui organism era atunci profesorul metodist Mircca Dumitrescu în grija căruia ar fi trebuit să se afle documentaţia cercului amintit. „Grija" a fost atât de mare, încât la scurt timp, filmul în cauză *a dispărut*! Nimeni nu a putut să-mi spună vreodată ce s-a întâmplat cu filmul în cauză, film care cuprindea imagini foarte clare de la locul aterizării. Faptul că eu bănuiesc pe careva din membrii de atunci ai cercului bucureştean este o chestiune subiectivă, care nu are nicio legătură cu tema acestei cărţi.

6. Zece zile mai târziu, la 10 decembrie, în timpul investigaţiilor desfăşurate de echipa bucureşteană, cineastul Emilian Urse a turnat un film documentar foarte reuşit. Filmul avea să se numească „Quo vadis, homo?" şi a obţinut o serie de premii importante pe plan naţional şi internaţional. El a fost prezentat şi pe ecranele unor case de cultură studenţeşti sau sindicale din principalele centre universitare din ţară. Astăzi, filmul acela nu mai poate fi găsit niciunde. El nu mai poate fi vizionat şi nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el...

7. Singurul martor ocular al aterizării OZN-ului de la Valea Plopului a fost paznicul de noapte Vasile Cărăbuş, care avea atunci vârsta de 65 de ani şi era tipul ţăranului nostru viguros şi sănătos. Impresia mea — poate subiectivă — a fost aceea că, după ce iniţial

manifestase un entuziasm deosebit în a descrie evenimentul la care asistase, la scurt timp a început să fie reţinut şi scump la vorbă. Îmi păstrez şi astăzi părerea că Vasile Cărăbuş nu a spus atunci tot ceea ce părea să ştie. A plecat în lumea de dincolo — vreo zece ani mai târziu, după ce mai întâi şi-a rătăcit minţile — ducând probabil cu el secrete ce nu se vor mai afla niciodată. Să-l fi ameninţat oare cineva, interzicându-i să mai vorbească despre „steaua cu coadă" pe care o văzuse într-o noapte din septembrie 1972? Şi de ce tocmai el, din tot satul, şi-a pierdut minţile, el care era cunoscut acolo ca „cel cu farfuriile zburătoare"?

***

Afacerea Valea Plopului, ca şi celelalte de care am amintit în acest capitol, a rămas învăluită în umbră, taină şi mister. Multe semne de întrebare nu şi-au găsit răspunsurile. Multe aspecte nu vor mai putea fi lămurite niciodată. Timpul, care se aşterne inexorabil peste oameni şi evenimentele în care au fost implicaţi, îşi va spune cuvântul, aducând uitarea, aşternând tăcerea şi estompând detaliile...

Există totuşi un detaliu care nu poate fi neglijat. Evenimentele descrise aici — mai mult sau mai puţin obiectiv — relevă intervenţia din umbră a unor stranii „eminenţe cenuşii". Acestea se arată interesate de detalii, achiziţionează — în maniere mai mult sau mai puţin ortodoxe — „dovezile palpabile", intimidează martorii şi îi reduc discret la o oarecare tăcere. Acest „numitor comun" este singurul care nu poate fi totuşi redus la tăcere!

8
FASCINANTA POVESTE DIN MARAMUREŞ

În perioada deceniilor 6 şi 7 ale acestui secol 20, *Afacerea UMMO* a făcut multă vâlvă în lumea pasionaţilor ori cercetătorilor din domeniul fenomenului OZN şi al vieţii extraterestre. Nu voi reveni acum cu amănunte referitoare la această afacere, pentru că nu au prea mare importanţă aici. Voi reaminti numai că „documentele UMMO“ au circulat intens în perioada acelor ani şi mai circulă încă şi astăzi.

Afacerea UMMO pare a fi fost încununată de observaţia din ziua de 1 iunie 1967. Atunci, o serie de persoane aflate în zona San Jose de Valderas, o suburbie din zona de sud-vest a capitalei spaniole Madrid, au putut vedea un obiect de formă discoidală. Acesta a evoluat deasupra regiunii la mică altitudine, aproximativ 12 minute, dispărând apoi în direcţia autostrăzii ce duce spre Extramadura şi Portugalia (Fig.nr. 13). Era perfect circular, cu un diametru de circa 12-13 m şi prezenta pe suprafaţa inferioară un semn sau un simbol ciudat (— o cruce având bara orizontală terminată cu două semicercuri), vizibil în fotografiile a cel puţin doi dintre martorii evenimentului (Fig. nr. 14). Era acelaşi simbol care însoţise, pe parcursul ultimului deceniu şi jumătate, extraordinarele documente UMMO. După ce a evoluat silenţios în lungul şoselei spre Extramadura, obiectul a aterizat pentru câteva secunde numai, pe un teren viran de lângă mica localitate Santa Monica, aflată în linie dreaptă la circa 4-5 km de San Jose de Valderas.

(Într-o noapte din octombrie 1991, am trecut cu o maşină prin această zonă, venind de la Collado-Villalba — unde îi făcusem o scurtă vizită scriitorului român în exil Vintilă Horia —, ocolind pe autostradă Madridul şi îndreptându-mă spre Valencia. Evident că nu am mai putut afla sau vedea nimic atunci, dar am simţit „spiritul locurilor” unde, cu mulţi ani înainte, se petrecuseră lucruri atât de neobişnuite.)

La Santa Monica, obiectul a lăsat pe sol trei urme rectangulare aflate în vârfurile unui imaginar triunghi echilateral, ale cărui laturi măsurau ceva mai mult de 6 m. Tot în acel loc au fost găsite şi câteva tuburi metalice de aproximativ 14-15 cm lungime (Fig. nr. 15). Unul dintre martorii evenimentului a deschis cu ajutorul cleştelui un astfel de tub, din care s-a scurs un gen de lichid ce s-a evaporat imediat. Tubul mai conţinea şi două benzi de culoare verde, ce păreau a fi din material plastic. Iar acestea aveau gravate pe ele acelaşi semn aflat pe

documentele UMMO şi observat pe partea inferioară a obiectului necunoscut (Fig. nr. 16).

Tubul şi una din benzi au fost încredinţate spre analiză laboratorului INTA (Instituto Nacional de Tecnica Aerospacial) din Madrid. Referindu-se la aceste analize, savantul şi scriitorul spaniol Antonio Ribera avea să afirme într-un articol publicat doi ani mai târziu, în 1969: „Analizând mostrele, INTA ne-a trimis un raport foarte amănunţit, potrivit căruia eşantionul metalic era nichel cu un înalt grad de puritate, iar banda, fluorură de polivinil, un tip de plastic încă necomercializat şi care, după consultarea bibliografiei tehnice, s-a văzut că a fost fabricat până acum numai într-o uzină-pilot de către firma americană Dupont de Nemours, pentru NASA; aceasta îl utiliza ca material de protecţie pentru conurile sateliţilor, spre a-i apăra de acţiunea factorilor atmosferici, datorită calităţilor extraordinare ale acestui plastic, practic etern şi indestructibil de către orice agent corosiv". (După: Ion Hobana şi Julien Weverbergh, „OZN — o sfidare pentru raţiunea umană", Ed. Enciclopedică Română, Bucureşti, 1971, p. 99).

Despre întreaga *Afacere UMMO* s-a scris enorm, s-au publicat şi câteva cărţi. Prima dintre ele, apărută în Spania în 1969, este intitulată *Un caso perfecta* (Un caz perfect) şi este semnată de Antonio Ribera şi Rafael Farriols. Iar ultima pare a fi cea semnată de Jean-Pierre Petit, prestigios om de ştiinţă francez, profesor la Observatorul Astronomic din Marsilia. Cartea, apărută în nu mai puţin prestigioasa editură pariziană Albin Michel (septembrie 1991), se intitulează: *Enquete sur des Extra-Terrestres qui soni deja parmi nous. Le mystere des Ummites* (Anchetă asupra extratereştrilor care sunt deja printre noi. Misterul Ummiţilor). Jean-Pierre Petit afirmă — printre altele — că fotografiile făcute la San Jose de Valderas în 1967 au fost analizate, zece ani mai târziu, de către un alt nume de rezonanţă al cercetării ufologice franceze, Claude Poher. Analiza s-a efectuat cu un aparat numit *microfotometru digital* şi a scos în evidenţă faptul că „aceste obiecte nu au fost machete suspendate de fire" şi că este vorba de fapt de „lansarea unei operaţiuni de dezinformare" (p. 61).

Într-adevăr, autenticitatea acestor fotografii începuse să fie contestată în anii premergători apariţiei cărţii lui Jean-Pierre Petit. Mai mult decât atât, exact în aceeaşi lună septembrie, când în Franţa se edita cartea aceasta, de cealaltă parte a Pirineilor, în Spania se punea în vânzare la chioşcuri, un număr „monografic" al revistei *Mas Alia,* dedicat în întregime OZN-urilor (*OVNIs — El „dossier" mas completo de la historia)*. La p. 88 a acestei voluminoase şi interesante publicaţii, Javier Sierra — un nume cvasinecunoscut — semnează articolul *Los secretos de caso „UMMO"*. Publicând şi fotografiile făcute în 1967 la San Jose de Valderas, Javier Sierra face următorul

comentariu pe marginea lor: „una din cele mai mari fraude din ufologia spaniolă”.

În aceeaşi toamnă a anului 1991, am avut fericitul prilej de a discuta „pe viu“ despre *Afacerea UMMO* cu savantul spaniol Antonio Ribera, la locuinţa sa de la San Feliu de Codines, lângă Barcelona. Era trist şi puţin dezorientat de turnura pe care o luase întreaga poveste. Se întreba cum de a fost posibil ca dovezile incontestabile ale atât de fascinantei *Afaceri UMMO* să fie cu atâta uşurinţă socotite fraude şi şterse de parcă nici n-ar fi existat...

Rememorând episodul, mă întrebam dacă nu cumva această evidentă campanie de dezinformare nu era tot urmarea acelui fatidic „Raport Condon“ pe care americanii se grăbiseră să-l publice în 1968? La urma-urmei, cum naiba fusese regăsit un material secret fabricat *numai* pentru NASA, tocmai în „mesajul” lăsat undeva în Spania de un OZN oarecare? Şi întrebarea aceasta nu este numai vădit tendenţioasă.

Mi-am permis să amintesc toate aceste aspecte ale problemei, nu numai pentru faptul că ele sunt mai puţin — sau chiar deloc — cunoscute publicului românesc, ci şi pentru a-l familiariza pe cititor cu miezul problemei pe care mi-am propus s-o tratez în acest capitol.

***

Mergând mai departe — în spiritul aceluiaşi context al problemei — voi reaminti aici şi povestea mesajului expediat de un om în cosmos prin intermediul sondei spaţiale „Pioneer-10“, în anul 1971. În acest sens, voi face apel la un pasaj din cartea lui Florin Gheorghiţă, *Enigme în galaxie* (Ed. Junimea, Iaşi, 1983, pp. 104-106):

„O dovadă întru totul evidentă a intenţiei ferme a omenirii de pe planeta albastră de a expedia ‘scrisori’ altor lumi cosmice, neştiute încă, a fost constituită de fixarea pe exteriorul sondei cosmice „Pioneer 10“ a acelei plăci (din aluminiu aurit) (Fig. nr. 17) purtând inscripţii la fel de semnificative (această sondă este primul obiect spaţial terestru care va părăsi spaţiul sistemului nostru solar).

„Concepută de doi savanţi americani — promotori ai noii orientări în problema pluralităţii lumilor inteligente în cadrul Galaxiei — dr. C. Sagan şi dr. F. Drake —, noua manifestare a începutului de eră galactică conţinea următoarele reprezentări sintetice (Conţinutul plăcii-mesaj a fost prezentat de autori prin articolul publicat în revista „Science” din 25.02.1972):

„Grupul celor două cercuri completate cu unele simboluri (din partea stângă, sus) urmăreşte să arate faptul că fizicienii noştri cunosc fenomenul tranziţiei fundamentale a atomilor (fiind prezentat atomul de hidrogen neutru) şi electronilor care trec pe orbite cu niveluri energetice diferite — emiţând sau absorbind energie la frecvenţe bine

precizate.

„Schema radială din mijlocul imaginii reprezintă poziţia relativă a unor corpuri cosmice în raport cu un punct central. În această reprezentare s-a considerat că specialiştii unei alte lumi cunosc la fel de bine cerul, recunoscând astfel că este vorba fie de soarele local de lângă care a plecat sonda spaţială, fie centrul Galaxiei. Razele care duc la cele 14 obiecte cosmice sunt marcate în limbajul binar al calculatoarelor electronice, cifrele respective indicând intervale de timp ce explicitează mai bine distanţele corespunzătoare. „Obiectele cosmice" sunt 14 pulsari de mare luminozitate şi cu variaţii minime în emisia lor, despre care se apreciază că vor funcţiona ca nişte „orologii galactice" încă multe milioane de ani.

„Pentru identificarea de detaliu a planetei de pe care a plecat „Pioneer 10", în partea de jos a plachetei sunt înşiruite corpurile sistemului nostru solar, inclusiv soarele; de asemenea, este indicat şi traseul urmat de sondă care, după depăşirea planetei Jupiter, s-a dirijat spre adâncurile necunoscute ale Galaxiei.

„În partea dreaptă a plăcii sunt figurate siluetele unei perechi de pământeni; în spatele lor este trasat conturul sondei spaţiale, pentru a se putea determina dimensiunile fiinţelor care au construit vehiculul. S-a dat atenţie prezentării detaliilor privind existenţa a 10 degete la mâini şi la picioare, putându-se face din acest punct de vedere anumite diferenţe între diferite speeii de umanoizi galactici.

„Dar unul dintre cele mai semnificative detalii ale compoziţiei gravate pe placheta aurită este poziţia mâinii drepte a bărbatului. Salutul ce ar dori să-l sugereze indică un simbol care ar trebui să fie universal — acela al bunăvoinţei, al prieteniei pe care pământenii o oferă tuturor fiinţelor inteligente din cadrul 'marii noastre familii galactice'.

„După cum arătau autorii mesajului grafic (în cadrul articolului din *Science),* faţă de viteza ce a obţinut-o pe traseu, staţia „Pioneer 10" va putea ajunge în cel mai apropiat sistem solar (Alfa Centauri) abia după 80000 de ani. În eventualitatea trecerii sale neobservate prin diverse sisteme solare, sonda terestră ar putea să vehiculeze sute de mii sau poate chiar milioane de ani prin Galaxie... Dar atât autorii cât şi NASA, care a acceptat şi a contribuit la expedierea acestui mesaj, au o altă speranţă: s-ar putea întâmpla ca „Pioneer 10" să fie interceptat mult mai repede de către nave care circulă în spaţiul interstelar în cadrul diferitelor misiuni organizate de către civilizaţii mai avansate decât a noastră... Acest aspect îl făcea pe dr. Sagan să considere că mesajul respectiv ar fi o 'sticlă lansată în oceanul cosmic, a cărei scrisoare spune ceva despre viaţa de pe această planetă'...".

Aici se încheie pasajul citat din Florin Gheorghiţă, dar nu şi povestea mesajului de pe „Pioneer 10". Câţiva ani mai târziu, sonda

spaţială a părăsit definitiv sistemul nostru solar, depăşindu-i graniţele şi pierzându-se în depărtările întunecate ale spaţiului interstelar... Probabil că nimeni din generaţia noastră nu va şti vreodată dacă acest mesaj a fost interceptat şi descifrat de alte fiinţe gânditoare din Cosmos...

***

Am vorbit deci până acum atât despre unul din aspectele *Afacerii UMMO* (mesajul lăsat de un OZN în 1967 la San Jose de Valderas), cât şi despre mesajul lansat de om în Cosmos prin intermediul sondei „Pioneer 10“. La prima vedere, se pare că între cele două evenimente nu este nicio legătură.

Şi totuşi, iată că s-a găsit cineva care să facă această legătură. Se numeşte Izsaky G. Laszlo şi locuieşte la Satu-Mare. Povestea acestui om este deosebit de interesantă şi atinge adeseori domeniul fantasticului.

Am aflat pentru prima dată de această istorie prin intermediul unei scrisori primite de la dl. Fazekaş Alexandru datată Oradea, 30.11.1993. Conţinutul acestei scrisori l-am reprodus parţial în cuprinsul cărţii „Enciclopedia observaţiilor OZN din România (1517-1994)“, pp. 96-97, pe care am publicat-o în 1994 la Editura Emanuel din Bucureşti. Apoi, la Debrecen, în Ungaria — în timpul unui Congres Internaţional de Ufologie, care s-a desfăşurat în zilele de 1 şi 2 octombrie 1994 — am avut o scurtă discuţie cu dl. Peter Istvan, pe aceeaşi temă. În luna decembrie a aceluiaşi an 1994, am mers eu însumi la Oradea şi am purtat unele convorbiri cu cei ce au fost cât de cât implicaţi în investigarea cazului Izsaky. Am obţinut, tot atunci, casetele audio cuprinzând convorbirile grupului orădean cu martorul principal al acestei afaceri şi am tradus — în lunile ce au urmat — aceste casete, apelând la bunăvoinţa şi deosebita competenţă a colegei mele, dna profesoară Lilia Daniel. De traducerea aceleiaşi persoane a beneficiat şi articolul „Sicriul de aur“, apărut în revista maghiară *UFO MAGAZIN,* nr. 1/1994, pp. 14-17, articol care se referă, de asemenea, la povestea maramureşeană.

Aşadar, ceea ce voi expune în continuare se bazează în principal pe suita de surse informative pe care am expus-o mai sus.

Domnul Izsaky G. Laszlo este născut în anul 1943 şi a fost interesat, încă de la vârsta de 15 ani, de problemele legate de Cosmos şi de viaţa din afara Terrei. Când a ajuns la vârsta maturităţii, l-a frapat, printre altele, povestea de la San Jose de Valderas, intrigându-l în mod deosebit plăcuţele cu mesaje ce purtau semnul distinctiv al *Afacerii UMMO*. A încercat să facă o legătură posibilă între acest eveniment şi lansarea de către pământeni a sondei spaţiale „Pioneer

10“. Se pare că după îndelungi strădanii, această legătură s-a transformat pentru el din ipoteză în certitudine. După propriile-i afirmaţii, Izsaky a reuşit — folosind o „logică rebusistă“ — să descifreze mesajul extraterestru, la începutul anului 1974.

În legătură cu acest aspect, iată un fragment din interviul pe care Izsaky îl dădea grupului orădean cu vreo 3-4 ani în urmă:

Reporter: „(...) V-aţi bazat numai pe logică, sau aţi avut nişte studii ori exerciţii prealabile?“.

Izsaky: „Nu am avut nimic. I-am şi zis nevestei mele că eu mă apuc să descifrez semnul, desenul, că voi încerca să aflu mesajul său. Au râs cu toţii, nu m-au luat în serios. M-am aşezat şi am muncit zi şi noapte şi am găsit cheia”.

Reporter: „Cu ce metodă aţi găsit-o?“.

Izsaky: „Cu logică“.

***

Conform acestui mesaj, cu circa 4000 de ani în urmă, o civilizaţie avansată din Cosmos ar fi luat contact cu Terra şi ar fi lăsat aici un fel de „capsulă a timpului”. Aceasta s-ar afla şi astăzi îngropată undeva în Egipt, sub baza unei construcţii pe care Izsaky o numeşte Keoaspiron. Deci, acolo se află şase coridoare sau cămări subterane, care conţin numeroase mărturii ale unei străvechi şi foarte avansate civilizaţii cosmice. Nu se ştie prea bine în ce constau aceste mărturii, dar se pare că ele există şi vor trebui aduse la lumină. (Acest Keoaspiron ar putea fi ceea ce noi cunoaştem în prezent sub numele de Piramida lui Keops, singura din cele şapte minuni ale lumii antice care a rezistat vitregiei istoriei şi a rămas „în picioare”. De fapt, poate că tocmai aceasta este menirea Marii Piramide: de a transmite viitorimii un mesaj de înţelepciune şi înţelegere, cu posibilitatea de a fi descifrat numai atunci când umanitatea terestră va fi ajuns la un nivel corespunzător de maturitate. Faptul că noi nu am găsit încă şi nu am descifrat acel mesaj, acea „capsulă a timpului”, nu ar putea fi o dovadă în plus a imaturităţii civilizaţiei noastre? Dacă aşa stau lucrurile, atunci poate fi făcută aici următoarea remarcă: Marea Piramidă din Egipt este departe de a-şi fi dezvăluit toate tainele pe care le ascunde şi, cel puţin în această privinţă, istoricii şi arheologii par a fi căzut de comun acord...)

Aşadar, trebuie mai întâi găsită şi dezgropată această „comoară” a antichităţii, această „capsulă a timpului”, ceea ce în limbajul mesajului amintit ar echivala cu formularea *deschiderea cărţii.*

Acelaşi mesaj pare a fi totodată un avertisment şi o invitaţie de a lua legătura cu prietenii noştri mai avansaţi din Cosmos. Această legătură nu se face prin radio (sau radiotelescoape gigantice, pe care

omenirea s-a tot grăbit să şi le construiască în acest nevolnic secol XX), ci „cu totul altfel”, în mod paşnic şi benefic pentru civilizaţia pământeană. O dată cu *deschiderea cărţii* şi cu punerea în practică a sfaturilor şi învăţămintelor ce se găsesc acolo, civilizaţia actuală îşi va putea rezolva o bună parte din problemele sociale, politice, economice sau de orice altă natură. Vor putea fi prevenite şi anihilate catastrofele naturale, vor dispărea bolile, foametea şi sărăcia, vor putea fi folosite energii noi, nepoluante, care vor duce într-adevăr la progres şi dezvoltare. Suntem avertizaţi să trecem imediat la dezarmare şi la încetarea oricărui fel de conflicte armate, acestea aflându-se de fapt la baza lipsei de progres real al pământenilor de astăzi.

Semnul de chemare şi de contact pentru o civilizaţie extraterestră avansată, este — conform aceluiaşi mesaj descifrat de Izsaky G. Laszlo — identic cu sigla ce era vizibilă pe celebrele documente UMMO, sau pe partea inferioară a obiectului fotografiat la San Jose de Valderas...

Fiind convins de justeţea şi importanţa descoperirii sale, Izsaky se adresează în repetate rânduri Academiei Române, publicaţiilor, editurilor sau altor foruri oficiale. Scrisorile lui nu ajung însă la destinaţia dorită şi încap pe mâna cenzurii vremii. Printre altele, primeşte o scrisoare prin care este sfătuit ca, dacă tot consideră că au venit OZN-urile, n-ar strica să-şi vadă puţin de sănătate şi să înceapă să-şi trateze bolile mintale de care „în mod sigur” suferă.

Atunci când se adresează din nou Academiei Române, câţiva ani mai târziu, încercând să-şi publice o carte în care-şi descria peripeţiile prin care trecuse, Izsaky primeşte următorul răspuns:

„(...) Ca urmare a scrisorii dvs. din 9 martie 1988, vă facem cunoscut că Academia RSR nu are calitatea să intervină în publicarea unor lucrări de către diferite edituri din ţară. Puteţi trimite lucrarea dvs. pe adresa redacţiei „Ştiinţă şi Tehnică”. Din câte cunoaştem, tov. Ion Hobana se ocupă cu problema contactului posibil cu civilizaţia extraterestră”.

Iar de la dl. Ion Hobana, care pe atunci ocupa funcţia de secretar al Uniunii Scriitorilor, primeşte un răspuns indirect şi evaziv:

„(...) Am comunicat dorinţa dvs. tovarăşului Ion Hobana şi vă mulţumeşte pentru aprecieri, dar regretă că nu poate da curs intervenţiei dvs.”.

Izsaky G. Laszlo îşi redactează lucrarea atât în lb. maghiară, cât şi în lb. română, dar de fiecare dată când îşi prezintă propunerile sau ofertele de publicare, este respins fără menajamente...

***

Să vedem însă ce s-a mai întâmplat în cursul anului 1974.

În perioada cuprinsă între sfârşitul lunii mai şi începutul lunii

iunie din acel an, a fost semnalată o creştere a observaţiilor OZN în zona de nord a ţării. În preajma unor localităţi ca Baia Mare, Sighetu Marmaţiei, Oradea, Cluj- Napoca sau Braşov, numărul persoanelor care vorbeau despre prezenţa diurnă sau nocturnă a unor stranii obiecte zburătoare aeriene a crescut considerabil.

De altfel, în două din cărţile mele anterioare („Cazuri OZN în România" şi „Enciclopedia observaţiilor OZN din România"), amintesc pe larg despre numeroasele semnalări OZN din acea perioadă de început a anului 1974, semnalări venite de pe tot cuprinsul ţării. Se pare că a avut loc atunci ceea ce în ufologie se numeşte un *val de observaţii* deasupra României.

Văzând că nu este luat nicăieri în seamă, Izsaky G. Laszlo ia hotărârea de a chema el singur OZN-urile, folosindu-se de „semnul de chemare". Pentru început, îi vorbeşte de această decizie lui Tamas Gabor, un prieten de-al lui din Sighetu Marmaţiei. Celor doi li se mai alătură încă vreo câţiva cunoscuţi. Acest grup ia legătura cu Radu Jurcă, inginer silvic, care este pus în temă şi este de acord să-i ajute pe ceilalţi pentru punerea în practică a planului lor.

Astfel, ei găsesc un teren forestier în apropiere de comuna Ocna Şugatag, în zona estică a Munţilor Gutâiului, cam la jumătatea distanţei între oraşele Sighetu Marmaţiei (la nord) şi Cavnic (la sud) şi aflată la E-NE faţă de capitala de judeţ, Baia Mare. (Fig. 18).

(Comuna Ocna Şugatag este atestată documentar din 1315, cu vechi şi importante saline. În 1492, lucrătorii de la ocnele de sare din Maramureş au întrerupt munca, pentru a nu li se mări darea către proprietari, acţiunea lor fiind socotită *prima grevă organizată din lume*. Mai târziu, prin prăbuşirea unor saline, s-au format o serie de lacuri sărate. Din 1858, aici funcţionează una dintre cele mai vechi staţii meteorologice din ţară. Zona este puternic împădurită cu stejar.)

La data de 29 mai 1994, deasupra oraşului Baia Mare au apărut OZN-uri. Dar, deşi se afla „în alertă", grupul lui Izsaky a ajuns prea târziu la locul observaţiei şi au beneficiat numai de descrierile verbale ale numeroşilor observatori de atunci. La fel s-a întâmplat şi în ziua de 2 iunie. Acesta a fost momentul în care inginerul Radu Jurcă îi ajută pe Izsaky şi pe prietenii lui să marcheze pe o suprafaţă de sol de cca 600 m „semnul de chemare". (Fig. 19). În acest scop s-au folosit de rumeguş şi de zgură şi erau convinşi că, fiind observat de la mare altitudine, va atrage în acel loc OZN-urile.

Iată ce povesteşte Izsaky G. Laszlo despre zilele acelea:

„La mărimea de 600 m, se putea zări de la înălţime şi am aşteptat patru zile poate apare OZN-ul. Veneam dimineaţa şi ne întorceam seara. Locul se afla cam la 60 km distanţă. Făceam zilnic naveta cu autobuzul.

„Pe data de 6 iunie a apărut un OZN, pe la orele 11:00 ale amiezii.

Venea dinspre Baia Mare şi se grăbea către stâncă. Se pare că între timp a observat semnul, fiindcă şi-a schimbat direcţia. Nu a mai mers spre stâncă. A început să zboare în formă de spirală deasupra semnului, mai sus, mai jos, apoi s-a întors în direcţia de unde a venit. În ziua aceea n-a mai venit şi am rămas dezamăgiţi.

„A doua zi, pe 7 iunie, pe la ora 13:00, a venit din nou. A zburat pe deasupra semnului de chemare, după care a coborât. Noi ne găseam la vreo 4 km depărtare, dar acolo se găseau deja două colege, un prieten şi 3-4 muncitori forestieri. Când am ajuns noi, se strânseseră în jurul OZN-ului circa 60 de persoane.

„Ne-am apropiat în cerc cam la 15 m de OZN-ul care avea un diametru de vreo 4 m şi o formă rotundă. S-au deschis ferestrele navei spaţiale. Au urmat câteva minute de aşteptare în linişte. Stabilisem încă de la început să nu facem nicio larmă.

„Dintr-o dată, s-a deschis uşa navei spaţiale. Din interior se auzea glas omenesc şi se răspândea o lumină albăstruie. În uşă a apărut unul din călătorii navei. Privirea lui a trecut peste masa de oameni. I-am făcut semn să coboare. La acest semn el a privit în spate, a vorbit cu cineva şi a păşit afară. A făcut câţiva paşi, apoi s-a oprit făcând semn cu mâinile, aşa cum ar zbura. Ne-a spus ceva cu glas tare. Avea un glas plăcut, iar vorbirea lui semăna cu limba greacă. Din masa de oameni s-a desprins Tamas Gabor, a făcut câţiva paşi către el şi i-a vorbit în româneşte şi în ungureşte. Apoi un alt om i s-a adresat în ruseşte şi în ucraineană. Tot atunci, din nava spaţială a apărut un alt musafir cosmic. Ţinea în mâini o cutie nichelată.

„Încetul cu încetul, se strânsese cercul în jurul navei spaţiale. Am putut observa bine cu toţii că erau oameni obişnuiţi, ca şi noi. Aveau circa 1,70 m înălţime, pielea alb-roză, părul blond, tuns scurt. Îmbrăcămintea era formată dintr-un fel de combinezon pe corp, gri-albastru fosforescent, cu cordon şi mănuşi, iar pe spate aveau inscripţionat cu negru semnul cunoscut. Nu purtau cască de protecţie. Din aceasta ar putea rezulta că şi în alte părţi există o atmosferă asemănătoare cu a noastră. Pe cap purtau o mică tichie de culoare roz, asemeni Papei. Mi s-a părut că unul ar fi putut să fie femeie, fiindcă faţă de celălalt era mai scund. Unul din ei ţinea în mână un fel de cutie cilindrică şi răspândea în jurul OZN-ului ceva asemănător orezului, în timp ce al doilea examina cu atenţie „semnul de chemare” pe care îl făcusem noi.

„Cel care ţinea în mâini cutia nichelată, prevăzută cu o încuietoare, a făcut câţiva paşi, s-a aplecat şi a pus cutia pe pământ. Tamas Gabor a fost acela care s-a dus şi a ridicat cutia.”

Din acest moment lucrurile se precipită şi iau o întorsătură absolut imprevizibilă şi nedorită. Dau din nou cuvântul lui Izsaky G. Laszlo care descrie în cuvinte simple ce s-a întâmplat atunci:

„În momentul acesta s-a întâmplat un lucru neaşteptat.

Au apărut două camioane şi o maşină de teren cu soldaţi în uniformă, care strigau de zor ‘Sus mâinile!’. Ne-am speriat cu toţii. Un ofiţer a pornit spre Tamas Gabor şi a vrut să-i smulgă cutia nichelată din mâini. Dar Tamas s-a opus şi a vrut să fugă spre pădure. Dar ofiţerul a sărit la el să-l împiedice. S-au luat la luptă, ofiţerul l-a trântit pe Tamas la pământ şi doi soldaţi înarmaţi i-au venit în ajutor. Văzând aceasta, cei doi piloţi ai navei se retrăgeau cu spatele. Unul din ei a scos un fel de maşinărie, semănând cu un port-ţigaret, din care au „împuşcat” o rază de lumină spre grupul celor patru trântiţi la pământ. Aceştia au rămas fără simţire, întinşi în iarbă. Unul din cosmonauţi s-a dus la Tamas Gabor, l-a ridicat în picioare şi i-a arătat cu mâna să plece cu cutia. Astfel, Tamas a fugit spre pădure purtând în braţe cutia nichelată.

Un alt ofiţer a ordonat tragerea, dar armele de foc nu funcţionau. Gloanţele nu voiau să plece de pe ţevile puştilor. Ne-a cuprins pe toţi ca un fel de undă deosebită de neputinţă şi slăbiciune. Din interiorul navei se auzea un zgomot surd şi am presupus că mai puteau fi în OZN şi a treia sau a patra persoană. Între soldaţi s-a iscat panică. Este greu să descriu ce simţeam noi înşine.

Cosmonauţii au intrat în OZN şi s-au îndepărtat. Nu i-am mai văzut niciodată. După plecarea lor, armele au început deja să funcţioneze, percutând la întâmplare. Din greşeală, doi soldaţi s-au împuşcat reciproc, rănindu-se. Ofiţerul şi cei doi soldaţi care căzuseră în iarbă, şi-au revenit şi s-au ridicat. Pe faţă şi pe gât aveau răni şi arsuri. Au sosit între timp camioanele, cărora li se opriseră motoarele, iar după plecarea OZN-ului au putut porni. Pe cei răniţi i-au dus cu maşina la Baia Mare.

Soldaţii i-au dus pe civili în birourile terenului forestier. Au cerut de la fiecare datele personale. A doua zi au început interogatoriile, s-au răstit la noi, ne-au acuzat că suntem partizani, că ţinem legături ilegale cu legionarii din străinătate. Ni se tot spunea că OZN-ul nu a fost decât o „umbrelă călătoare” secretă. Dar nu ni se explica cum a coborât pe pământ această umbrelă călătoare...

Tamas Gabor a ascuns cutia la o cunoştinţă a lui mai în vârstă care locuia singur la Ocna Şugatag, localitatea cea mai apropiată de terenul respectiv. Apoi, s-a dus la locuinţa lui de la Sighetu Marmaţiei. Între timp, pe noi ne tot întrebau cine este cel care a plecat cu caseta. Noi am zis că nu-l cunoaştem, nu l-am trădat.

Se poate scrie o carte întreagă despre ceea ce a urmat. Arestări, bătăi, închisori. Am avut de suportat lovituri brutale zilnice, timp de luni şi de ani de zile. Încerc să vă comunic numai esenţialul.

Ofiţerii pretindeau să le dăm cutia. Locul unde fusese ascunsă aceasta l-am ţinut secret. A existat între noi un fotograf amator,

Molnar Zoltan, care a făcut mai multe seturi de fotografii conţinutului cutiei. În mare secret, cutia a ajuns până la urmă la locuinţa lui Molnar, dar despre acest lucru ştiam numai noi trei.

Această cutie nichelată părea a fi ca acelea de conserve, pătrată, de 24/24 cm. Avea un fel de deschizător şi am deschis-o. În interior se aflau, pe două rânduri, plăcuţe de aur de mărimea unui plic de scrisoare şi de aproape 1 mm grosime. Erau 84 de plăcuţe de aur, care erau gravate pe ambele feţe cu semne sugestive, imagini, desene, texte asemănătoare scrierii hieroglifice. Fiecare plăcuţă cântărea circa 100 g.

Trebuia să umblăm cu mare atenţie şi fereală cu toată această documentaţie. Securitatea descindea des la locuinţele noastre, întorceau totul pe dos, ne luau şi ne interogau îndelung. Am trăit vremuri de groază, ani în şir.

Dar nici noi nu am stat degeaba. Fotograful nostru a făcut mai multe seturi de fotocopii mărite după documente. Iar eu le-am ilustrat de asemenea în mai multe exemplare. Fotografiile şi ilustraţiile le-am împrăştiat în mai multe locuri secrete. Dacă vreun set încăpea pe mâinile oficialilor, să avem altele. Aşa am reuşit să păstrez peste timp, copii ale documentaţiei.

Soarta fotografului amator Molnar Zoltan a fost însă tragică. În 1974, securitatea bucureşteană a pornit o acţiune hotărâtă la Sighetu Marmaţiei. Voiau cu orice preţ cutia. Ne-au internat cu forţa la casa de nebuni din Sighetu Marmaţiei şi ne-au tratat ca pe bolnavii mintali, drogându-ne. Evident că au introdus şi aici oameni de-ai lor. Au internat patru agenţi bucureşteni care jucau rolul unor nebuni. Desigur, ei nu primeau tratament. Rolul lor era ca să ne supravegheze fiecare cuvânt, fiecare mişcare. Se interesau pe ocolite de la noi despre cele ce am păţit. Spuneau că au auzit de la medici că noi ne-am întâlnit cu un OZN. Mai exact, când medicii îşi făceau vizita, pe noi ne provocau: ‘Ce mai fac musafirii noştri extratereştrii? Unde parchează ceaşca zburătoare?’. Se interesau mai ales despre cutie. În delirul nostru, mai spuneam câte una-alta, iar agenţii deghizaţi ne ascultau.

Aşa mergeau lucrurile în fiecare zi. Când au văzut că această metodă nu dă rezultate, ne-au băgat la şocuri electrice. A fost îngrozitor. Apoi ne băteau împreună cu bolnavii într-adevăr nebuni, spunând că pentru aceştia nu există legi.

Molnar Zoltan nu a mai putut suporta interogatoriile şi torturile şi a trădat despre cutie, despre documentele originale, despre plăcuţele de aur, despre fotocopii, despre ascunzători. Agenţii l-au luat şi l-au dus nu se ştie unde. Nu l-am mai revăzut niciodată! Avea numai 31 de ani! Totodată, au dus cu ei documentele şi copiile. Au împrăştiat ştirea că povestea întâlnirii cu OZN-ul nu este adevărată, că aceasta este numai imaginaţia şi fantezia nebunilor, că unii dintre noi, în frunte cu

şeful terenului forestier, suntem bolnavi mintali. Pe acesta, pe inginerul silvic Radu Jurcă, l-au internat la casa de nebuni din Oradea. Agenţii în uniformă şi-au îndeplinit astfel misiunea şi s-au întors cu plăcuţele de aur la Bucureşti.

Starea sănătăţii lui Tamas Gabor s-a înrăutăţit de asemenea. În urma tratamentului la care a fost supus şi a bătăilor primite, a avut aceeaşi soartă ca şi a ofiţerului şi a celor doi soldaţi care încercaseră să-i ia cutia. Aceştia decedaseră nu după multă vreme, în urma rănilor pe care Ie căpătaseră. Tamas povestea că atunci, în ziua aceea de pomină, a simţit o înţepătură în spate, mai precis în ceafă şi aproape imediat şi-a pierdut cunoştinţa. Se putea vedea pe ceafa lui Tamas Gabor — în dreptul creierului mic — o gaură cât măciulia unui bold, iar în jur părul pârlit. Peste câteva săptămâni îi crescuse în locul acela o umflătură cât pumnul de mare. Când a murit avea numai 36 de ani...

Evident, cineva din zonă îi informase pe oficiali despre iminenţa întâlnirii noastre cu OZN-ul. Oricum, Ceauşescu ştia despre toate acestea. În octombrie 1974, a tăcut câteva vizite în judeţul Maramureş. Venea întotdeauna cu elicopterul. În drum, a coborât pe locul acela unde la 7 iunie ne-am întâlnit cu OZN-ul. A dat indicaţia preţioasă să se înfiinţeze în acel loc o şcoală de silvicultură. Aceasta, fiindcă acolo, plantele au început să se dezvolte într-un ritm foarte rapid. Au crescut ciuperci de 5-6 kg, iar zmeura şi căpşunile erau cât o nucă. Probabil, ca efect al substanţei împrăştiate de musafirii extratereştrii".

***

Mă opresc aici, deocamdată, cu extrasele din declaraţiile lui Izsaky G. Laszlo. În toată această fulminantă poveste, ce pare a fi concepută de mintea înfierbântată a unui scriitor S. F., un lucru este, până una-alta, absolut sigur: vizita lui Ceauşescu şi a savantei sale consoarte, în octombrie 1974, prin trei judeţe din nordul ţării: Maramureş, Satu Mare şi Bistriţa Năsăud.

În acest sens, am să dau cuvântul presei vremii, care a consemnat evenimentul, în stilul său caracteristic.

De pildă, „România liberă", nr. 9325, apărut joi, 17 octombrie 1974, menţiona pe pag. 2, sub titlul „Primire entuziastă la Baia Mare", următoarele: „Noua vizită a secretarului general al partidului în această străveche vatră a mineritului românesc a avut loc într-un moment deosebit, sărbătoresc: împlinirea a 6 secole de existenţă a minei *Cavnic*

În ziua următoare, vineri, 18 octombrie 1974, acelaşi cotidian („R.L.", nr. 9326), consemna chiar pe prima pagină următoarele:

„Tovarăşul Nicolae Ceauşescu a făcut, *ieri,* o vizită de lucru în Maramureş, Satu Mare şi Bistriţa Năsăud. Primire entuziastă la *Sighetu Marmaţiei.* Secretarul general al partidului s-a aflat în mijlocul locuitorilor din *alte centre* ale frumoaselor plaiuri maramureşene...". (Sublinierile din text îmi aparţin).

Iar pe pagina 2, acelaşi cotidian consemnează: „La Vişeu localitate cu vechi tradiţii..."; „La Satu Mare, un amplu dialog..."; „La întreprinderea integrată de in şi cânepă din Negreşti...". După care, a urmat plecarea spre judeţul Bistriţa Năsăud...

Ziarul central uită să consemneze în care anume *„alte centre* ale frumoaselor plaiuri maramureşene" s-au mai oprit Ceauşescu şi suita sa în drumul cu elicopterul de la *Cavnic* spre *Sighetu Marmaţiei,* în ziua de 17 octombrie 1974! Aşa cum am mai spus, localitatea Ocna Şugatag — zona presupusă a evenimentelor din 1974, de care mă ocup în aceste pagini — se află cam la jumătatea distanţei între Cavnic şi Sighetu Marmaţiei, aproximativ în linie dreaptă, puţin spre Est. *Dacă povestea lui Izsaky G. Laszlo este adevărată,* atunci omisiunea cotidianului „România Liberă" nu este deloc întâmplătoare...

***

Dar să cohtinuu firul povestirii, dându-i din nou cuvântul lui Izsaky:

„Cazul s-a încheiat, securitatea s-a liniştit, evenimentele au fost uitate. Am rămas singur, având în mână copiile documentelor. Sănătatea mi se şubrezise, amintirea întâmplării era pentru mine permanentă şi chinuitoare. Există deci o modalitate pentru stabilirea contactelor interplanetare. Ziua de 7 iunie 1974 este pentru mine veşnic memorabilă. Mi s-au deschis înainte porţile tuturor tainelor. Ceea ce ştiu eu acum, vine în contradicţie cu credinţa pământeană despre originea civilizaţiilor. Evident că fără cunoaşterea ultimelor cuceriri ale ştiinţei nu există nicio soluţie, niciun progres al nivelului de trai, nicio revoluţie ştiinţifică.

„Am început să-mi urmăresc scopul pe care mi-l propusesem. Am lucrat zi şi noapte ca să dezleg codul scrierii de pe cele 84 de plăcuţe de aur şi să-l traduc pe înţelesul pământenilor. Am reuşit să-l rezolv în primăvara lui 1986. Am verificat autenticitatea datelor şi am căpătat încredere. Despre toate acestea, ca şi despre evenimentul din 7 iunie 1974 am scris cartea „Alte lumi locuite" cu peste 400 de pagini ilustrate cu fotografii. Numai că această carte nu putea să apară. Cenzura de atunci a împiedicat-o. S-au repetat pentru mine arestările, percheziţiile, confiscările, casa de nebuni, drogurile, şocurile electrice, bătăile administrate luni de-a rândul...

„Doream cu orice preţ să pun punct final acestei afaceri OZN, să

comunic adevărul, mesajul gravat pe plăcuţele de aur, să atrag atenţia asupra drumului cel nou ce trebuia urmat. Copii noi, documente manuscrise, am trimis şi în străinătate, în Elveţia, în Ungaria, la mai mulţi ufologi. Numai că cele expediate de mine, se pare că nu au ajuns la destinaţie, fiind din nou capturate...".

***

Cam aceasta ar fi, în esenţă, povestea lui Izsaky G. Laszlo. Câteva din simbolurile pe care el pretinde că le-a descifrat de pe plăcuţele de aur însoţesc şi aceste pagini (Fig. 20).

După cum am spus de la început, nu am luat încă legătura directă cu acest personaj. O ştire de ultimă oră ar fi aceea că el a păstrat totuşi câteva din plăcuţele de aur pe care ar fi reuşit să le strecoare peste graniţă, la unguri. De asemenea, se pare că el însuşi nu mai locuieşte în prezent în România şi şi-ar fi cumpărat o căsuţă, undeva în Ungaria. Cred că încă nu şi-a publicat cartea pe care a scris-o, dar s-a scris despre el într-o carte apărută în ţara vecină.

Inginerul silvic Radu Jurcă — aşa cum am spus — ar fi fost, la rândul lui, internat în 1974 în Spitalul de Neuropsihiatrie din Oradea, iar în prezent ar locui la Cavnic...

Amândoi poartă probabil stigmatul vechilor autorităţi române: acela de *nebuni.* Poate că până în 1974 nu erau nebuni, dar de atunci încoace, după toate cele petrecute, *a fost necesar* să poarte acest certificat, pentru ca nimeni să nu-i mai creadă... Nimeni nu trebuia să ia aminte la spusele lor, pentru că erau nişte bieţi nebuni care băteau câmpii cu fel de fel de aiureli despre OZN-uri, fiinţe ce nu veneau de pe acest pământ şi o scriere ciudată aflată pe câteva presupuse tăbliţe de aur...

Rămân, în toată această poveste, alte câteva zeci de martori, care au fost implicaţi direct, mai mult sau mai puţin. Aşa cum afirma Izsaky, în ziua evenimentului, 7 iunie 1974, în jurul „semnului de chemare" se aflau circa 60 de persoane, săteni de prin împrejurimi şi muncitori forestieri. Toţi aceştia mai pot depune mărturie, *dacă povestea este adevărată.* Mai sunt implicaţi cei circa 100 de militari, soldaţi şi ofiţeri, care au participat la „acţiunea" din ziua aceea. Dar e puţin probabil că aceştia vor vorbi vreodată, chiar (sau, mai ales) *dacă povestea este adevărată.*

Reţin atenţia afirmaţiile pe care le face Izsaky în legătură cu represaliile pe care le-au avut de suportat *după* consumarea evenimentului. Descinderile la domiciliu, percheziţiile fără mandat, arestările, torturile, bătăile, internările în spitalele de psihiatrie, tratamentele aplicate acolo, şocurile electrice, drogările, infiltrările de agenţi informatori etc., toate acestea făceau parte din metodele *de*

lucru ale vechilor autorităţi. Este un fapt stabilit şi nimeni nu-l mai poate contesta astăzi. Dar este tot atât de adevărat că Izsaky ar fi putut afla despre toate acestea de la vreunul din posturile de radio străine („Europa Liberă”, „Vocea Amencii” etc.), care erau foarte ascultate atunci în România. Iar o minte bolnavă ar fi putut broda pe aceste adevăruri o poveste abracadabrantă, cu fiinţe cosmice şi nave strălucitoare coborâte din cer...

Ce naiba este adevărat în toată povestea aceasta?

Am avut întotdeauna un respect aparte faţă de uniforma oficială, faţă de legi şi autorităţi. Le-am respectat mereu până şi pe uşierul galonat de la intrarea unui hotel sau restaurant oarecare. Aşa am fost crescut şi educat, cu respect pentru autoritatea publică. Dar din educaţia mea lipseşte cu desăvârşire respectul pentru prostie şi ignoranţă. Am tras chiulul la această lecţie. Le voi dispreţui întotdeauna cu putere şi fără ocolişuri.

Pasiunea, poate nu întâmplătoare, pentru studiul fenomenului OZN în general şi faptul că aici, în România, am trecut printr-o serie de întâmplări ciudate — întâmplări pe care am încercat să le descriu şi în această carte — îmi conferă un avantaj enorm: acela de a-mi pune singur întrebări la care nu pot să răspund.

Totul pare a fi un vis ciudat şi ireal, în care fantasticul se îngemănează subtil cu posibile adevăruri. Aşa cum afirma Ion Hobana cu ani în urmă, totul pare a fi „o sfidare pentru raţiunea umană“. Poate că nu-i este dat încă civilizaţiei acestui sfârşit de veac şi de mileniu să se apropie de unele adevăruri. Sau poate că nu suntem *programaţi* încă, pentru a putea păşi pe o nouă treaptă evolutivă: aceea a bunei înţelegeri, a iubirii pentru aproapele tău şi a altruismului universal.

Oricum, adevărul va trebui să răzbată la suprafaţă, mai devreme sau mai târziu. Cu cât mai devreme, cu atât spre folosul nostru, al tuturor. Va veni şi vremea în care dosarele strict secrete ale oficialităţilor militare de la noi sau de aiurea vor trebui scoase la lumină şi atunci umanitatea va fi uimită să afle lucruri incredibile care poate, astăzi, depăşesc puterea noastră de înţelegere.

Cartea aceasta încearcă să aducă un licăr de lumină într-o încâlceală de fapte, evenimente şi întâmplări, ce pot fi reale sau ireale, în funcţie de felul cum *vrem* să le înţelegem. Dacă această înţelegere nu o dorim, sau nu ne este accesibilă, totul nu-i decât o suită de povestiri ştiinţifico-fantastice...

Altfel spus, trebuie să ne punem întrebări, cât mai multe întrebări. Dar mai ales, trebuie să *vrem* să şi răspundem la ele.

Vălenii de Munte, România

Ianuarie — mai 1995.

CUVINTE DE ÎNCHEIERE

1. *Despre „Fascinanta poveste din Maramureş“*

Nu mi-am propus, în această carte, să scriu proză ştiinţifico-fantastică. Departe de mine această intenţie. De altfel, cred că nici nu mă pricep la aşa ceva. Afirm aceasta, cu toate că, cel puţin ultimul capitol, pare a fi o astfel de povestire. O mai afirm pentru a găsi o justificare celor ce urmează.

Şi cum îmi place ca, în măsura posibilităţilor, să verific informaţiile pe care le primesc, sau măcar o parte dintre ele, mi-am zis că n-ar strica să supun unui astfel de „tratament” şi „Fascinanta poveste din Maramureş”.

Corespondentul meu din Oradea, dl. Fazekaş Alexandru, îmi tot propusese, în primăvara lui ’95, să facem împreună o descindere în zona de nord a ţării, pe urmele poveştii lui Izsaky Laszlo. Urma ca el şi prietenii lui bihoreni să-şi planifice concediile, astfel ca să coincidă cu timpul meu liber din timpul verii. Dar, în mod aproape inexplicabil, atunci când totul părea a fi pregătit, Fazekaş Alexandru a „tăcut” brusc şi nu mi-a mai răspuns la corespondenţă. Faptul acesta m-a determinat s-o pornesc de unul singur pe urmele acestei afaceri.

Astfel se face că în a doua jumătate a lunii iulie 1995, am luat drumul Maramureşului, cu gândul de a găsi urma inginerului silvic Radu Jurcă. Conform documentaţiei pe care o avusesem la îndemână, aşa cum am scris deja, acesta lucrase în 1974 în zona localităţii Ocna Şugatag, iar în prezent ar fi locuitor al Cavnicului. La prima vedere, lucrurile păreau relativ simple.

Prima descindere am făcut-o, evident, la Inspectoratul Silvic Judeţean din Baia Mare, unde am stat de vorbă cu directorul acestuia, silvicultor din tată-n fiu, şi cu alte câteva persoane (ingineri, personal administrativ etc.), toate cu o vechime de peste 20 de ani în silvicultura maramureşeană.

Apoi, în ordine, am mers la Ocna Şugatag, Sighetu Marmaţiei, Cavnic şi Baia Sprie. Peste tot am stat de vorbă cu persoane vârstnice, locuitori ai acelor zone de peste două decenii. Numărul celor pe care i-am interogat cu acest prilej a fost cuprins între 50 şi 60.

Mai mult decât atât, la Baia Mare, am primit cadou o carte interesantă scrisă de inginerul silvic Victor Grosu, în prezent pensionar şi apărută în 1994 la Editura Gutinul. Cartea se intitulează „Pădurea şi viaţa” şi constituie o detaflată şi competentă trecere în revistă a tuturor activităţilor silvice maramureşene din ultimile decenii. La paginile 121-123 se află o listă cu numele şi funcţiile principalilor angajaţi (ingineri, tehnicieni, economişti, contabili etc.) care au lucrat

în acest sector din anul 1949 şi până în prezent. Aşadar, pot afirma fără niciun fel de reţinere că, cel puţin în această direcţie, sursele mele de informare au fost cât se poate de competente şi de complete.

Ei bine, rezultatul a fost absolut surprinzător: *numele lui Radu Jurcă este cu totul necunoscut în zonă, nu a existat niciun fel de inginer silvic cu acest nume, nimeni nu a auzit niciodată de el!*

Concluzia nu poate fi decât una singură: cel puţin din acest punct de vedere afacerea Izsaky Laszlo nu este decât o simplă poveste de adormit... oameni mari.

Presa maghiară a tot relatat — aşa cum am arătat deja în capitolul anterior — despre această întâmplare. Dar probabil că nimeni nu a avut curiozitatea să verifice cât de cât afirmaţiile acestui ipotetic — cel puţin pentru mine — personaj care poartă numele de Izsaky G. Laszlo. Evident, mass-media ţării vecine a fost înşelată de aparenta bună credinţă a unei „victime a totalitarismului comunist". Şi să fiu bine înţeles: nu iau în niciun fel apărarea „organelor" din vechiul regim, nici nu afirm că *toată povestea* lui Izsaky este o farsă cu tentă mai mult sau mai puţin politică pusă la cale de un om ce trece drept dezechilibrat mintal. Cine va face astfel de afirmaţii va acţiona pe propria-i răspundere. Eu afirm numai — în urma verificărilor pe care le-am făcut personal — că inginerul silvic Radu Jurcă, personaj cu rol important în relatarea lui Izsaky Laszlo, nu există şi nici nu a existat vreodată în judeţul Maramureş!

Poate că Izsaky i-a schimbat numele în mod intenţionat pentru a nu-l supune unor „represalii" ulterioare, sau pentru a-l „feri" de întrebările prea indiscrete ale vreunui curios, aşa ca mine. M-am gândit şi la această posibilitate... Astfel, acolo la Ocna Şugatag, am încercat să aflu câte ceva şi despre întâmplarea din vara anului 1974, în care ar fi fost implicate nave sau fiinţe extraterestre şi câteva zeci de locuitori ai zonei. *Nimeni nu a auzit nimic despre acea întâmplare*, *sau despre ceva asemănător.*

Deci, să fiu bine înţeles şi aici: *eu* nu am reuşit să depistez nicio urmă a acelei întâmplări şi asta nu înseamnă că ea nu a avut loc. Ar putea să însemne doar că flerul investigatorului de teren m-a părăsit şi în consecinţă nu am fost capabil să aflu ceva relevant sau promiţător. Şi poate că aici cititorul acestor rânduri va fi dezamăgit şi mă va condamna. Dar îmi asum şi acest risc...

Spuneam mai sus că pentru mine Izsaky Laszlo este deocamdată un personaj ipotetic. Am tot dreptul să-i pun la îndoială, nu numai afirmaţiile pe care le-a făcut inducând în eroare presa maghiară, ci însăşi existenţa sa ca personaj real. Am acest drept, în urma investiţiei de timp, energie şi fonduri pe care am făcut-o în iulie 1995, umblând prin judeţul Maramureş după... omuleţi verzi pe pereţi!

Dacă Izsaky G. Laszlo există într-adevăr, poate că n-ar strica să mă

contacteze personal, pentru a încerca să mă convingă, cu dovezi sigure şi clare, de veridicitatea spuselor sale, (Adresa şi telefonul îmi sunt publicate mereu în revista „RUFOR“, apar menţionate şi pe o parte din cărţile pe care le-am publicat până acum şi le voi trece şi la finele acestor rânduri. Nu-mi feresc identitatea sau domiciliul, pentru că nu am nimic de ascuns.). Până una-alta, am verificat o parte a afirmaţiilor pe care le-a făcut în scris şi am ajuns la concluzia că este vorba de o farsă destul de inabilă şi oarecum de prost-gust. Sau altfel spus, de o simplă minciună, nici măcar nevinovată. Să fie aceasta o mănuşă aruncată?

După ultimile informaţii pe care le primeam de la Oradea, Izsaky Laszlo nu doreşte să stea de vorbă cu nimeni. Şi-a lansat „bombiţa” şi acum îşi râde în barbă, probabil satisfăcut şi încântat de valurile pe care le-a provocat. Face aceasta de undeva de pe teritoriul maghiar, unde şi-ar fi cumpărat o căsuţă, vezi-Doamne cu banii obţinuţi de pe cele câteva plăcuţe de aur dosite şi păstrate de atunci, din 1974. Îmi rezerv dreptul de a mă îndoi şi de aceste informaţii, păstrându-mi rezerve — aşa cum am spus mai sus — în legătură cu însăşi existenţa acestui personaj.

Nici nu vreau să mă gândesc că „Fascinanta poveste din Maramureş” ar putea avea şi o tentă politică. Pentru simplul motiv că această perversă damă de consumaţie a lumii de azi, politica, nu are ce căuta în contextul unei probleme atât de serioase cum este aceea a fenomenului OZN contemporan. Deşi în plan general lucrurile nu stau tocmai aşa, exclud din capul locului această eventualitate. Privind lucrurile cam din acelaşi unghi, aş putea afirma că tocmai din cauza amestecului prea insistent a politicii în lumea ştiinţifică a acestui secol se întârzie încă atât de mult aflarea adevărurilor esenţiale privind fenomenul OZN!

Nu mi-am propus să scriu proză ştiinţifico-fantastică. Dar poate că e bine ca cititorul să privească „Fascinanta poveste din Maramureş” exact ca pe o astfel de povestire - plăcută, incitantă, care reuşeşte să te pună pe gânduri... De fapt, poate că aceasta a fost şi intenţia iniţială a lui Izsaky G. Laszlo...

Aceasta, până la proba contrarie.

2. *Din nou despre Pădurea Baciului*

În acelaşi periplu transilvan am beneficiat de o şansă extraordinară şi nesperată. Aflându-mă la Cluj şi povestindu-i prietenului meu Adrian Pătruţ despre rezultatele investigaţiilor pe care tocmai le făcusem în Maramureş, acesta mi-a propus o plimbare la Pădurea Baciului. El nu putea merge din cauza unor aranjamente anterioare şi a unor obligaţii personale, dar m-a dat în grija unui ghid competent. Şi astfel, într-o frumoasă şi călduroasă duminică de iulie, am mers în

acea atât de celebră zonă a ţării, însoţit de dl. Ştefan Szabo, 29 de ani, din Cluj. Experienţa a fost unică, de neuitat.

Fără a pierde inutil timp, fără a rătăci în zadar prin locuri neştiute, beneficiind de explicaţii la obiect şi foarte pertinente, am avut prilejul să văd acolo, într-un timp scurt, tot ce se poate vedea. Am colindat punctele fierbinţi ale acestei zone, care se numeşte, de fapt, Pădurea Hoia-Baciu. În locurile acelea, câteva decenii la rând, enigmaticul personaj care a fost biologul Alexandru Sift şi-a făcut numeroasele şi atât de interesantele sale fotografii. Tot acolo, în august 1968, Emil Barnea „prindea" pe patru cadre succesive ale unui film fotografic alb-negru, imaginea OZN-ului care l-a făcut celebru în ţară şi în străinătate. Dar despre toate acestea, Adrian Pătruţ a scris deja o carte, foarte serioasă şi competent întocmită, care îşi aşteaptă apariţia la o editură particulară. Când această carte se va afla în vânzare, cititorul român va putea lua cunoştinţă de o serie de evenimente şi fenomene extraordinare şi va fi surprins să afle că acestea îşi au sorgintea şi se desfăşoară chiar pe teritoriul României.

În ceea ce priveşte experienţa mea, pot face două observaţii cu caracter strict personal.

Prima este de ordin general.

Am constatat că zona pădurii Hoia-Baciu nu prea se aseamănă cu alte zone împădurite din ţară. Fiind total lipsită de apă şi umezeală, stejarul sau alunul — pe care i-am observat cu atenţie — cresc mai „obosiţi" şi mai piperniciţi decât în alte părţi. Aspectul este dezolant şi ai o oarecare senzaţie de apăsare. Aş putea spune că e vorba, de fapt, de o „pădure chinuită" şi nu mă pot pronunţa prea mult asupra acestei ciudăţenii...

Cea de-a doua observaţie se referă la locul de unde, în august 1968, Emil Barnea şi-a făcut celebrele sale fotografii. Şi aici mă apropii de esenţa subiectului pe care mi-am propus să-l tratez în această carte.

„Poiana Rotundă" cum este numit acel loc, este, de fapt, o poiană puţin ovală, înconjurată din toate părţile de pădure de foioase. O ciudăţenie ar putea fi faptul că iarba creşte acolo târziu în fiecare an şi foarte sărăcăcioasă. O alta, că domneşte în zonă o linişte cam nefirească, fără ciripitul sau cântecul obişnuit al păsărilor, fără foşnetul pădurii din jur... În fine, există în poiana aceea — cu un diametru aproximativ de 50-60 m — un număr anormal de mare de muşuroaie uriaşe de furnici. Am numărat 18 muşuroaie, unele (cam 12-13) înalte de 60-70 cm şi cu un diametru de 2-3 m, iar altele mai mici, în formare (acestea erau mai puţine ca număr, numai vreo 5-6). Muşuroaie de mari dimensiuni se aflau răsfirate şi în pădurea din jur, printre copaci. Fenomenul îl întâlnisem adeseori, colindând pădurile din diverse zone ale ţării. Dar dădusem de fiecare dată numai peste *un*

singur muşuroi mare de furnici, niciodată mai multe alăturate. Faptul că acolo, în Pădurea Hoia-Baciu, există un *spaţiu deschis* cu atât de multe furnicare uriaşe, grupate atât de aproape unele de altele, era ceva deosebit şi m-a cam pus pe
gânduri. Nu cunosc prea mare lucru despre viaţa coloniilor de furnici, cărţile pe care le-am consultat nu mi-au putut desluşi nelămuririle, de aceea aş pune acum o întrebare specialiştilor avizaţi: e firesc fenomenul pe care l-am întâlnit acolo, în „pădurea chinuită" de lângă Cluj?

Acestea au fost deci cele două observaţii cu caracter strict personal. Şi acum, lucrul cel mai frapant, care m-a determinat să scriu aici despre vizita mea la Pădurea Hoia-Baciu.

„Poiana Rotundă" sau „poiana lui Barnea" cum îi mai spun câteodată cei din Cluj, a fost, timp de mai mulţi ani — poate 10, poate 20!, nimeni nu mai ştie exact cât) foarte protejată. A existat acolo, pe circa 2/3 din suprafaţa sa, un gard de sârmă ghimpată care înconjura exact locul unde, în 1968, Emil Barnea îşi făcuse fotografiile. Gardul acela a dispărut în primăvara anului 1990, deci după evenimentele din decembrie 1989! A dispărut fără să lase nicio urmă. Astăzi nu se mai vede nimic din fostul gard de sârmă ghimpată, el a rămas doar în amintirea numeroşilor martori ai acelor ani...

Se pun aici din nou câteva întrebări jenante (de fapt, „jenante" pentru cine, atât timp cât „câinii latră, caravana trece"?):

Cine avea interes să ridice un gard de sârmă ghimpată în mijlocul unei poieni cu iarbă sărăcăcioasă, poiana aflându-se, la rându-i, în mijlocul unei păduri „oarecare"? Care a fost scopul acestei acţiuni? Ce sau pe cine trebuia să protejeze ori să izoleze acel misterios gard?

Personal, nu prea văd rostul acestei... neghiobii. Cel care a avut nefericita inspiraţie a îngrădirii locului acela era, cred eu, nu teribil de inteligent! Nici măcăr nu s-a gândit că prin necugetata sa acţiune „patriotico-eroică" nu făcea altceva decât să atragă şi mai mult atenţia asupra unui perimetru despre care se comentase anterior deja destul de mult. Or poate tocmai de aceea a şi făcut-o?!

Îngrădirea cu sârmă ghimpată, pe parcursul mai multor ani, a locului din care un cetăţean oarecare al Clujului fotografiase într-o zi de vară un OZN, nu a avut poate decât o singură justificare: *zona cu pricina prezenta o serie de particularităţi aparte căpătate poate în urma aterizării sau staţionării acolo a OZN-ului fotografiat!*

Oare cei care au pus acolo un gard împrejmuitor din sârmă ghimpată erau aceiaşi cu cei care, în cabinetul primului secretar de partid din Cluj, îi confiscaseră lui Barnea clişeul şi fotografiile făcute? Dacă aşa stau lucrurile, atunci faptele încep să se lege între ele şi capătă o oarecare explicaţie logică. Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa, în mod sigur anumite „organe" de la noi au avut şi au în continuare o

grijă aparte pentru investigarea cât mai „discretă” a celor mai importante evenimente de tip fenomen OZN.

Gardul acela de sârmă ghimpată a existat în mod sigur. Prea a fost văzut acolo de mulţi oameni. Ce a vrut să însemne, este însă destul de neclar. Poate doar... *inocenţa înduioşătoare* a celor ce au luat decizia ridicării lui, care au dorit probabil să atragă atenţia — o dată în plus — asupra unui loc şi aşa destul de cunoscut. Afirm aceasta, chiar cu riscul de a fi ridiculizat pentru că mă repet...

Nu mai vorbesc aici de felul absolut dubios în care a „dispărut” cea mai mare parte a documentelor pe care Alexandru Sift reuşise să le strângă de-a lungul anilor. A scris îndeajuns Adrian Pătruţ despre acestea, în cartea ce urmează să-i apară!

Când va fi înlăturat „zidul tăcerii” despre care vorbea şi Andrei Bacalu cu vreo 25 de ani în urmă? Şi ce rost mai are această conspiraţie a secretomaniei, astăzi, când vrem cu tot dinadinsul să dăm impresia că am evoluat? A păşi într-un nou secol şi într-un nou mileniu, înseamnă neapărat a purta cu noi — şi în noi — racila educaţiei exclusiv materialiste pe care am primit-o în ultimele două sute de ani, cel puţin? Chiar nu ne putem debarasa de balastul ignoranţelor de tot soiul care ne marchează drumul „glorios” spre viitor?

O spun din nou: ignoranţa nu a fost, nu va fi vreodată, un argument, nici în faţa contemporanilor noştri şi nici în faţa celor ce vor veni după noi. E bine să nu uităm şi să ne amintim mai des de acest lucru...

Călin N. Turcu
Str. Progresului, nr. 56
2100, Vălenii de Munte, jud. Prahova
Tel.: 0044 - 28.03.17

ZONA

În pregătire:

RAYMOND E. FOWLER — Cazul Andreasson (2 volume)

Una dintre cele mai şocante şi complete investigaţii privind răpirea unei femei de către extratereştri, investigaţie efectuată prin metoda hipnozei regresive.

Detalii uimitoare despre ocupanţii OZN-urilor şi lumea din care vin.

Fapte apărute şi implicaţiile lor asupra familiei Andreasson.

Experienţe paranormale ce afectează viaţa cuplului. Un bogat material ilustrativ revelator şi uimitor.

Pentru informaţii şi comenzi ramburs,
scrieţi pe adresa:

ALDO PRESS, c.p. 76-161, Bucureşti

ATENŢIE: editura suportă cheltuielile de expediţie.

CEA MAI BINE DOCUMENTATĂ CARTE DESPRE FENOMENUL OZN ÎN ROMÂNIA

Ce trebuie să știm și ce nu avem voie să aflăm despre atît de controversatul fenomen OZN, manifestat în România ultimelor decenii cu o intensitate și o frecvență uluitoare?

Adevărul va trebui să răzbată la suprafață, mai devreme sau mai tîrziu. Cu cît mai devreme, cu atît spre folosul nostru, al tuturor.

Va veni și vremea în care dosarele strict secrete ale oficialităților militare de la noi sau de aiurea, vor trebui scoase la lumină și atunci umanitatea va fi uimită să afle lucruri incredibile ce depășesc astăzi puterea noastră de înțelegere.

Călin N. TURCU

Cazuri inedite, întîmplări reale ce s-au derulat de-a lungul anilor în România!
Informații șocante privind mușamalizarea fenomenului OZN.

ISBN 973 - 97298 - 6 - X

Preț: 5000 lei

Grafica: *Sorin ȘTEFĂNESCU*
Procesare computerizată: *Marius PESCARU*